

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

mine & to
KEEP
Southern Wedding Series

WALL STREET JOURNAL AND USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

NATASHA MADISON

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

SAKLAMAK İÇİN BENİM
natasha madison

TELİF HAKKI

Telif Hakkı © 2023 Natasha Madison. E-Kitap, Sesli ve Basılı Baskı Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü çoğaltılamaz veya aktarılamaz dahil olmak üzere elektronik veya mekanik herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla

yazılı izin alınmaksızın fotokopi, kayıt veya herhangi bir bilgi depolama ve geri alma sistemi yoluyla.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya gerçeğe uygun olarak kullanılmıştır ve herhangi bir Yaşayan ya da ölmüş herhangi bir gerçek kişi, olay ya da yer ile benzerlik tamamen tesadüfidir.

Yazar, bu kurgu eserde atıfta bulunulan ve kullanılan çeşitli ürünlerin ticari marka statüsüne ve ticari marka sahiplerine teşekkür eder.

izin alınmadan kullanılamaz. Bu ticari markaların yayınlanması/kullanılması, ticari marka sahibi tarafından yetkilendirilmemiş, ilişkilendirilmemiş veya desteklenmemiştir.

Kapak Tasarımı: Jay Aheer

Düzenleme Jenny Sims Editing4Indies tarafından yapılmıştır

Kurgu Karen Hrdicka Barren Acres Editing tarafından yapılmıştır

Prova Julie Deaton Deaton Yazar Hizmetleri by Prova Judy's

Proofreading

Becky tarafından Bookcase Media'da prova

Kapak Resmi: TGTRN Fotoğraf

İÇİNDEKİLER

AİLE AĞAÇLARI için: Güney Düğünü, Güneyli, BÖYLE BİR ŞEY, BU, SADECE BİRİ & İÇİN YAPILMIŞ

Mine To Keep Hakkında

Önsöz

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Epilog Bir](#)

[Teşekkür Natasha Madison](#)

[Hakkında](#)

[Ayrıca Natasha Madison](#)

AİLE AĞACI İÇİN: GÜNEY DÜĞÜNÜ, GÜNEY, ÖYLE
BİR ŞEY Kİ, BU, SADECE BİR TANE & İÇİN YAPILDI

Güney Düğün Aile Ağacı

Benim Olacak

Harlow & Travis

Charlotte

Theo

Mine To Hold

Shelby & Ace Arya

Mine To Cherish Clarabella

& Luke Benjamin

Benim Aşkım

Presley & Bennett

Violet

Sebastian

Almak Benim

Sofia Barnes & Matthew Petrov

Söz Vermek Benim

Stefano Dimitris & Addison

Avery

Onurlandırmak Benimdir

Levi & Eva

Selena 'Cici' ***Benim***

Olacak

Grace Barnes & Caine Griffin

Meadow

Güney Aile Ağacı

Billy ve Charlotte

(Kallie ve Casey'nin anne ve babası)

Güney Şansı

Kallie & Jacob McIntyre Ethan
McIntyre (Savannah'nın Oğlu)

Amelia (*Güney Sırları*)

Travis

Southern Comfort Olivia

& Casey Barnes Quinn

(*Güney Ateşi*)

Reed (*Southern Sunshine*)

Harlow (*Mine to Have*)

Southern Storm

Savannah & Beau Huntington

Ethan McIntyre (Jacob'ın oğlu)

Chelsea (*Southern Heart*) Toby

Keith

Güney Gündoğumu

Emily & Ethan McIntyre

Gabriel

Aubrey

Güney Kalbi

Chelsea Huntington & Mayson Carey Tucker

Güney Sıcaklığı

Willow & Quinn Barnes

Grace (*Mine To Keep*)

Charlie

Güney Sırları

Amelia McIntyre & Asher JB

Normand

Southern Sunshine

Hazel & Reed Barnes

Sofia (*Mine To Take*)

Kaine

Denver

**ÖYLE BİR ŞEY Kİ, BU SADECE BİR TANE VE SOY AĞACI İÇİN
YAPILMIŞ!**

Hokey Serisi

ÇOK SERİ BİR ŞEY

Çok Doğru Bir Şey

Parker & Cooper Stone

Matthew Grant (*Something So Perfect*)

Allison Grant (*Something So Irresistible*)

Zara Stone (*This Is Crazy*)

Zoe Stone (*This Is Wild*) Justin

Stone (*This Is Forever*)

Something So Perfect

Matthew Grant & Karrie

Cooper (*Only One Regret*)

Frances (*Only One Love*)

Vivienne (*Made For You*)

Chase (*Made For Me*)

Karşı Konulmaz Bir Şey Allison

Grant & Max Horton Michael

(*Only One Mistake*)

Alexandria (*Only One Forever*)

Senaryosuz Bir Şey

Denise Horton & Zack Morrow Jack

Joshua

Elizabeth

BU BİR SERİ

Bu Çılgınlık

Zara Stone & Evan Richards

Zoey

Taş (Made for Stone)

Bu Vahşi

Zoe Stone & Viktor Petrov

Matthew (*Mine To Take*)

Zara Lexi

Bu Aşk

Vivienne Paradis & Mark Dimitris

Karrie

Stefano (*Mine To Promise*)

Angelica

Bu Sonsuza Kadar

Caroline Woods & Justin Stone

Dylan Stone (Formally Woods) (Only One Forever) Christopher

Abigail (Bizim İçin Yapıldı)

Gabriella (Made For Romeo)

SADECE BİR SERİ

Sadece Bir Öpücük

Candace Richards & Ralph Weber

Ariella

Brookes

Sadece Bir Şans

Layla Paterson & Miller Adams

Clarke

Sadece Bir Gece

Evelyn & Manning Stevenson Jaxon

Victoria

Sadece Bir Dokunuş

Becca & Nico Harrison

Phoenix

Dallas

Sadece Bir Pişmanlık

Erika & Cooper Grant Emma

Mia

Parker

Matthew

Leo

Felicia

Sadece Bir Hata Jillian &

Michael Horton Jamieson

Bianca

Bailey

Sadece Bir Aşk

Frances Grant & Brad Wilson

Stella

Sonsuza Kadar Sadece Bir

Dylan Stone & Alex Horton

Maddox

Maya

Maverick James

Benim İçin Yapıldı

Julia & Chase Grant

Sizin İçin Yapıldı

Vivienne Grant & Xavier Montgomery

Bizim İçin Yapıldı

Abigail Stone & Tristan Weise

Penelope

Payton

Romeo İçin Üretildi

Romeo Beckett & Gabriella Stone

BENİMKE HAKKINDA

Grace

Arkama bakmadan ailemden uzaklaşmak benim için zor olmadı; artık kendim için yaşama zamanım gelmişti.

Yeni şehir. Yeni iş.

Yeni patronum mu? Muhteşem biri.

Bu yakışıklı yüzün böyle küçümseyici bir hıyar için harcanması çok kötü.

Benden nefret ediyor ve bu his karşılıklı.

Gerçek bir şeytan olmamasının tek nedeni, Caine'in aslında insani duygulara sahip olduğunu açıkça ortaya koyan sadık bir bekar baba olmasıdır.

Caine

İki şeyde iyiyimdir:

1. Kızımı güçlü ve bağımsız olarak yetiştirmek.

2. Benim işim.

Yeni asistanım ofise girdiğinde, onu görmezden gelmekte ustalaşıyorum. Küstah biri. Zeki. Güzel.

Çok daha genç ve sayamayacağım kadar çok nedenden dolayı yasak bölge.

Bu onu daha az istediğim anlamına gelmiyor.

Benden nefret ediyor ama her geçen gün benim de ondan neden nefret ettiğimi hatırlamak daha da zorlaşıyor.

PROLOGUE

Dearest Love,

Vay be, aşk çok meşgulmüş.

Ne zaman arkamı dönsem, birbirine aşık olan iki insan görüyorum. Bu inanılmaz ve muhteşem.

Eğer Grace ve Caine değilseniz, ki onlar aşk için zamanlarının geldi ve gitti.

O boşanmış bir baba.

Hayatını yaşamaya yeni başlıyor.

Ve birlikte çalışacaklarını yeni öğrendiler. Birbirlerini öldürmeden hayatta kalabilecekler mi?

Sadece zaman gösterecek.

XOXO

Aşk NM

BİR Grace

"T işte bu," diyorum kendime, anahtarlarımı alıp kapıyı açmak için kolu çekmeden önce arabayı kapatmak için düğmeye basarken. Bir ayağımı yolun kenarındaki çakıl ve tozun üzerine koyduğumda sıcak ve nemli hava hemen yüzüme çarpıyor.

Çocukluğumun büyük bir kısmını geçirdiğim eve bakmak için döndüğümde telefonumu kot şortumun arka cebine sokuyorum. Üstünü çizin, hepimizin çocukluğunun çoğunu geçirdiği ev. Hayatımızın temeli gibiydi. Bu düşünce kalbimi bir nebze sıkıştırırsa da onu itiyorum. Evin arka tarafına, büyük tarlaları gördüğüm yere doğru baktığımda gülümsüyorum. Koşan ve çığlık atan çocukların sesi havayı dolduruyor. İnsanlar gruplar halinde birbirleriyle konuşuyor. Evin önünden arka tarafa doğru ilerlerken burnuma mangal kokusu çarpıyor.

Köşeyi döner dönmez, bugün burada yüzden fazla insan olabileceğini görüyorum, ki bu büyük büyükannem ve büyükbabamın çiftliğinde her Pazar öğle yemeğinin normalidir. Önce sadece aile ile başladı, sonra işçiler davet edildi, daha sonra kasabada olan ve yapacak bir işi olmayan herkes gelip bir yer bulabildi.

Kuzenlerimi beyaz plastik bir masanın etrafında oturmuş, içlerinden birinin söylediği bir şeye gülerken görüyorum. Bahçeyi hızlıca tarıyorum ve selam vermem gereken ilk kişilerin, başka bir yuvarlak masada oturup birkaç arkadaşıyla konuşan büyük büyükannem ve büyükbabam olduğunu biliyorum. Büyük büyükannem Charlotte, kolunu her zaman onun sandalyesine dolamış olan büyük büyükbabam Billy'nin yanında oturuyor. Başparmağının onun omzunu okşadığını bile biliyorum. Kovboy şapkası kafasında durur. Yirmi dört yıl boyunca onu belki iki, en fazla üç kez şapkasız gördüm.

İnsanların arasında zikzaklar çizerek masaya doğru ilerlerken gülümsüyorum. Yeterince yaklaştığımda onları "Merhaba" diye selamlıyorum. Büyük büyükannem bana bakıyor, açık yeşil gözleri beni görünce daha da parlıyor.

Eğilmem ve onu öpmem için ellerini kaldırmadan önce ellerini birleştiriyor. "Tatlım." Bana takma adıyla hitap ediyor ama doğrusu

bütün kızlara tatlım dendiğini söyledi. Kuzenim Audrey bunun sebebinin çok kalabalık olmamız olduğunu ve artık yetişemediğini söylüyor. "Sen geldin."

"Tabii ki geldim." Ona sarılmak için eğildim ve yanağından öptüm. "Son günümde bunu kaçırmak istemezdim." Gözlerinde oluşan yaşları görünce ona gülümsedim. "Ağlamak yok." Gözlerimde oluşmaya başlayan yaşları kırıpıştırırken sesim gergin çıkıyor.

"Buraya gel kızım," diyor büyük büyükbabam ve ben de sandalyenin onun tarafına doğru yürüyorum. Bana elini uzatıyor ve ben de tutuyorum. Aynı el, ata tek başıma binmeye hazır olduğumu söylediğimde de benim elimi tutmuştu ama şaşırtıcı bir şekilde yanılmışım. O zaman bile biliyordu ve beni bırakmak yerine elimi bir mengene gibi tuttu. "Gitmeden önce Daisy Bean'e binecek misin?" Bana atımı sordu.

"Evet," diye cevap veriyorum, etrafımda babamı ararken. "Babama kasabadan ayrılıp savaşa gitmeden önce bir gezintiye daha çıkacağıma söz verdim." O gülerken ben de ona göz kırpıyorum.

"Birazdan görüşürüz o zaman." Elimini bırakıyor, bana bakmıyor ama gözlerinde oluşan yaşları görebiliyorum.

Neden ayrılmanın kolay olacağını düşündüm bilmiyorum ama ayrıldım. Beni bu şekilde vuracağını hiç beklemiyordum. Bir gün ahırda oturmuş etrafa bakıyordum ve tek düşündüğüm *bu muydu? Olmam gereken yer burası mı?* İşletme bölümünden yeni mezun olmuşum ama hala ne yapmak istediğime dair hiçbir fikrim yoktu. Üniversiteden sonra eve döndüm ve geçtiğimiz yıldan beri babamın şirketlerini yönetiyorum. On tane at terapisi çiftliği var. Yirmi yaşındayken iki atla başladı ve her şey yolunda gitti. İçlerinde en yoğun olanı sahip olduğu askeri rehabilitasyon tesisi. Programın yürütülmesine yardım ediyorum ve defterlerle ilgileniyorum. Defterlerle ilgilenmeye başladığımda muhasebeyle daha fazla ilgilenmeye başladım. Bu yüzden, kendi başıma gittiğimde, yeminli mali müşavir olmak üzere muhasebe diplomamı almak için çevrimiçi dersler alacağım. Aileme bile bundan bahsetmedim. Programa kabul edildiğim anda aileme taşınmayı düşündüğümü söyledim. Bu onları şok etti, ama yine de, eğer bir anlam ifade ediyorsa, onları şok etmedi. Mutlu değildim. Kelimenin tam anlamıyla günü gününe yaşıyordum. Yani, beni yanlış anlamayın, memnundum ama sıkılmaya başladığımı biliyorlardı.

Onlara ayrılacağımı söyledikten sonra ikinci planı devreye soktum. CV'mi bir işe alım ajansında çalışan bir arkadaşşıma gönderdim. Birkaç tane

ama bir tanesini kabul ettim çünkü bana bir aile şirketi olduğunu söyledi. Bir şey beni oraya doğru çekti, ben de başkan yardımcısının kişisel asistanı olmayı kabul ettim. Tek bildikleri şehirdeki bir şirkette işe girdiğim. Gerisini kendime sakladım çünkü benimki gibi bir aileniz varsa herkes işinize karışabilir.

"İşte geldi," diye duyuyorum yanımdan ve baktığımda siyah saçları rüzgârda savrulan annemin bana doğru yürüdüğünü görüyorum. "Baban ne zaman geleceğini merak ediyordu." Annemle babam, babam annemi ölüme terk edildikten sonra baygın halde bulunduğu tanışmışlar. Onu evden çıkardı ve asla gitmesine izin vermedi. "Toplanmayı bitirdin mi?"

"Yaptım," diyorum ona gülümseyerek. "Her şey bitti. Artık geri dönüş yok." Kalbim göğsümde kasılırken bunu şakaya vurmaya çalışıyorum.

"Umarım değildir," diyor dönüp ahıra doğru yürürken. "Korkmanı istemiyorum," diyor ve ben yürümeyi bırakıyorum.

"Biliyorsun, birinin senin çıldırmanı istemediğimi söylemesi, birinin çıldırmayacağı anlamına gelmez," diye bilgilendiriyorum onu, ellerimi kalçalarımaya koyup çıldırmamaya çalışarak.

"Tamam, Olivia ile konuşuyordum." Eskiden modellik yapan, evleri dekore etmeyi seven ve herkes için her şeyin ötesine geçen büyükannemden bahsediyor. Beni düşündüğü için ayda kırk paket falan alıyor olmalı. "Kiraladığınız daireyi görmek istedi." Gözlerimi kapatıyorum çünkü bunun nereye varacağını sadece hayal edebiliyorum. "Ve belki de..." Ellerimi yüzüme koyuyorum ve başım geriye düşüyor. "Belki de Levi'yi arayıp senin için ayarlanmasını ve hazır olmasını sağlamıştır."

"Anne," diye inliyorum, "bu gece daireye taşınmam gerekiyordu. Buradan ayrılmak gibi..." Çimenleri gösteriyorum. "Ve oraya uçup içeri giriyorum."

"Şey, o konuda." Elini kaldırdı ve ben sadece başımı sallayabildim.

"Hayır," diyorum, şu anki ifadesinden hoşlanmıyorum.

"Büyükbaban-" Elini kaldırıyorum. Büyükbabam, büyükbabam için söylenecek söz yok. O bir teknoloji gurusu. Dünyanın en yüksek puanlı güvenlik şirketlerinden birinin sahibi ve sonuç olarak hayatımda tanıdığım en belalı adam. Ayrıca hepimize karşı aşırı korumacıdır.

"Tam orada dur." Onu işaret ediyorum. "Sakın bir kelime daha etme."

"Tamam." Dudaklarını yuvarlıyor. "Birini oraya gönderdi, ne diyorsunuz bilmiyorum. Senin korunman için birkaç alarm taktırdı."

"Ne? Neden?" Yemin ederim surat asma noktasına geldim.

"Savaşlarını iyi seçmelisin Grace," diye uyarıyor annem. "Zaten onun senin için aldığı bir eve taşınmıyorsun. Onun yerine iki yatak odalı bir dairede yaşıyorsun."

"Çünkü ben tek kişiyim, bu yüzden beş yatak odalı bir çatı katına sahip olmak aptalca. Sonra da insanlar onlara neden hiçbir şey anlatmadığımı merak ediyor," diye tıslıyorum. "İnsanlar derken büyükannem ve büyükbabamdan bahsediyorum."

"Gittiğine inanamıyorum." Konuyu değiştirmeye çalıştığını biliyorum. "Ev sensiz çok boş olacak." Elime uzandı.

Ona gülümsüyorum. "Charlie odamı bir erkek mağarasına dönüştürmeyi planlıyor." Aileme taşınacağımı söylediğim anda kardeşimin yapmaya başladığı planları ona anlatıyorum.

Annem başını arkaya atıp gülüyor. "Odalarınız arasındaki duvarı yıkıp kocaman bir ebeveyn banyosu yapmamız gerektiğini düşündüğünden bahsetti."

Başımı salladım. "Onun taşınması konusunda endişelenmene gerek olduğunu sanmıyorum, hem de hiç." Gülümsüyorum.

Dönüyoruz ve ahıra doğru yürümeye başlıyoruz. "Sensiz hiçbir şey eskisi gibi olmayacak."

"Biliyorum." Ayaklarıma bakıyorum. "Bunu ben de özleyeceğim." Omzumun üzerinden herkese bakıyorum. "Birinin haberi olmadan hiçbir şey yapamıyor olsam da." İkimiz de gülüyoruz.

"Beni unuttun mu diye merak ediyordum." Baktığımda babamın ahırdan çıktığını görüyorum. Kot pantolon ve tişört giymişti, eski ve yıpranmış kovboy çizmeleri toz ve toprak içindeydi.

"Seninle konuşmuyorum," diyorum hemen ve o da adımlarının ortasında duruyor. "Ben ne yaptım?" diye soruyor, sonra anneme bakıyor, o da bir şey arıyormuş gibi etrafa bakmak.

"Büyükbaba Casey'e nerede yaşayacağımı söyledin mi?" diye sordum.

"Um..." diyor. Söyleyecek bir şey bulmaya çalıştığı yüzünden okunuyor.

"Size özellikle 'Lütfen kimseye söylemeyin çünkü bu konuda büyük bir yaygara koparmak istemiyorum' dedim."

"Gracie." Bebekken bana verdiği lakabı kullanıyor. "Bana nerede kaldığını sordu. Biricik kızının nerede yaşadığını bilmeseydim nasıl bir baba olurum? Ayrıca, sence bunu ondan saklayabilir miydin?" Sorusuna cevap vermemi beklerken kaşları kalkıyor.

"Mesele şu ki, bunu büyük bir mesele haline getirmek istemedim. Buraya taşınmak ve burayı kendime ait kılmak istedim. Buraya taşınmak ve komşularımın kim olduğunu öğrenmek istedim, onlar hakkında bir elektronik tablo verilmesini değil."

"Raporunu sana gönderdi mi?" diye sorar, şok olmuş bir halde.

"Rapor mu var?" Çılgılık atıyorum. Ellerimi havaya kaldırarak bu rapordan haberi olup olmadığını anlamak için anneme bakıyorum ama bana bakmaktan kaçınıp ayaklarına ve sonra da yan tarafa baktığında haberi olduğunu hemen anlıyorum. Kısacası, benden başka her yere bakıyor.

"Hayır." Babam hatasını örtbas etti. "Tabii ki hayır." Pfff yaptı. "O böyle bir şey yapmaz."

"İnanılmaz." Ellerimi kalçalarımın altına koydum. "İyi ki sana nerede çalıştığımı söylememişim." Sonra bana ters ters baktı. "Yoksa işe giderdim ve sürpriz... Şirketin sahibi büyükbabam."

"Bunu sadece bir kez yaptı." Babam elini kaldırdı. "Ve iyi bir yatırımdı."

"Bir hokey takımı satın aldı." Ellerimi havaya kaldırdım. "Hiç paten kaymadı bile."

"Çünkü..." Babam konuşmayı bırakıp parmağını kaldırdı. "Bunun için iyi bir sebep vardı."

"Bunun için iyi bir neden yok. Sofia'nın kocasına baskı yapmak dışında tek bir iyi neden yok." Kuzenimden ve onun yeni kocasından bahsediyorum. Aslında daireyi kuzeninin en yakın arkadaşı Levi'den almıştım.

"Buradaki son gününde seninle kavga etmek istemiyorum," diyor babam. "Uçağa yetişmen gerektiğine göre artık gidelim." İçeri girmek için döndü.

Ahıra. "Tabii jeti ödünç almak istemezseniz ya da biz sizi oraya götürebiliriz."

"Quinn," diye homurdandı annem sıkılmış dişlerinin arasından, "bu noktadan sonra eve asla gelmeyecek."

Babamın nefesi kesiliyor, elini kalbine götürüyor. "O asla yapmaz."

Ona sırtıyorum. "Asla asla deme baba." Başımı yana eğiyorum. "Asla asla deme." Onun yanından geçip atımın bulunduğu ahıra doğru yürüyorum, bu sözlerin geri dönüp beni rahatsız edeceğini hiç düşünmemiştim.

İKİ Caine

"C hop-chop," Meadow arkamda evden çıkarken onu dürtüklüyorum. Kapıyı arkamımdan kapatmadan önce onun kapıdan çıkmasını bekliyorum. Ona katıldığımda iki basamak inmişti bile, BMW SUV'a doğru ilerlerken tutması için elimi uzatıyorum.

"Chop-chop, baba," diye yankılanıyor, bana bakarak. Atkuyrukları çoktan dökülmeye başladı, biri orantısız. Bir eli korkuluktaki, diğeri merdivenlerin dibine gelene kadar benim elimde, elimi bırakıyor. "Choppy-choppy." Ellerini çırpıyor, evden kaçmamız gerektiğinde genellikle yaptığım chop- chop hareketini taklit ediyor. SUV'ye doğru yürüyüp arka kapıyı açarken ona başımı sallıyorum. Onu araca bindirmek için benim mi kaldırmamı istiyor yoksa kendisi mi yapacak diye bekliyorum. Arabaya adım atmadan ve araba koltuğuna oturmadan önce elimi tutuyor. Kemerini bağlamadan önce küçük pembe sırt çantasını yanındaki koltuğa atıyorum. "Chop-chop," diye tekrarlıyor ve ben de ona gülümseyerek tıpkı benimkilere benzeyen mavi gözlerine bakıyorum. "Baba."

"Chop-chop, bebeğim." Kapıyı kapatıp ön koltuğa oturmadan önce burnunu öpüyorum. Arabayı çalıştırıp garaj yolundan geri çıkıyorum ve onun kreşine doğru ilerliyorum.

"Baba," diyor Meadow bana, "*Encanto*'yu dinleyebilir miyiz?"

Bu istek karşısında içten içe inliyorum. "*Encanto*'yu giymemi mi istiyorsun?"

"We Don't Talk About Bruno," pencereden dışarı bakarken tatlı sesiyle mırıldanıyor.

"Harika," diyorum konsolun ortasındaki ekrana dokunup Spotify'ı açarken ve Meadow'un çalma listesine tıklarken. Birkaç saniye içinde müzik arabayı dolduruyor. Şarkı Bruno hakkında söylemeye başladığında kara tahtaya tırnaklarımı geçirmiş gibi hissediyorum. Kreşin otoparkına çekiyorum, arabayı park ediyorum ve müziğin durması için kapatıyorum. Bu gerçekleştiğinde beynimin rahatlayarak iç çektiğine yemin edebilirim. İlk birkaç seferde "Bebek Köpekbalıği" olayını atlattığımız için mutluydum ama şimdi Bruno'ya takıldım.

Arka kapıyı açıp emniyet kemerini çözmeden ve sırt çantasını almadan önce sürücü kapısını açıyorum. "Sırt çantayı içeri almak ister misin, yoksa benim taşımamı mı istersin?"

Ona her zaman soruyorum çünkü çantayı kreşe taşıdıktan sonra, çantayı taşımak istemesi ve ardından gözyaşı dökmesi gibi küçük bir öfke nöbeti gibisi yoktur. Dört yaşına geldi ve bağımsızlığı ona çarpmaya başladı. Her şeyi kendi başına yapmaya çalışmak zorunda kaldı. Kıyafetlerini seçmekten saçını taramaya kadar her şeyi. Bu benim için her şeyden çok bir öğrenme eğrisiydi.

"Ben," diyor onu kucağıma alıp yere bırakırken ve sırt çantasını ona verirken.

"Sana yardım etmemi ister misin?" diye sordum. Yapmam gereken başka bir şey daha var çünkü yine, kimsenin Pazartesi sabahı gözyaşı dökmesine gerek yok.

"Yapabilirim," diyor gün boyu duyduğum o dört kelimeyi. Bu kelimeler kelimenin tam anlamıyla beynime dövme gibi işlendi. Bir an durup çantayı benden almasını ve kolunu bir halkadan geçirdikten sonra ikincisini sokmaya çalışmasını izliyorum.

Süreci hızlandırmak umuduyla konuşmadan önce ona anlaması için bir saniye veriyorum ve "Yardımcı olabilir miyim?" diye soruyorum. Neyse ki başını sallayarak bana onay veriyor, ben de onun için çekiyorum. "Buyurun."

Kreşe girerken tutmam için elini uzatıyor. Kapıyı açmadan önce şifreyi giriyorum ve içeri girmesi için kapıyı açık tutuyorum. Halı kaplı koridorda yürürken bana "Baba, bu akşam makarna yiyebilir miyiz?" diye soruyor. Duvarın sağ tarafında altlarında kancalar olan, bazılarında ceketlerin asılı olduğu ahşap dolaplar ve uzun bir ahşap bank var. Meadow kancasının yanında durmadan önce iki sınıf geçiyoruz. "Tavuklu ve peynirli makarna alabilir miyiz?" Sırt çantasını omuzlarından kaydırıyor ve ayağımın üzerine düşüyor.

"Elbette," diye kabul ediyorum, çantasını alıp altında adı yazan kancasına asıyorum. "Belki yemekten sonra parka yürüyüşe gidebiliriz," diyorum ve o da hoplayıp zıplıyor.

Mavi sınıf kapısına doğru yürürken, "Evet, maymun demirlerini yapabilirim," diye duyuruyor. Kapının alt yarısı kapalı ve üzerinde bir yusufçuk resmi var, üst yarısı ise açık.

"Günaydın Meadow," diye karşılıyor onu eğitmeni Melanie kapıyı açarken. "Bu sabah nasılsın?"

Yanına çömeldiğimde Meadow "Güzel," diye cevap veriyor.

"İyi günler bebeğim," diyorum usulca, ellerimi kalçalarına koyarak.

"Ben bebek değilim," diye hatırlatıyor bana. "Dört yaşımdayım."

"Nasıl unutabilirim ki?" Yanıma gelip dudaklarımı öperken cevap veriyorum. "İyi günler koca kız."

"Hoşça kal baba," diyor, buzdolabıma asılacak bir tür el işi aktivitesi yaptıkları masaya doğru koşmadan hemen önce.

Ayağa kalkıp kapıyı kapatıyorum ve dönüp kreşten çıkmadan önce onun oturup yanındaki küçük kızla konuştuğunu görüyorum. Sıcağa adımımı atıp arabama doğru ilerlerken derin bir nefes alıyorum.

Kapıyı açıp arabaya bindim ve emniyet kemerimi takmadan önce hemen çalıştırdım. Arabayı vitesle takar takmaz telefon çalıyor. Bluetooth onu algılıyor, ben de orta ekrandaki bağlanma düğmesine basıyorum.

"Alo," diye cevap veriyorum, kimin aradığını bile bilmeden. "Caine Griffin."

"Bunu yaptığında çok sinir bozucu oluyorsun," diye yakınıyor kardeşim Nash. ben konuşmayı bıraktıkça, beni güldürüyor.

"Bu profesyonelce. *Yo* demek yerine bunu denemelisin." Kreşten ayrıldım ve doğruca kafeye gittim.

Şimdi gülme sırası onda. "Görüyorsun ya ihtiyar, kim olduğunu bildiğim zaman "yo" diyorum. Arayanın kimliği diye bir şeyimiz var. Böylece beni kimin aradığını görebiliyorum."

Gözlerimi deviriyorum. "Senden sadece beş yaş büyüğüm," diye hatırlatıyorum ona. "Köpek yılıyla otuz beş yıl eder."

"Beni bunun için mi aradın, köpek yaşıyla kaç yaşında olduğumu söylemek için mi?" Arabaya binerken ona sordum.

"Her ne kadar eğlenceli olsa da, hayır," diyor ve ben başımı yana çevirip önümde kaç araba olduğunu sayıyorum. "Sana bugünden itibaren yeni asistanın olduğunu hatırlatıyorum." Başımı geri yaslayıp gözlerimi kapatıyorum ve yüksek sesle inliyorum. "Görüyorum ki unutmuşsun."

"Martina'nın neden emekli olması gerektiğini anlamıyorum," diye hayıflanıyorum.

"O yetmiş beş yaşında," diye hatırlatıyor Nash bana, "ve seni uyarmadı da değil." Önümdeki araba bir sıra ilerledi. "Sana geçen yıl emekli olacağını söylemişti."

"Biliyorum," diyorum direksiyona vurarak, "ama emekli olmak abartılıyor. Çok sıkıcı."

"Sen emeklilik hakkında ne bilirsin ki? Kırk yaşında bile değilsin.

henü

z." "Her neyse," diye hayıflandım. "Bu yeni kızın kim olduğunu biliyor muyuz?"

"Loren'den beri özgeçmişini çabucak gördüm," diye bahsediyor insanımız Kaynakları Müdürü, "onu işe aldı. Fazla nitelikli olduğunu söyledi, yani bunun ne anlama geldiğini biliyorsunuz."

"Ah, demek ki her şeyi bildiğini sanacak."

"Hayır," diyor gülerek, "bu, olduğun gibi barbar olamayacağın anlamına geliyor. Bu Martina değil, tek yapman gereken homurdanmaktı ve o da ne demek istediğini anladı. Bu yeni bir insan ve onunla birlikte çalışmayı öğrenmeniz gerekecek. Meadow'a yeni arkadaşlar edinmeyi öğrettiğin zamanki gibi."

"Kuralı bilmiyor musun? Dediğimi yap, yaptığımı değil." Başımı salladım. "Bugünlük bilgeliğin bu kadar. Yirmi dakika içinde ofiste olacağım."

"Bana da bir kahve getir. Senin içtiğinden değil, normal bir kahve."

"Ben süslü şeyler yapmam," diye inkar ediyorum. "Sütlü buzlu çalkalanmış espresso."

"Her neyse. Yirmi dakika sonra görüşürüz," diyor ve telefonu kapatıyor.

Kahvelerimizi sipariş ederken başımı sallıyorum. Ofis binasının önünden geçerken büyük cam kapıya doğru yürüyen bir kadın görüyorum. Sarı-kahverengi saçları dalgalı ve rüzgârda savruluyor. Meadow'un izlediği dizilerdeki perilerden birine benziyor. Gözlerim doğrudan beline kadar uzanan saçlarından kalçalarına gidiyor. Giydiği bej etek dizlerini geçiyor ama her kıvrımı sarıyor. Uzanıp boştaki eliyle kapıyı açıyor, diğer eliyle de siyah çantasını tutuyor. Garajın önüne çekiyorum, kırmızı düğmeye basıyorum ve arkama dönüp baktığımda onun çoktan içeride olduğunu görüyorum. "Neyin var senin?" Kendime soruyorum. "Yabancıları süzmek yeni bir alışkanlık." Garaj kapısı açılıyor, ben de arabayı yeraltı otoparkına sürüyorum.

Kendime ayrılan yere park ediyorum ve ismimi şirketin isminin hemen üzerinde görüyorum: Cottrell Group. Nash doğduğunda ailemin kurduğu bir şirket. İkiisi de yatırım firmalarında çalışıyordu ve portföylerini alıp kendi başlarına neler yapabileceklerini görmeye karar verdiler. Yıllarca evlerindeki bir ofiste çalıştılar, ta ki ofisleri büyüye kadar. Daha sonra da

Wall Street yüzünden New York'ta bir şube açtılar. Portföyleri daha da büyüdü. Ben de onların izinden gitme hevesine kapıldım ve Philadelphia Üniversitesi'nden finans alanında lisans derecesiyle mezun oldum. Daha sonra Harvard Hukuk Fakültesi'ne devam ettim ve burada finans alanında yüksek lisans ve hukuk alanında lisans derecesi ile mezun oldum.

Bu süre zarfında ailem Kaliforniya, Chicago, Teksas ve Washington DC'ye kadar genişledi. Ben genel müdür ve portföy yöneticisiyim. Lisans eğitimini yeni tamamlamış olan kardeşim Kaliforniya'yı devralmak istedi. Kendi şubelerimiz olsa da ara sıra birbirimizin ofislerine uğramayı seviyoruz.

Kaliforniya'ya yaptığım gezilerden birinde Meadow'un annesiyle tanıştım. Hızlı bir ilişkiydi ya da daha çok tek gecelik bir ilişki olacağını düşünmüştüm ama bir ay sonra hala oradaydı. İki hafta sonra hamile olduğunu öğrendik. Planlarımızda bir bebek yoktu, özellikle de onu gerçekten tanımadığım için. En iyisi olduğunu düşündüğüm şeyi yaptım ve ona evlenme teklif ettim. Evliliğimiz tam bir yıl sürdü, dürüst olmak gerekirse biraz daha az. Bir bebeğimiz olacağı gerçeğine o kadar kapılmıştık ki hiçbir ortak noktamız olmadığını göremedik. Ben hafta sonları evde kalmayı seviyordum, o ise tüm lüks yerlere gitmek istiyordu. Washington'da yaşamaktan nefret ediyordu ve en önemlisi anne olmaktan nefret ediyordu. Meadow doğduktan iki ay sonra bana ayrılacağını söyledi. Meadow'un tüm velayetini bana bıraktı ve aynı anda hem baba hem de anne olmayı öğrenmemi istedi. Bir kaç hafta içinde başka bir yere taşındı ve geçtiğimiz dört yıl içinde Meadow'u sadece iki kez görebildi. Meadow'un yapılacaklar listesinde üst sıralarda olmadığını söyleyelim.

Kahveleri elimde taşıyarak dirseğimle asansörün düğmesine basıyorum. Kısa süre sonra ping sesi geliyor ve gümüş kapılar açılıyor. İçeri giriyorum, biri gelebilir diye kenara çekilmeden önce 7 numaralı düğmeye basıyorum. Lobide duruyor ve beş kişi biniyor. Benim katıma geldiğimizde asansörde bir tek ben kalmıştım. Dışarı çıkıyorum ve üzerinde şirketin adının yazılı olduğu cam kapı ile yüz yüze geliyorum. Kapıyı çekerek açıyorum ve resepsiyon görevlisi Nicoletta'ya gülümsüyorum. Telefona cevap verip elini kaldırarak bana el sallarken, "Günaydın," diye selamlıyorum onu.

Masasının yanından geçip ofis alanına giriyorum. Beş ofisin her birinin önünde bir masa var. Köşedeki ofisime doğru yürüyorum, günaydın derken diğer kişisel asistanlardan bazılarının yanından geçiyorum. Ofisimin kapısı açık ve

Dışarıdaki masa bomboş. Martina'nın tüm eşyaları gitmiş. Masanın üzerinde sadece iki bilgisayar ekranı, bir klavye ve bir telefon var.

Ofisime girerken, köşede gösteriş için konulmuş siyah deri koltuğun yanından geçerken aşağıya bakıyorum. Aslında hiç oturmadım. Onun yerine, içeri girdiğimde eşyalarımı oraya atıyorum.

Cam masaya doğru yürüyorum, siyah sandalyeyi çekmeden önce kahveleri bırakıyorum. Ceketimin iç cebinden telefonu çıkarıp masanın üzerine atıyorum. "Oh, güzel, buradasın." Kafamı kaldırdığımda Loren'in ofise girdiğini ve ardından bir kızın geldiğini görüyorum. Gözlerim Loren'den kıza, oradan da kızın arkasında bekleyen kardeşime kayıyor.

"Öyleyim," diye onaylıyorum, birden Loren'in yanında duran kızı gözümün önüne getiriyorum. Kısa bir süre önce baktığım kışık olduğunu gördüğümde ağzım açık kalıyor. Orada duran kız en fazla 1.80 boylarında olmalı. O da 1.80 ama şimdiye kadar gördüğüm en yüksek topuklu ayakkabıları giyiyor. Eteği daha önce görüldüğünden daha da dar, küçücük belinin etrafında kocaman bir bant var. Açık kahverengi bir gömlek giymiş, akıyor, ipek olmalı, boynunda bir fiyonk var ve kolları kalın manşetlerle dirseklerinde bitiyor. Gözlerim yeşil gözlerinde geziniyor, yoksa koyu mavi mi? Yüzünde bir gülümsemeyle doğrudan bana bakıyor. "Neler oluyor?"

Loren kadına doğru dönerken yüzünde bir gülümsemeyle, "Yeni asistanınızla tanışmanızı istiyorum," diye cevap veriyor. Önce ona, sonra kıza, sonra da Nash'e bakıyorum ve aniden gülüyorum.

"Bu bir şaka," diyorum ellerimi kalçalarımın altına koyarak. "Bugün günlerden ne?" Önümdeki kıza bakarak soruyorum. Lisede okuyormuş gibi görünüyor. "Bugün 1 Nisan mı?"

"Caine," diye bağıyor kardeşim ve ben de onu gösteriyorum.

"Bu bir şaka. Tamam, çok komik millet." Kıza başımı salladım. "Beni yakaladın."

"Caine," diyor Loren, sesi gergin, "seni Grace Barnes'la tanıştırmak istiyorum." Gözlerim doğruca ona kayıyor. "O senin yeni kişisel asistanın."

"Bekle," diye cevap veriyorum, elimi kaldırarak, "bu bir şaka değil mi? Liseden yeni çıkmış gibi görünüyor. Aslında hâlâ lisedeymiş gibi görünüyor."

"Teşekkür etsem mi etmesem mi bilemiyorum," diyor Grace sonunda, sesi yumuşak. Loren'e doğru bakar. "Ayrıca, bir şey varsayman gerektiğinden de emin değilim. Ne derler bilirsin." Ellerini önünde tutuyor. "Bu seni ve beni aptal durumuna düşürür. Ama az önce duyduklarına bakılırsa, odada sadece bir tane göt olduğundan eminim." Nash homurdanırken benim ağzım açık kalıyor.

"Grace," dedi, "neden sana etrafı göstermiyorum?"

"Bunun gerekli olduğunu sanmıyorum." Loren'e bakar. "Belki de bu işe yaramayacak."

Bekle bir saniye, beni bırakacak mı? Nash öne çıkarken düşünüyorum. "Siz ikiniz bana kardeşimle bir dakika izin verirseniz," diye öneriyor ve Loren bana ters ters bakıyor. "Sen de gidip şu evrak işlerini hallet ve park işini hallet." Grace başını sallayıp ofisten çıkmadan önce Nash'e gülümsüyor.

"Aklını mı kaçırdın sen?" Loren sıkılmış dişlerinin arasından homurdanıyor. "Aşırı derecede kalifiye."

"Ne yapmak için?" diye soruyorum, o da başını sallayarak ofisten çıkıyor. "Teneffüste atıştırma haklarımı paylaşmak için mi?"

"Dostum, senin neyin var?" Nash dürtüyor.

"Benim neyim var böyle?" Ofisten dışarı baktığımda Loren'in Grace'i başka bir asistanla tanıştırdığını görüyorum. Grace gülümsüyor ve karşısındakinin söylediği bir şeye gülüyor. "Loren'in nesi var? O kızı nasıl işe alabildi? Sanki" -ne diyeceğimi bilemiyorum- "okuldan yeni çıkmış gibi görünüyor."

"Özgeçmişini gördüm." Yere baktı ve ellerini ceplerine soktu. "Ve size söyleyebilirim ki, düşündüğünüzden biraz daha kalifiye. Aslında, öyle olduğunu biliyorum."

"O zaman onu sen al," diye tükürdüm, öfke nöbeti geçirmek üzere olan dört yaşındaki çocuğum gibi davranarak. Sadece bana baktı. "Özgeçmişini nerede?" Sandalyeye oturarak soruyorum. "Bir bakayım, sonra konuşuruz."

ÜÇ Grace

T Ofisten çıktığım anda, çantamı alıp buradan siktir olup gitmek için kendimle konuşuyorum. Ellerimi önümde sallayarak titremelerini durdurmaya çalışıyorum. Dün gece tam bir karmaşanın ötesindeydi. Sekizden sonra geldiğimde dairemın taşınmam için hazır olmadığını öğrendim. Daha yeni boyamaya başlamışlardı, bu yüzden en yakın otele yerleşmek zorunda kaldım. Alarmım çalmadan uyuyacağımdan o kadar korkuyordum ki, resepsiyondan uyandırma çağrısı istediğimden emin oldum. Ayrıca dört farklı alarm kurmuştum. Kıyafetlerimi beş kez değiştirdim ve dedikleri gibi görüldüğümünden emin oldum. Evde olsaydım kot pantolon, tişört ve kovboy çizmelerim olurdu ama taşrada değildik. Buraya gelirken bile beklediğimden otuz dakika erken geldim. Her şey harika gidiyordu ve patronumla tanışana kadar buraya yarı yarıya aşık olmuştum.

Mavi takım elbisesi vücudunu şekillendiriyor; spor yaptığı anlaşılıyor. Açık kahverengi saçlarının yanları kazıtılmış, tepesi ise daha uzun; saçlarını nasıl yana doğru taradığını görebiliyorsunuz. Mavi gözleri içimi delip geçti ve bana doğru baktığı anda, kelimenin tam anlamıyla vücudumda bir heyecan hissettim. Hayatım boyunca seksi erkeklerle birlikte oldum. Taşralı seksi erkekler. Daha önce hiç seksi yöneticilerle birlikte olmamıştım. Ama o koca aptal ağzını açtığı anda tüm bu çekicilik kayboldu.

Loren ofisten çıkıyor ve yüzünde sahte bir gülümseme var. Hiç şüphesiz çıldırmamaya çalışıyor, ya buradan siktir olup gideceğimi ya da Caine'in bana buradan siktir olup gitmemi söyleyeceğini merak ediyor. "Neden seni birkaç kişiyle tanıştırmıyorum?" Loren neşeli görünmeye çalışarak öneriyor. Ofise dönüp bakmak ya da daha iyisi ona ters ters bakmak istiyorum ama bunun yerine onu tanımayacağıma karar veriyorum.

"Kulağa harika geliyor." Beni gezdirip ekiple tanıştıırken başımla onu selamlıyorum. Bir aile şirketi için çalışmaya gelmenin iyi bir fikir olacağını düşünmüştüm. Tüm bunların iyi bir fikir olup olmadığını tekrar düşünmem gerekecek.

"Bu Kayla," diyor Loren beni başka bir asistanla tanıştıırken, "geçen yıl burada işe başladı ve Vinny ile birlikte çalışıyor."

"Sizinle tanıştığıma memnun oldum." Ona başımı sallıyorum, o da gülümsüyor.

Kayla, "Takımda yeni birinin olması eğlenceli olacak ve son gelen ben değilim," diyerek beni güldürüyor. Gözlerin üzerimde olduğunu hissedebiliyorum ama görmezden geliyorum. Eğer beni izliyorsa, rahatsız olsam bile ondan rahatsız olmadığımı bilmesini sağlayacağım.

Asistanlardan biri olan Taylor'la tanıştırıldığımda ona, "Burada olmak güzel," diyorum.

Burada yaklaşık on kişi çalıştığı için Loren'in beni herkesle tanıştırması uzun sürmüyor. Burayı seçmemin bir başka nedeni de; evimde çalışmak gibi olacağını düşünmemdi. Yanılmışım. "Hadi gidip şu evrak işlerini halledelim," diye ısrar ediyor Loren ve ben de başımı sallayarak onu ofisine kadar takip ediyorum.

Kalbim hızlanıyor, hatta göğsümden çıkacakmış gibi oluyor. Beni etkilemesine izin verdiğim için çok kızgınım. "Belki de başka bir şeye bakmalıyız," diyor ağızımdan çıkan sözcükleri durduramadan, vazgeçmiş gibi görünmek istemediğim için.

"Grace," diyor Loren, "sen bu iş için fazlasıyla niteliklisin." Nazik olmaya çalışıyor. "Özür dilerim, genelde böyle değildir." Ellerini sıkıyor. "Genelde daha iyidir."

"Senin sözüne güvenmek zorundayım."

"Hemen döneceğim," dedi bana. "Lütfen gitme."

Ofisten çıkarken ona "Çıkmayacağım" diye cevap veriyorum. Sandalyelerden birine oturmak yerine dışarı bakmak için pencereye doğru yürüyorum. Belki de en iyisi bunu bir öğrenme eğrisi olarak kabul etmek ve bir gün aramaktır. Belki de en iyisi sıfırlamaktır. Tüm bu lanet günü sıfırlamak gibi.

"Grace." Adımın söylendiğini duyuyorum ve Caine'le yüz yüze gelmek için arkamı dönüyorum.

"Evet?" Ona ne söyleyeceğimden emin değilim. Yani, ona söylemek istediğim milyonlarca küçük şey var. Neredeyse hepsi iyi değil.

"Sanırım yanlış bir başlangıç yaptık," diyor ve sözlerine kıkırdayınca duruyor.

"Biz mi?" Kafam karışmış bir şekilde önce beni sonra da onu işaret ederek söylüyorum. "Bir şey yaptığımızı sanmıyorum." Patronuma saygı duymam gerektiğini biliyorum ama bu iki yönlü bir yol ve hiç saygı gösterilmedi. "Bence yanlış bir şey yaptınız."

ayak." Karşılık verdiğime şaşırdığı yüzünden okunuyor. "O sahne tamamen sendin." Ofisinin olduğu yeri gösteriyorum.

"Yeterince adil," diye itiraf ediyor ellerini ceplerine sokarak. "Yanlış bir başlangıç yaptım."

"Kulağa daha doğru geliyor," diye mırıldanıyorum. "Şimdi konuşmak ister misin?"

"Özgeçmişinize baktım; ne yaptığınızı biliyorsunuz gibi görünüyor." Ona teşekkür etmek üzereydim ama konuşmasını bitirmemişti. "Orada yazdıklarınızın doğru olduğunu varsayıyorum."

"Hayır." Başımı sallıyorum. "Hepsi uydurma." Başımı yana eğiyorum ve ona gülümsüyorum. "Özgeçmişime koymak için Google'da bir şeyler aradım. Bugünlerde bütün çocuklar bunu yapıyor." Eğer kovulacaksam, iyi bir çıkış yapmalıyım.

"Sana bir şans vereceğime söz verdim," diyor bana, "ve ben sözümün eriyim."

Tam başka bir şey söyleyecekken Loren odaya geri geliyor. "Oh, güzel, ikiniz konuşuyorsunuz," diye gözlemliyor ve ikimiz burada yüz yüze duruyoruz.

"Bazı kuralların üzerinden geçmemiz gerekiyor," diye başladı, "pozisyonunuza sahip olmanız için gereken bazı beklentiler." Sözünü kesmemi bekliyor çünkü devam etmeden önce birkaç saniye susuyor: "Ama bunun haftalık toplantı sonrasına kadar beklemesi gerekecek. Her Pazartesi sabahı, haftanın projelerini gözden geçiririz." Loren'e bakıyor. "Her hafta konferans odasını kimin hazırlayacağını dönüşümlü olarak belirliyoruz. Bu hafta sıra bende. Genellikle asistanlar atıştırmalıkların ve içeceklerin hazır olduğundan emin olurlar."

Ona başımı salladım. "Sanırım bunu halledebilirim." Loren'e bakıyorum. "Bilmem gereken herhangi bir alerji var mı?"

Loren bana gülümsüyor. "Bildiğimiz kadarıyla hayır." Ellerini kavuşturuyor. "Hiç kimse sormadı."

"Hazırlamam gereken ya da hazırlamamam gereken belirli şeyler var mı?" Ben soruyorum, o Loren'e bakıyor. "Her hafta katıldığın bir toplantı için ne hazırlaman gerektiğini bilmiyor musun?"

"Konferans salonunu doldurmak benim işim değil," diye karşılık veriyor sıkılmış dişlerinin arasından ve yemin ederim kafasındaki damarın patlamaya hazır gibi görüldüğünü görüyorum.

"Neyi koyup koymayacağınızı bilmek için bu işin başında olmanız gerekmiyor." Şimdi dönüp Loren'e bakıyorum. "Her şeye sahip olduğumdan emin olmak için elime alabileceğim bir kontrol listesi var mı?"

Caine'e bakıyor, o da bana ters ters bakıyor. Benim için bir puan. "Sana konferans odasını göstereyim."

"Teşekkür ederim." Ofisten çıkarken onu takip etmek için döndüm. Neredeyse ofisten çıkmak üzereydim ki onun sesini duydum, beni olduğum yerde durdurdu ama arkamı dönmedim.

"Meyve suyu kutusu da almamaya çalış," diye dürtüklüyor ve ben omzumun üzerinden ona bakıyorum. Bu sefer son sözü söylediğini düşünerek bana sırtıyor.

"Beslenme çantama bir şey koyduğumu sanmıyorum," diye homurdanarak uzaklaşıyorum ve kendime omzumun üzerinden bakmamam gerektiğini söylüyorum. Ayrıca belki de ondan uzaklaşırken kalçalarımı sallıyorum.

Konferans salonuna doğru yürürken Loren bana, "Merak etme, havlaması ısırmasından daha kötü," diye mırıldandı.

Ne beklediğimi bilmiyorum çünkü şimdiye kadar bulunduğum tek konferans odası büyükbabamınkiydi ve o da güvenlikle ilgilendiği için tüm oda monitörler ve bilgisayarlarla doluydu. Bu uzun, kahverengi masanın her iki yanında ve her iki ucunda birer tane olmak üzere dört siyah sandalye var. "Yani toplantının yapıldığı yer burası mı?" Burada yapabileceğim bir şey olup olmadığını görmek için etrafıma bakıyorum. "Genelde ne yaparlar?" Bana yardım edeceğini umarak Loren'e soruyorum.

Sadece ikimizin olduğundan emin olmak için etrafına bakınıyor. "Tamam, emekli olmadan önce Martina köşedeki şarküteriye bir sipariş verdi. Yani, tüm ürünler yaklaşık yirmi dakika içinde teslim edilmiş olacak."

Dudaklarımı yuvarlıyorum. "Bunu ona söylemeyecektim elbette ve artık sen de söylemeyeceksin."

"Dudaklarım mühürlü." Ona gülümsüyorum. "Ama almam gereken bir şey var." Ona bakıyorum ve kaşlarını kaldırıyor.

"En yakın süpermarket ne kadar yakın?" Saatime bakıyorum ve oraya gidip gelmek için yaklaşık otuz beş dakikam olduğunu görüyorum.

"Beş dakika uzaklıkta bir tane var, neden?" diye soruyor ve ben de ona gülümsüyorum.

Onu.

"Bu işe el atacağım," diye haber verdim. "Geri geleceğim." Çantamı almak için ofisine doğru koşuyorum ve hızla dışarı çıkıyorum. Arabama doğru koşarken ayaklarım sıkışıyor, biniyorum ve en yakın süpermarkete gidiyorum. Telefonum dört dakika olduğunu söylüyor. Arabayı kenara çekiyorum ve üç dakikadan kısa sürede oraya varıyorum. Aceleyle içeri giriyorum, bir araba kapıyorum, iki reyonda duruyorum, aceleyle geri çıkmadan önce ihtiyacım olanı alıyorum.

Gidip geri dönmem toplam on dört dakikamı alıyor. Yemek şirketiyle aynı anda geliyorum. Konferans salonuna koşuyorum ve her şeyi masanın ortasına kuruyorum. Herkes kendi eşyalarını alabildiği için su şişelerini, sodaları ve meyve suyu kutularını bir araya koyuyorum. Ortaya simit ve sandviç tabağı, onun yanına da hayvan krakerleri koyuyorum. Nash içeri girdiğinde neredeyse bitirmiştim. "Bırakmadın mı?" diye soruyor gülümseyerek.

Ben de ona gülümsüyorum. "Görüyorum ki tüm cazibeyi almışsın," diyorum ve birkaç adam daha konferans odasına girerken başını arkaya atıp gülüyor.

Nash ellerini çırpıp birbirine sürterek, "Bu çok eğlenceli olacak," diye övünüyor.

"Sen Grace olmalısın," diyor tuzlu ve biberli saçlı adam, yanıma gelip elini uzatarak. "Ben Vinny."

Yanındaki siyah saçlı adam bana gülümserken ona "Tanıştığımıza çok memnun oldum" diyorum.

"Ben Jaret," diye tanıtıyor masanın etrafında dolaşırken başını bana doğru sallayarak.

"İşimiz bitti mi?" Caine elinde klasörlerle içeri giriyor, önce bana sonra da masaya bakıyor.

"Oh, harika," diyor Nash, meyve suyu kutularından birini alarak, "üzüm suyu." Caine bana ters ters bakarken ben de dudaklarımı yuvarlıyorum. "Oh, ve hayvan krakerleri."

Vinny kendi paketini alırken, "Çocuklar okula öğle yemeği getirmeyi bıraktığından beri bunlardan yememiştim," diyor.

"Ahududulu elma," diyor Jaret, meyve suyu kutularından birini alırken. "Oh, ve bu soğuk."

"Not almamı ya da başka bir şey yapmamı ister misin?" Caine'e meyve suyu kutularımın ve hayvan krakerlerimin çok beğenilmesinden ne kadar mutlu olduğumu belli etmemeye çalışarak soruyorum.

"Hayır," diye tısladı, "hepsi bu kadar."

Dışarı çıkmadan önce ona başımı sallıyorum ve ancak kapıyı arkamdan kapattığımda biraz kıs kıs gülüyorum. "Al bakalım, ahmak."

DÖRT Caine

onun konferans odasından çıkışını izliyorum ve iki şey oluyor. Birincisi, dosyayı tutmayan boştaki elimi yumruk yapıyorum ve ikincisi, sikim pantolonumun içinde kıpırdanıyor ve yumruğumu daha da sert sıkma neden oluyor. Yemin ederim kalçaları daha da sallanıyor ve sanırım kıcı bana göz kırpmıyor.

Jaret meyve suyu kutusundan bir yudum alırken, "Bu ferahlatıcı," diyor. Lanet olası meyve suyu kutuları sırf bana inat olsun diye. Odanın içinde meyve suyu kutularına hayatlarında hiç görmemiş gibi bakan çocuklara bakıyorum.

"Toplantıya başlayabilir miyiz?" Elimdeki manila klasörleri masanın üzerine atıyorum. Mavi takım elbise ceketimi çıkarmadan önce siyah sandalyeyi çekiyorum ve oturmadan önce sandalyenin üzerine koyuyorum.

"Meyve suyu kutusu ister misin?" diye soruyor Nash, gülmemek için dudaklarını yuvarlarken, "yoksa eğlenceli hayvan krakerleri mi?" Tek yapabildiğim ona ters ters bakmak. Tabii ki şansına o da bu tartışmaya şahit olmak için buradaydı. Genelde soğukkanlı, sakın ve soğukkanlı bir adamımdır, yüzüm poker oynamaya hazırdır, ama kardeşim tüm bunları görebiliyor. "Yeni asistanın eğlenceli birine benziyor," diye ayıyı dürtüyor Nash.

Üstteki iki düğme açık olmasına rağmen boynumdaki yaka sanki daha da sıkılaşıyor. "Uçağa falan yetişmen gerekmiyor mu?" Ona soruyorum. "Belki kendi toplantını yaparsın?"

Sandalyesinde arkasına yaslanır ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturur. "Bugün burada olduğum için ne kadar mutlu olduğumu size ifade edemem."

Ona ters ters bakarak, "Toplantıya başlayalım" diye söze başladım. Üzerimdeki tüm bakışları görmezden gelerek dosyayı açıyorum. "Çok yoğun bir ay geçiriyoruz," diye başlıyorum notlarıma bakarak. "Almaya çalıştığımız iki büyük müşteri var ve hepiniz biliyorsunuz ki Cottrell Group'un yirmi beşinci yıldönümü olacak, bu yüzden ailem bir gala düzenlemenin harika bir fikir olduğunu düşünüyor." Masadakilere bakıyorum, hepsinin yüzünde aynı ifade var. "Bu haberin herkesi heyecanlandırıldığını görüyorum." Kıkırdıyorum. "Ama iyi haber şu ki, söz konusu olan benim ailem olduğu için bu işe ben öncülük edeceğim." Odayı dolduran toplu bir iç çekiş duyduğuma yemin edebilirim. "Her ne kadar gala ile ilgilenmek zorunda kalmayacağımı düşünsem de, sanırım bu

büyük bir girişim olacak." Şimdi yapmak zorunda kalacağım şeyleri düşündükçe kafam dönüp dolaşmaya başlıyor.

"Ailem bu etkinliğin burada, şehirde yapılmasını çok isterdi, çünkü burası herkesin ortasında yer alıyor."

Nash, "Grace'in bu konuda size yardımcı olabileceğinden eminim" dedi.

Ona ters ters baktım. "Evet, doğru." Beni yemlemesini görmezden geliyorum ama toplantının geri kalanı hedeflediğimiz bütçe üzerinde çalıştığımız için sorunsuz geçiyor. Her şey plana uygun giderse, ay sonunda öngörülen gelirin üzerinde olacağız.

Toplantı biter bitmez ilk kalkanlardan biri ben oluyorum ve eşyalarımı toplayıp dışarı çıkıyorum. Jaret ve Nash de beni takip etmeden önce birer meyve suyu kutusu ve atıştırmalık aldılar.

Gözlerim çalışma alanını tarıyor ve Grace'in masasında oturduğunu görünce neden şaşırdığımı bilmiyorum. Bu beni rahatsız ediyor ve nedenini bilmiyorum. Teknik olarak öyle olduğunu biliyorum çünkü onun masada oturmasını istemiyorum. Beni test etmesinden hoşlanmadım. Ayrıca tamamen geri tepmesinden de hoşlanmadım. Masasının yanında durdum ve bilgisayarından başını kaldırıp bana baktı. "Ne yapıyorsun?"

"Buna çalışmak deniyor." Sandalyesinde dönüp doğrudan bana bakıyor ve ellerini masanın üzerine koyuyor.

"Ne yapıyorsun?" demek istedim. Açıklığa kavuşturuyorum. Sırtışının yüzünü doldurmaya başladığını görebiliyorum ve tüm vücudum alarma geçiyor, özellikle de kendi şeridinde kalması gereken tek vücut parçam. Yemin ederim, sanki bu sabah duşta mastürbasyon yapmamışım gibi.

"Şey," diyor, "şirketi daha iyi anlamak ve dikkat etmem gereken bazı şeyleri not almak için e-postaları okuyordum."

Kahretsin, bu iyi bir cevaptı, zaten ona yapmasını söyleyeceğim bir şeydi, ama benden önce davrandı. "Bir defter al ve benimle ofisimde buluş." Dönüp hışımla ofisime girdim, masama gitmeden önce ceketimi kanepenin üzerine attım.

Sandalyeyi çekip oturmadan önce elimdeki klasörleri masamın üzerine atıyorum. Aynı anda başımı kaldırıp bileğimdeki düğmeye uzanıyorum, düğmeyi açıyorum ve kolumu dirseğime kadar kıvırıyorum. "Sanırım toplantı iyi geçmedi?" İçeri giriyor ve evet, giriyor kelimesini kullandım. Buraya nasıl sürünerek girdiğini anlatabilecek tek kelime bu. Kalçaları

Sağa sola sallanıyor, herkesle alay ediyor. Nasıl yürüdüğünü izleyen biri var mı diye etrafıma bakıyorum ve sadece benim olduğumu fark ediyorum. "Atıştırmalıkları beğenmediler mi?"

Konuşmadan önce diğer kelepçeyi çözüyorum. "Atıştırmalıklar iyiydi," diye homurdanıyorum sıkılmış dişlerimin arasından. "Bazı şeyleri gözden geçirmemiz gerekiyor."

"Perf," diye cevap veriyor, sandalyelerden birine doğru yürüyor ve oturuyor, otururken elinde not defteri var. Bacak bacak üstüne atmıyor. Onun yerine ayak bileklerini çaprazlayıp yana koyuyor.

"Perf?" Tekrar ediyorum ve o da bana gülümsüyor.

"Mükemmel demek. Bugünlerde tüm havalı çocuklar bunu söylüyor." O bana gülümserken ben dişlerimi sıkıyorum.

"Bir hece daha var," diyorum. "Eğer benim dört yaşındaki çocuğum bunu yapabiliyorsa, eminim sen de yapabilirsin."

"Kısaltmaları sevmez." Not defterine yazıyor. "Not edildi."

Bana bakarken gözlerinin parıldamasını görmezden geliyorum, sanki bir oyun oynuyormuş ve az önce kazanmış gibi. "E-postalar buna göre kontrol edilmeli," diye talimat veriyorum. "Paylaşılan özel ve gizli bilgiler var, bu yüzden ihtiyatlı olmak şart."

"Bunu söylemeye gerek yok," diye yanıtlıyor ve yazıyor.

"Takvimim hem benim bilgisayarımda hem de senin bilgisayarında senkronize ediliyor, bu nedenle herhangi bir değişikliğin hemen yapılması gerekiyor. Eğer bir şeyler büyük ölçüde değişecekse, önce gelip benimle konuşmanı istiyorum, böylece ona göre yapabiliriz." Her şeyi yazıyor. "İşlerin nasıl yürüdüğünü anlayana kadar." Sandalyemde arkama yaslanıyorum. "Her sabah, programını gözden geçirip, bir şey yapmadığından emin olmak istiyorum-"

"F it up," diye seslendi. "Pardon, yine kısaltma. Her şeyi berbat ettim."

Tek yapabildiğim ona bakmak. Alt dudağını ısırtıyor ve yemin ederim sikim o kadar sertleşiyor ki acıyor. "Yani, sen toplantıdayken." Kalemimi deftere vuruyor. "Sahip olduğun geniş ve etkileyici müşteri listesini inceliyordum." Ona başımı salladım, söyleyeceklerini duymak için bekliyordum. "İçeri girdim ve her bir müşteriyle ilgili not bulmaya çalıştım ama hiçbirini yoktu. Merak ediyorum da, eğer çok zahmet olmayacaksa, müşteri listenizi gözden geçirmek istiyorum, böylece bana müşteriler hakkında hızlı bir özet verebilirsiniz. İşimi daha iyi yapabilmem için bilmem gereken küçük şeyler."

Hakkını vermeliyim, harika bir soru. "Tabii eğer çok meşgul değilseniz. Eğer bir şey olursa, belki başka bir asistan bana yardımcı olabilir." Ellerin kaldırdı. "Pardon, kişisel asistanlar." Gülümsemesini gizlemeye çalışarak not defterine bakmasını izliyorum.

Saçları yüzünün önüne düşüyor ve zarifçe kulağının arkasına sıkıştırıyor. "Her gün zamanında burada olmanı bekliyorum." Bana başını sallıyor. "Çalışma saatleri pazartesi cumaya sekizden beşe kadar." Not almadan bana başını sallıyor. "İş yoğunluğuna ya da davaya bağlı olarak mesai saatlerinden sonra da kalmana ihtiyaç duyacağım zamanlar olacak."

"Hayır," diyor hemen ve ben doğru duyup duymadığımdan emin olamadan ona bakıyorum. Ayrıca, hayır denmesine pek alışık değilim. Demek istediğim, yıllar boyunca ara sıra oldu, ama genellikle patrona asla hayır denmez.

"Hayır mı?" Yanlış anlamış olabilirim diye az önce söylediklerini tekrarlıyorum ama bana bakışından anlamadığımı anlıyorum.

"İşe alındığımda haftanın yedi günü çalışabileceğimi, ancak en geç dörtte ayrılmam gerektiğini açıkça belirtmiştim," diye karşılık vererek ayağa kalkmaya başladı. "Bu konuda taviz veremem." Masamın önünde duruyor, not defteri iki elinde önünde duruyor. "Anladığım kadarıyla bu bir anlaşma kırıcı."

"Neden dörtten sonra kalamıyorsun?" Kelimeler ağzımdan çıktığı anda dilimi ısırma istiyorum. Bir, çünkü bu beni ilgilendirmez ve bunu biliyorum, iki, çünkü umursuyormuşum gibi görünüyor ama umursamıyorum.

"Yapamam," diyor, hiç istifini bozmadan. "Sekizden önce bile çalışabilirim, böylece mesai bitiminde yapmam gerekenleri yetiştirebilirim, ama hiçbir koşulda dörtten sonra kalamam."

"Bu işin şakası yok," diyorum ona ve yemin ederim, benim için çalışmasının beni neden rahatsız ettiğini bir türlü anlayamıyorum. "Bu ciddi bir şirkette ciddi bir pozisyon."

"Bu işin bir şaka olduğunu düşündüğümü mü belli ettim?" diye karşı çıkıyor, benden geri adım atmıyor. "Bugün içeri girdiğim andan itibaren bunun bir şaka olduğunu düşündüğüme dair herhangi bir işaret verdim mi?" Sadece ona bakıyorum. "Cevap vermemeni hayır olarak kabul ediyorum. Bu ofise girdiğimden beri profesyonellikten başka bir şey yapmadım. Keşke aynı şeyi patronum için de söyleyebilseydim."

Tam kalkıp ona geldiği için teşekkür etmek ve dışarı çıkmak üzereydim ki Nash'i omzunun üzerinden fark ettim. "Görünüşe göre tam zamanında gelmişim." O

Bacaklarını bileklerinden kavuşturmuş, elleri ceplerinde, kapı pervazına yaslanmıştı. "Gala hakkında konuştunuz mu?"

"Hayır," diye yanıtlıyorum Grace'e bakarak, "birkaç şeyin üzerinden geçiyorduk."

Nash içeri girip Grace'in az önce oturduğu sandalyenin yanındaki sandalyeye oturarak, "Güzel," dedi. "Grace." Başını kaldırıp ona bakıyor ve yemin ederim, sanki kafamın içinde ağır çekimle uzanıp suratının ortasına bir yumruk atıyormuşum gibi geliyor. "Ailelerimiz Cottrell Grubu için yirmi beşinci yıldönümümüzü kutlamayı düşünüyorlar."

"Oh, eğlenceli." Sesi neşeli ve oturup ona bakarken gözlerimi deviriyorum.

"Bunu planlamak Caine'in işi ve aramızda kalsın, o biraz-" "Kuru," diye ekliyor sanki ben odada yokmuşum gibi. Benim yüzüme bile bakmıyor. yol.

Nash sandalyesinde dönerken ona gülüyor. "Her neyse, biz bir liste oluşturmaya yardımcı olabilir misiniz?"

"Başka bir şey söyleme. Senin için mükemmel birini buldum." Kalemimi alır ve bir şeyler yazmaya başlar.

"Tamam, bir dakika bekle." Elimi kaldırıyorum. "Bu bir gala, balo değil."

Bana öylece bakıyor, daha doğrusu bir dakika boyunca ters ters bakıyor ve sonra gözlerinin kaydığını görüyorum. "Ugh." Pedini tokatladı. "Girişte yapacağım balondan kemer ve fotoğraf kabini de gitti." Parmaklarını şıklattı. "Ve flamalar ve poppers."

Nash başını arkaya atar ve ona güler. "Neden bilmiyorum, kulağa çok eğlenceli geliyor." Onu işaret ediyor.

"Ülkedeki en iyi etkinlik planlamacılarını tanıyorum" diyor. "İsterseniz onları arayabilir ve bir Zoom toplantısı ayarlamalarını sağlayabilirim."

"Ülkedeki en iyi etkinlik planlayıcılarını tanıyor musun?" Sanki bir şeymiş gibi tekrarlıyorum. Şaka.

"Sonsuza Kadar Mutlu Olaylar," diye belirtiyor.

"Adlarını duymuştum," diyor Nash ve ben dudaklarımın arasından pfft çekiyorum. "Ne? var, onları araştır."

"Her neyse," diye devam ediyor Grace, "istersen bir iyilik isteyebilirim."

"Bir iyilik isteyeceksin," diye tekrarlıyorum. "Ne? Onlardan biri sana bakıcılık mı yaptı?"

"Aslında, o yaptı." Gülüyor ve tam başka bir şey söyleyecekken masasındaki telefon çalıyor. "Onu aramamı istersen haber ver." Dönüp odadan çıkıyor ve telefona cevap vermek için masanın üzerine eğiliyor.

Tek gördüğümüz kıcı olunca Nash alçak sesle ıslık çalıyor. "Sakıncası var mı?" Elim masanın üzerinde yumruk oluyor ve Nash bana bakıyor. "Asistanımı süzmeyi bırak."

"Benimle çıkmak isteyip istemediğine bakmaya gidiyorum," diyor ve ben başımı sallıyorum.

"Hemen, hayır." Başım daha da hızlı hareket ediyor. "Kesinlikle olmaz, şirkette kimseyle çıkmamıza izin verilmiyor. Son asistanınız size cinsel taciz davası açtığında bunu konuşmuştuk."

Nash, "Bizi dava etmedi," diye reddedince kaşlarım havaya kalktı. "Bunu ilgi çekmek için yaptı."

Grace'in olduğu yere bakıyorum ve artık orada olmadığını görüyorum. Nereye gittiğini görmek için gözlerim yerde geziniyor. Onu hiçbir yerde göremiyorum. "Bunu her ne için yaptıysa, artık arkadaşlık etmeme politikamız var."

Tam ona bir şey söyleyecektim ki kapı çalındı ve Loren'i görmek için başımı kaldırdım. "İçeri girebilir miyim?" Ona öylece baktım. "Buradayım çünkü İK departmanında bir şikâyet var."

"Yok artık," diye böbürlendi Nash, "bunun sadece benim ofisimde olduğunu sanıyordum."

"Hiçbir zaman bir İK şikayeti olmadı." Loren'e baktım. "Kime karşı?"

"Sorman komik," diyor kollarını göğsünde kavuşturarak. "Sen."

Nash kahkahalarla ulurken ağzım bir karış açık kalıyor ve aynı anda masama çarpıyor. "Ben mi?" diyorum şaşkınlıkla. "Kim tarafından?"

Başını yana eğiyor ve tam günümün daha da kötüleşemeyeceğini düşünürken, daha da kötüleşiyor. Beni ihbar eden kişinin adını söylediğinde daha da kötüleşti. Şaşırmamam gerekirdi ama şaşırdım. "Grace."

BEŞ Grace

"I t's quitting time." Kayla masamın önünde durduğunda aldığım notlardan başımı kaldırıp ona bakıyorum. "Birinci hafta kayıtlara geçti."

Ona sırtıyorum. "Gerçekten dürüst olacağım," diyorum, omzumun üzerinden masasında oturan patronuma bakıyorum, kendi sandalyesinde arkasına yaslanmış telefonla konuşuyor. Pazartesi öğleden beri kapısı kapalı, sadece mutfığa gitmek ya da bana emir yağdırmak için dışarı çıkması gerektiğinde açıyor. "İkinci günü atlatabileceğimi sanmıyordum." Başımı sallıyorum. "Aslında birinci gün."

"Bazılarımız köşedeki bara gidecek," diyor, "sen de bize katılmalısın."

"Keşke." Dirseklerimi masamın üzerine koyup ellerimi birleştiriyorum. "Bu hafta sonu yeni evime taşıyorum," diyorum ona. "Ailem yardım etmek için geliyor, bu yüzden bunun bir sirke dönüşebileceğini düşünüyorum."

"Eğer fikrini değiştirirsen, katılmaktan memnuniyet duyarsın." Arkamdaki bir şey gözüne çarpmadan önce bana son bir kez gülümsüyor. "Geliyor," diye mırıldanıyor uzaklaşmadan önce.

Caine'in ofisinin kapısı açılıyor ve ben omzumun üzerinden bakıyorum. "Bu müşteriyi gelecek hafta bir ara ayarlayabilir misin diye bakmanı istiyorum." Bana dosyayı uzattı. "Sanırım Çarşamba günü bunu yapmak için biraz zamanım var."

"Çarşamba günü tüm öğleden sonra boşsun," diyorum, programını ezbere bildiğim için onu şaşırtarak, ama yaptığım işte iyi olmamın bir nedeni de bu. "Onları birden sonra koyabilirim, böylece yemek için zamanın olur."

"Peki," diye homurdanarak arkasını döndü ve ofisine doğru yürümeye başladı.

"Bugünlük bu kadar mı?" Kapısını yüzüme kapatmadan önce ona soruyorum.

"Evet," diye onaylıyor ve dosyayı alıp yapılacaklar listesinin en üstüne yerleştiriyorum.

Pazartesi için yığın.

"Tamam, başka bir şeye ihtiyacın yoksa." Bilgisayarımı kapatmaya başladım. "Ben çıkıyorum." Bana hiçbir şey söylemiyor; sadece koyu mavi gözleriyle bana bakıyor. Ceketini çıkarır çıkarmaz her gün yaptığı gibi gömleğini yine dirseklerine kadar kıvrıyor. Ayağa kalkıyorum ve gülümseyebildiğim kadar kocaman gülümsüyorum.

onu kızdırmak için. "İyi hafta sonları." Kapının çarparak kapandığını duyduğumda masamın altından çantamı almak için eğildim. "Sana da Grace. Umarım dinlenirsin ve Pazartesi görüşürüz," diyorum kendi kendime, o benmişim gibi davranarak.

Masamın etrafında dolaşırken ofisine göz atıyorum, elinde bir kağıt parçası tutarken bana baktığını görüyorum. Elimi kaldırıp iki yana sallıyorum, eğer ben de onun kadar kızgın ve sinirli olsaydım, bunun beni daha da sinirlendireceğini biliyorum. "Hoşça kal," diye sesleniyorum ve elindeki kâğıdı o kadar sıkı kavradığını görebiliyorum ki parmak eklemleri bembeyaz oluyor.

Ancak beni göremeyeceğini anladığımda ayaklarıma bakıyorum ve çıkmadan önce tuvalete gitmeden önce "Dick" diye mırıldanıyorum. Kapıyı açmadan önce hızlıca işiyor ve ellerimi yıkıyorum ve sonunda asansöre doğru yürüyorum. Yakın olup olmadığını görmek için yukarı bakmadan önce düğmeye basıp ekrandaki rakamların katıma doğru tırmanışını izliyorum. "Tam bir hafta hayatta kaldım." Kendi kendime konuştuğumu duyacak kimsenin olmadığından emin olmak için etrafıma bakıyorum. "Bir madalyayı hak ediyorum." Asansörün gelme sesi altın kapıların açılmasına bakmamı sağlıyor. İçeri girip P1 düğmesine basıyorum ve aşağı inerken başka biri binerse diye kenara çekiliyorum. Telefonum çantamda bip sesi çıkarırken kapılar kapanıyor ve bir el kapıların arasına girip kapanmasını engellediğinde onu çıkarıyorum.

Sanki saati gördüğümde bedenim içten içe inliyor. O saati nerede görsem tanıırım. Kapılar tekrar açılıyor ve işte orada duruyor, hayatımın siki. Caine. Gözleri benimkileri bulduğu anda, gözlerinin karardığını görüyorum. Çenesi geriliyor ve alnındaki damarın zonklamaya başladığını görebiliyorum. İçeri giriyor ve parfümü beni hemen çarpıyor. Neden bu kadar güzel kokuyor? Davranışları gibi kokmalı, bir pislik gibi.

Telefonuma bakarken onu görmezden geliyorum ve kardeşimin az önce bana mesaj attığını görüyorum.

Bir saat içinde incek. Dikkat! Büyükbaba Casey bize katılıyor.

Başımı arkaya yaslayıp inliyorum, bunu sesli yapıp yapmadığımdan emin değilim. "Sorun ne, kardeşlik partisi iptal mi oldu?" Yanımdan duyuyorum ve ona bak.

Ona kendini becermesini söylemek yerine başımı sallıyorum. "Evet," diyorum elimi göğsüme götürerek, "ve o ıslak tişört için hazırlanıyordum.

bütün hafta boyunca yarışma." Bir çocuğun yapacağı gibi ayağımı yere vuruyorum. "Onca emek boşa gitti. Ayrıca, bir kısaltma mı kullandın?"

Söylediklerimi duymazdan geliyor ve sadece bir partiye gittiğimi düşündüğü gerçeğine takılıp kalıyor. "Bu yüzden mi geç saate kadar kalamıyorsun?" diye soruyor ve ben de başımı yana eğerek bunun onu ilgilendirmedini söylemek üzereyim. Asansör kapıları açılana kadar ikimiz birbirimize bakıyoruz. Asansörden çıkıp cipime doğru dört adım attığımda gözlerini ilk kaçıran ben oluyorum. Elimdeki telefon yine ötüyor ama aracıma doğru yürürken onu görmezden geliyorum. Arkamda onun ayak seslerini duyabiliyorum ve Pazartesi günü diğer tarafa ya da daha iyisi başka bir kata park etmeyi aklıma not ediyorum. Belki dışarıya. Belki bloğun etrafına. Arabanın kolunu çekiyorum ve kilit açılıyor. "Bu bir güvenlik tehlikesi," diyor SUV'un arkasından.

"Ne?" Döndüm, şimdi beni ele geçirmesine izin verdiğim için kızgıyım.

Kutularla dolup taşan cipin arkasını işaret ediyor. "Geri geri giderken bile göremiyorsun," diye bariz bir şekilde işaret ediyor.

"O zaman sana cipin arkasında durmamı öneririm." Çantamı yolcu koltuğuna attım.

"Cipinde mi yaşıyorsun?" diye soruyor ve bu hafta boyunca benimle en çok konuştuğu soru bu oldu. Loren'e işle ilgisi olmayan zamanımda ne yaptığım ile ilgili uygunsuz soruları hakkında resmi bir şikayette bulunduktan sonra, cevapları bir veya iki kelimeye indirildi. Bazen de homurdanıyordu. Sanırım bir keresinde ona öğle yemeğini getirdiğimde bir hırıltı duydum.

"Evet, cipimde yaşıyorum," diye alaycı bir şekilde cevap veriyorum. "Ayak resimlerimi satarak ekstra para kazanıyorum ama bu ay durgun geçti. Bir sonraki adımım OnlyFans." Parmaklarımı kaldırıp ikisini çapraz yapıyorum. "Umarım başarılı olur ve ben de senin yakandan düşerim." Ağzı açık kalıyor ve bana konuşmayı bitirme şansı veriyor. Cipe biniyorum ve gözlerinin sürekli üzerimde olduğunu hissedebiliyorum. Ona bakma ve belki de arabadan inmeden önce onu tersleme ihtiyacını görmezden gelerek kapımı kapatıyorum. Cipi çalıştırma ve emniyet kemerimi takma hareketlerini yapıyorum. Cipi geri vitese takıyorum ve onun hâlâ cipin arkasında durmadığını görüyorum. Otoparktan çıkarken kendi kendime "Dick," diye mırıldanıyorum.

Otele gitmek yerine evime doğru yola çıktım. Çantamı ve el çantamı almadan önce park yerine çekiyorum.

Bagaj. Çok heyecanlıyım, neredeyse başım dönüyor. Sabırsızlanıyorum. Bir hafta boyunca otelde yaşamak tam bir kabustu. Bütün hafta boyunca dışarıdan yemek zorunda kaldım, sonra yatakta ödev yapmak zorunda kaldım, çok rahatsız ediciydi.

Anahtarı kapıya sokup çevirdiğimde, klik sesini duyduğumda yüzüme bir gülümseme geliyor. Yüzümde kocaman bir gülümseme. Kapıyı açar açmaz iki şey dikkatimi çekiyor; taze boya kokusu ve ardından alarmin ötme sesi. Aceleyle içeri giriyorum ve bip sesine doğru dönüyorum, doğduğum yılı giriyorum, kapanmasını bekliyorum ama kapanmıyor. Bu beni biraz panikletiyor, tamam çok panikletiyor, kodu tekrar giriyorum, bu sefer bip sesi daha da yükseliyor. "Düşün," diyorum kendi kendime, kodun ne olabileceğini düşünürken telefon elimde çalıyor ve arayanın büyükbabam Casey olduğunu görüyorum, biz ona baba diyoruz, çünkü büyük büyükbabam Billy'ye büyükbaba diyoruz.

"Alo," diye cevap veriyorum, diğer uçtaki sesi duyabilmek için bir elimi kulağıma götürüyorum.

"Sorun mu var?" diye soruyor bana, kıkırdarak.

"Şifreyi bilmiyorum," diyorum, tuş takımına bakıp kırmızı ışığın yanıp söndüğünü görerek.

"Tarih yirmi yirmi üç," diye paylaşıyor ve ben de şifreyi giriyorum, "kalbimi kırdığın ve evi terk ettiğin yıl."

Gözlerimi deviriyorum. "Aman Tanrım, babalık." Daireye giriyorum. "Sence de biraz abartmıyor musun?"

"En sevdiğim torunum beni terk etti," diye surat asıyor ve ben gülüyorum.

"Sofia da taşındığında aynı cümleyi kurmuştu," diye hatırlatıyorum ona.

"Güven
Biliyorum, odadaydım."

"Ve sonra sen benim favorim oldun. Yirmi dakika içinde inmiş oluruz." Oturma odası olacak yere giriyorum. "Nakliyeciler de otuz dakika içinde orada olurlar. Biz oraya varana kadar hiçbir şey yapma. Ben oraya varınca kodu değiştiririz."

"Anlaşıldı," diye cevap veriyorum, onu görmezden gelerek el bagajımı yatak odasına götürüyorum. "Yakında görüşürüz." Bavulu açıp bir kot pantolon ve bir tişört almadan önce telefonu kapatıyorum. Telefonum çaldığında iş kıyafetlerimi bir kenara koyarak soyunuyorum ve kuzenim Sofia'nın beni FaceTim'lediğini görüyorum. Yeşil düğmeye basıp küçük beyaz çarkın dönmesini izlediğimde gülümsüyorum.

Sonunda onu gördüğümde "Merhaba, merhaba, merhaba" diye sesleniyor.

"Merhaba, h e l l o o , hellooooo," diye ona karşılık veriyorum ve ikimiz de gülmeye başlıyoruz.

"Eşyalarını yerleştirmeye başladın mı?" diye soruyor ve ben başımı sallıyorum.

"Süvariler otuz dakika içinde burada olacak. Hiçbir şeye dokunmamam için talimat aldım."

"Peki o zaman, tüm bunları izlemek için bir şişe şarap aldın mı?" diye soruyor ve ben başımı sallıyorum.

"Charlie'nin bana Billy Dede'den tatlı çay getireceğini umuyorum," diye paylaşıyorum ve o da kıs kıs gülüyor.

"İş nasıl gidiyor?" diye soruyor. "İlk haftanın tamamı. Nasıldı? Bu mu?"

"İşimi seviyorum," diye söze başlıyorum, "insanları seviyorum." Ona bakıyorum. "Nefret patronum."

"Ne demek patronumdan nefret ediyorum?" Gülüyor.

"Patronumdan nefret ediyorum. O cinsiyetçi bir domuz," diye tükürdüm, her ne kadar cinsiyetçi olduğundan emin olmasam da.

"O ne yaptı?" Bana aval aval bakıyor.

"Şey, benimle tanıştığı anda liseden yeni mezun olduğumu düşündü." Bir parmağımı kaldırıyorum. "Sonra da toplantısı için atıştırmalık hazırlamayacağımı düşündü." Ona sırıtıyorum.

"Ne yaptın sen?" diye nefes nefese kalıyor.

"Ben mi?" diye kendimi gösterdim. "Ben hiçbir şey yapmadım. Ona meyve suyu kutuları ve hayvan krakerleri aldım." Kahkahalarla inliyor. "Sonra beni oturttu ve ona mesaiden sonra kalamayacağımı söylediğimde beni işi ciddiye almamakla suçladı. Nedenini öğrenmek istedi, ben de ona sinirlendim ve gidip İK'ya cinsiyet ayrımcılığı yaptığına dair şikayette bulundum."

"Yapmadın." Başımı salladığımda gözleri büyüyor.

"Ben de yaptım," diye onaylıyorum onu.

"Ne dedi?" Yüzünü telefona yaklaştırıyor.

"Bir sürü 'Ben bir şey demedim' cümlesi vardı." Konuşmayı duvarın diğer tarafından dinleyerek hatırlamaya çalışıyorum. "Sonra 'O bir çocuk ve ben onunla çalışmam' dedi." Gözlerimi deviriyorum. "Sonra homurdandı,

Sanırım, ya da belki hırladı. Uygunsuz sorular sorduğu için özür diledi ve bunun bir daha asla olmayacağını söyledi."

"Adı ne?" diye soruyor ve kaşlarını birbirine çarpıyor. "Onu araştıracağım ve seksi olup olmadığına bakacağım." *Evet, diye* bağıyor kafam, *adam seksi ve muhtemelen karısıyla yeterince seks yapmıyor, bu yüzden de hep sinirli*. Ofisinde ikisinin birlikte çekilmiş bir fotoğrafını bile bulmaya çalıştım ama tek gördüğüm o ve değerli küçük kızı.

"Sana onun adını vermeyeceğim," diyorum ona. "Onunla gelecek hafta bir ara tanışacaksın."

"Neden onunla buluşmaya gidiyorum?" Şimdi kaşlarını birbirine yapıştırma sırası onda.

"Gala için bir parti planlayıcısına ihtiyacı var," diye bilgi verdim. "Tabii ki ülkedeki en iyisini tanıdığımı söyledim." Mutfağa doğru yürüyorum, buzdolabını açıyorum ve muhtemelen ailem sayesinde tamamen dolu olduğunu görüyorum. "Eskiden bana bakıcılık yapıp yapmadığını sordu."

"Harika, dört gözle bekleyeceğim." Telefonu duraklıyor. "Gitmem gerekiyor. Beni aramaya çalışan bir müşterim var." Telefonu açar. "Seni seviyorum. Patronunu öldürme."

"Söz vermiyorum." Ona gülümsüyorum. "Ben de seni seviyorum." Telefonu kapatıyorum, buzdolabından bir şişe su alıp kapağını çevirerek açıyorum ve su şişesini ağzıma götürüyorum. "Söz vermiyorum," diye tekrarlıyorum kimseye, onu unutmaya çalışıyorum ama onu zihnimden uzaklaştırmaya çalıştıkça bana bakan gözlerini daha çok görüyorum. "Dick."

ALTI Caine

Otoparka giriyorum ve ilk gördüğüm şey onun SUV'si oluyor, bu da direksiyonu daha da sıkı kavramama neden oluyor. "Aş artık bunu," diye mırıldanıyorum ve arabadan inmeden önce arabayı park ediyorum. Cipinin yanından geçerken durup içine bakıyorum ve boş olduğunu görüyorum, ki bu da Cuma gününden çok farklı. Bütün hafta içime kapandım. Onunla sadece ihtiyacım olduğunda konuştum. Ona sormamam gerektiğini bildiğim bir soruyu asla sormadım çünkü küçük fingirdek benim hakkımda insan kaynaklarına gitmişti.

Yanılıyor muydu? Hayır, hayır, değildi. Ona sormamam gereken ve beni ilgilendirmeyen sorular sordum. Beni ilgilendirmiyordu ama bütün hafta sonu boyunca düşündüğüm tek şey oydu. Bu da beni daha çok kızdırdı. Asansöre doğru yürürken kendime onun benim için çok genç ve *farklı bir ligde* olduğunu hatırlatmak zorunda kaldım. Muhtemelen onunla birlikte mezun olan bir üniversite öğrencisiyle çıkıyordur. O muhtemelen senin cinayetini planlarken sen bütün hafta sonu köstebeği pataklayıp onu düşünüyordun.

Düğmeye basarken kendime "Beni ele geçirmesine izin vermeyeceğim," diyorum. "Beni etkilemesine izin vermeyeceğim." Onu yakında göreceğimi anladığım anda avuçlarım terliyor. Asansöre adımımı atıp kat düğmesine basıyorum ve sonra yukarıya, rakamlara bakıyorum.

Kalbim daha da hızlanıyor, ki bu başıma gelen en aptalca şey. *Belki de bu felç geçirdiğimin bir işaretidir. Belki de tek yapmak istediğin onu becermektir. Belki de ona baktığında tek gördüğün şey sikini yalaması ya da masanın üzerine eğilip sana ne kadar çok istediğini söylemesidir.* Sadece bu düşüncelerin görüntüsü bile sikimi yarıya indiriyor.

Asansörden çıkıyorum ve bana gülümseyen resepsiyon görevlisine başımla selam verip dönüyorum ve ofis alanına giriyorum. Gözlerim odayı tarıyor ve kendime bunu sadece burada kimin olduğunu görmek için yaptığımı söylemek istiyorum ama yalan söylüyorum. Onun nerede olduğunu görmek için odayı tarıyorum. Onu hemen Brian ya da Ryan'la konuşurken görüyorum, yoksa Kevin miydi? Adını hatırlayamıyorum. Jaret'in asistanı olarak çalışıyor. İkisi de ellerinde birer kahve ile mutfaktan çıkıyorlar. Koridora yönelmeden önce ona başıyla selam veriyor ve

Orada öylece durup kızın gidişini izliyor. Bardağı ağzına götürürken gözleri doğrudan kızın kışında. Gözlerimin üzerinde olduğunu hissetmeden önce bir saniye izliyor. *Kışına bakarken yakalandığım* bir anda paniklememeye çalışarak kaşlarını kaldırıyor.

Gözlerim onun uzaklaşmasını izliyor, sonra dönüp Grace'in koridorda bir pist gibi yürümesini izliyorum. Tek görebildiğim bacaklar, çok ama çok fazla bacak. Bu ve benimle alay etmek için giydiği lanet olası yüksek topuklu ayakkabıları. Yeşil eteği uyluk hizasında, iş yerinde giyilmemesi gereken bir etek. Altına giydiği beyaz gömlek göbeğinin bir kısmını gösteriyor ki yine kapalı olması gerekiyor. Sonra üzerinde beyaz, şeftali çiçekleri ve yeşil olan bir takım elbise ceket var, hiçbir fikrim yok. Sadece kum saati gibi göründüğünü biliyorum. Çalışan el kitabını yeniden gözden geçirmek için aklıma bir not alıyorum ve dönüp baktığımda kollarının yukarı çekilmiş olduğunu ve bugün altın bilezikler taktığını görüyorum. Saçları açık ve mükemmel bir şekilde kıvrılmış. "Günaydın," diye selamlıyor masasına yaklaştığımda.

"Günaydın," diye mırıldanıyorum. "Sanırım burada olman, OnlyFans'ın kalkmadığı anlamına geliyor." Kelimeler ağzımdan çıktığı anda kafam *senin neyin var diye* bağılıyor.

Bana sırtıyor, fincanını masasına koyuyor ve eğiliyor. Çalışan el kitabına eklemem gereken bir diğer şey de masanın üzerine eğilmemek. Sürekli masanın üzerine eğiliyor ve kışını sergiliyor. "OnlyFans böyle çalışmıyor," diye beni bilgilendiriyor. "İşten ayrılmadan önce beş yüz abonem olsun istiyorum."

"Ayağındaki insanlara söylemelisin." Yine içimden homurdanıyorum ve kendime çenemi kapatmamı söylüyorum.

"İyi fikir." Telefonunu eline aldı. "Şimdi e-postayı göndereceğim." Dönüp bana gülmeden önce bir saniye telefonuna dokunuyor; küçük pislik. "Kahve ister misin?" Şimdi masasının üzerine hafifçe oturuyor ve bacaklarını belime dolaması gerekiyormuş gibi gösteriyor.

Ofisime girmeden önce "Hayır," diye tersliyorum, canım gerçekten kahve istiyor. Kahve siparişi vermek için telefonumu elime aldığımda telefon çalışıyor ve arayanın annem olduğunu görüyorum. "Alo, anne," diye cevap veriyorum, telefonu kulağıma götürürken dışarı bakıyorum ve Grace'in masasında oturduğunu görüyorum.

"Caine," diyor ve New York'ta yürüdüğünü duyabiliyorum çünkü arka planda duyduğum tek şey korna sesleri. "Nasılsın canım?"

"Ben ne yaptım?" Hemen soruyorum ve o da kıkırdıyor. "Bana her canım dediğinde, bu iyi bir şey değil."

"Saçmalık," diye reddediyor. "Her neyse, arıyorum çünkü az önce Nash'le konuştum." Dışarı baktığımda Jaret'in içeri girdiğini ve Grace'in masasında durduğunu görüyorum. Annem konuşmaya devam ederken onu izliyorum. Onu izlediğimi fark edince elini kaldırıyor. "Ee, ne düşünüyorsun?" diye soruyor annem ve ben Jaret'e ters ters bakmayı bırakıp elime bakmak zorunda kalıyorum.

"Ne hakkında ne düşünüyorum?" Ayağa kalkıp ceketimi çıkararak soruyorum.

"Nash bana yeni asistanınızın galayı planlamaya yardımcı olabilecek birini tanıdığını söylüyordu," diye homurdandı. "Bir toplantı ayarlamayı ve bana haber vermeni istiyorum. Gitmeliyim, seni seviyorum. Meadow'u benim için öp."

Ben ona hayır demeden telefonu kapatıyor, bu da beni inletiyor. Kardeşim için ipliği çekiyorum.

Nash'e mesaj atmak üzereydim ki telefonum çaldı ve Marylin'in bana mesaj attığını gördüm. Aslında geçen hafta mesaj atmış ama ben hiç açmamışım. Adına tıklıyorum ve bana beşten fazla mesaj gönderdiğini görüyorum.

Marylin: Caine, şehre gelmeyi düşünüyorum ve ziyaret edip edemeyeceğimi bilmek istiyorum.

Meadow.

Hey, Caine, benim etrafımda dönüp önceki metin.

Marylin: Günaydın, Caine. Bu hafta bir ara şehre geliyorum. Sana haber veririm. indiğimde.

Marylin: Caine, pazartesi akşamı şehirde olacağım. Düşünüyordum da belki öğle yemeği yiyebiliriz.

Salı günü.

Marylin: Onun yerine Salı sabahı senin evinde olacağım, o zaman görüşürüz. Lütfen benim

Ziyaret edeceğim kızım.

Bütün mesajlarla alay ediyorum.

Caine: Marylin, mesajlarını aldım. İndiğinde beni ara ve Meadow için uygun zamanı belirleyelim.

Tam gönder tuşuna basacakken kapım çalınıyor ve başımı kaldırıp Grace'i görüyorum. "Geç kaldın," diye beni bilgilendiriyor ve ben ona bakıyorum. "Toplantının beş dakika önce başlaması gerekiyordu."

"Kahretsin," diye yemin ediyorum, ayağa kalkıp dosyalarımı yanıma alıyorum. "Teşekkürler."

Orada duruyor ve ona yeterince yaklaştığımda parfümünün kokusunu alabiliyorum. "Annem etkinlik planlayıcılarıyla bir toplantı ayarlamamı istiyor."

"Annen mi?" Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor ve bu da göğüslerini daha yukarı itiyor.

"Evet," diye onaylıyorum, ondan ve kokusundan uzaklaşıyorum.

"Eğer annen içinse, hayır diyemem, değil mi?" Masasına doğru yürür ve eğilir. Bu kez ayaklarından biri hafifçe yukarı kalkıyor. "Ne yapabileceğime bakacağım." Sanki lanet bir büyü'nün etkisindeymişim gibi ona bakıyorum.

"Caine!" Vinny konferans odasından bağıyor. "Geliyor musun?"

"İşim bittiğinde bilgileri benim için hazırlayın," diyerek arkamı dönüp konferans odasına doğru yürümeye başladım.

"Gecikme için özür dilerim," diyerek içeri girdim ve sandalyemi çektim.

Steven, "Neden hiç meyve suyu kutumuz yok?" diye soruyor, "Ve hayvan krakerlerimiz? Bugün atıştırmalıkları kim yaptı?"

"Kayla," diye bildirdi Vinny. "Gelecek hafta için listeye ekleyeceğim."

"Başlayacak mıyız?" Masadakilere sesleniyorum ve onlara fırsat vermeden toplantıyı başlatıyorum.

Toplantıyı bitirdiğimizde Vinny bana "Bu akşam yemek var," diye hatırlatıyor ve ben de başımı sallıyorum. "Birlikte gideriz," diyorum ona, ofisten çıkarken Grace'i masasında, gözleri önündeki bilgisayar ekranında görüyorum.

"Grace," diyorum ofisime girmeden önce, ceketimi koltuğa fırlatıp masama doğru yürürken. Kafamı kaldırdığımda Grace'in hâlâ masasında olduğunu görüyorum. "Grace?" Omzunun üzerinden bana bakışını izliyorum ve buraya gelmesini söylemek için elimi kaldırıyorum. Ayağa kalkıyor ve yavaşça ofisime doğru ilerliyor. "Ne yapıyorsun?"

"Ayaktaki müşterilerime e-posta gönderiyordum," diyerek omzunun üzerinden işaret ediyor ve gömleğinin sol tarafı biraz yükseliyor.

"Seni aradım," dedim ona.

"Hayır." Ofise biraz daha yaklaştı. "Adımı söyledin." "İki kez," diye hatırlatıyorum.

"Tamam, adımı iki kez söyledin," diye itiraf ediyor. "Ondan sonra hiçbir şey söylemedin, o zaman ofisine gelmemi istediğini nereden bilebilirdim ki?" Ona ters ters baktım. "Adımın ne olduğunu kendine hatırlattığını düşünmüştüm." Gözlerim daha da kısıldı. "Ya da bir 'sup, Grace' gibi."

"Adını biliyorum. Adını söylediğimde bir şey istediğim için söylüyorum," diyorum sıkılmış dişlerimin arasından.

"Eh, şimdi bunu anladığımıza göre." Ellerini çırpıyor. "Sizin için ne yapabilirim?"

"Benim için bilginiz var mı?" Ben soruyorum, o da başını sallıyor.

"Zoom görüşmesi ayarladım," diyor ve beni bir adım kurtarıyor. Minnettar olmalıyım, ama bir pislik olduğum için değilim. "Takviminde ayarladım bile."

"Güzel. Cuma günü sana verdiğim dosya sende mi?" Ben soruyorum, o da başını sallıyor. "Üzerinden geçebilmemiz için getirebilir misin?"

"Yapabilirim," diye kabul ediyor ve arkasını dönüp masasına gidiyor. Şimdi kışına bakan bendim ama ceketini çoğunu örtüyordu. Masasının yanında durup tekrar eğiliyor ve sikimin uyanmasına neden oluyor. Hayatımda hiç bu kadar çok ereksiyonla işe gitmemiştim. Bu saçmalık için çok yaşlıyım. Dönüyor, bir elinde dosya, diğerinde bir bloknotla ofise geri geliyor.

"Tamam," dedi, önüne oturarak, "ver onu bana."

"Affedersiniz?" Cevap veriyorum, kalbim o kadar hızlı atıyor ki içimde yankılandığını duyuyorum. kulaklar.

"Ben buna hazırım," diye tekrarlıyor, bana bakıyor ve yemin ederim ki Vücudumdaki kan tek bir yere gidiyor, sadece tek bir yere, sikime, insanların bana diyeceği pis yaşlı adam gibi. "İyi misin?" Grace bana soruyor.

"Ben iyiyim." Önümdeki kâğıda bakıyorum. "Şimdi müşterinin üzerinden geçelim ki iki gün sonraki toplantı için ihtiyacımız olan her şeyi alabilelim."

YEDİ

Grace

'''

Kendime çiçek alabilirim." İşe giderken radyoda şarkı söylüyorum. Otoparka giriyorum ve artık kullanmayacağımı söylememe rağmen her zaman kullandığım yere gidiyorum, ama alışkanlıklarım var, bu yüzden silahlarıma sadık kalıyorum.

Arabayı kapattıktan sonra yolcu koltuğundan çantamı alıyorum ve babamın bu hafta sonu buradayken arabama taktığı orta konsol aparatından telefonu kapıyorum. Kapıyı açıyorum, bir ayağımı indirmeden önce uzun dökümlü eteğimi kaldırıyorum ve sonra diğerini. Bu sabah işe giderken aldığım beyaz paket kahve fincanını elime alarak eğiliyorum. Bugün çok yoruldum. Okul hiç şüphesiz düşündüğümünden çok daha zor. Yani, yoğun bir program olduğunu biliyordum. Sadece tam zamanlı çalışıp haftada beş gün, her gece dört saat ders yapmanın ne kadar yoğun olacağını bilmiyordum. Ayrıca sabahın erken saatlerine kadar ödev yapıyordum. Ailem bu hafta sonu burada olmasaydı, ödevlerimde ilerlemeye çalışırdım, ancak Pazar akşamına kadar kaldılar. İyi haber şu ki, resmen tamamen taşındım. Her kutu açıldı ve burası bana evim gibi gelmeye başladı.

Kapı kolundaki düğmeye basmadan önce kalçamla kapıyı kapatıyorum, bip sesini duyuyorum ve yan aynaların içe doğru döndüğünü görüyorum. Her zaman yaptığım gibi etrafıma bakıyorum, arabaların arasına saklanmış, gelip bana saldırmaya hazır birini görürsem diye - büyükbabam Casey'nin kafama soktuğu bir şey. Her şey olması gerektiği gibi görünüyor, bu yüzden asansöre doğru yürüyorum ve düğmeye basıyorum. Düğmeye bastığım anda kapılar açılıyor ve yan tarafa doğru ilerleyerek içeri giriyorum.

Asansördeki tek kişi ben olduğum için bu sabah sessiz bir yolculuk oldu. Dışarı çıkıyorum ve Kayla'nın diğer asansörden çıktığını görüyorum. "Günaydın." Ona gülümsüyorum ve o da bana yukarıdan aşağıya bakıyor.

"En iyi gardırobu sen kazandın." Başını sallıyor. "Gardırop kıskançlığım var."

Bugünkü kıyafetime baktım. Ayak bileklerime kadar uzanan uzun çiçekli şifon bir etek tercih ettim. Bebek mavisi gibi görünüyor ama pembe ve yeşil pastel çiçekleri var. Üstümde dar, kolsuz, açık mavi bir crotch üst var.

Önü fırfırlı. Aldığımda ona kelebek gömlek adını vermiştim. Tabii ki ayakkabılar da üstüme uyuyor çünkü aksi takdirde büyükannem tarafından vahşi olarak adlandırılıyorum. "Keşke övgüyü ben alabilseydim," diyorum ona, "ama bütün kıyafetlerimi büyükannem alıyor."

"Büyükannen mi?" diyor şaşkınlıkla. "Benimki bana Noel için püsküllü ve püsküllü bir kazak almıştı."

Masalarımıza doğru ilerlerken ona kıkırdıyorum. "Evet, büyükannem bu konuda çok özeldir." Onun bir süper model olduğunu da eklemiyorum çünkü bu çok garip. Bu var, sonra tavşan deliğinden aşağı iniyorlar ve ailemin kim olduğunu açıklamak zorunda kalıyorum. Ve dürüst olalım, kimsenin buna vakti yok.

"Sonra görüşürüz," diyor masasına gittiğinde, ben kendi masama geçmeden önce. Caine belli ki ofisinde değil, çünkü benim aksime o saat sekizde burada olmak zorunda değil. Hayır, Bay Her Gün Saat Sekizde Burada Olmanı Bekliyorum dokuza doğru içeri giriyor. Bu beni pek rahatsız etmiyor çünkü sabahları onun nefesi enseme olmadan tam bir saat geçiriyorum.

"Günaydın," diye selamlıyor Kevin mutfığa giderken masama uğradığında. "Bu sabah nasılsın?"

Ona gülümsedim. "Ben iyiyim. Sen nasılsın?"

"Seni gördüğümde beri çok iyiyim." Bana sırtıyor.

Kibar olmaya çalışarak, "Ne kadar çekici," diye cevap veriyorum. Ona bakıyorum - özel dikim olduğunu bildiğim bir takım elbisenin içindeki tipik kardeşlik çocuğu kişiliği, yani ya paradan geliyor ya da hiçbir şey biriktirmiyor. Saçları mükemmel kesilmiş ve yana doğru taranmış. Rolex'i yepyeni gibi görünüyor, yine muhtemelen ailesinden bir hediye. Beni yanlış anlamayın, ben de onunla aynı durumdayım ama onda beni çeken hiçbir şey yok. Keşke öyle olsaydı. Keşke yanında çalıştığım dev yerine onu çekici bulsaydım. Evli ve çocuklu bir dev. Listedenden tamamen çıkarılmış biri; aslında o listede yeri bile yok.

"Sonra görüşürüz." Bana göz kırpıyor ve yemin ederim kafamın içinde bir "eww" sesi duyuyorum. Beyaz kahve fincanımı alıp dudaklarıma götürüyorum ve bir yudum alıyorum ki ofis telefonum çalıyor.

"Caine Griffin'in ofisi, ben Grace. Size nasıl yardımcı olabilirim?" Telefonu omzumla tutuyorum, etrafta bir kalem arıyorum.

"Hey, benim," diyor Caine ve sesi etrafta koşuşturuyormuş gibi geliyor.

"Merhaba." Kahve fincanımı yere bıraktım ve ne söyleyeceğini duymak için bekledim.

"Bana bir iyilik yapmanı istiyorum," diyor.

"Elbette," diye cevap veriyorum, sonra gülümsüyorum. "Kimsiniz?" Telefonda tısladığında dudaklarımı yuvarlıyorum.

"Benim, Caine," diye homurdanıyor ve çirkin yüzünü şimdi hayal edebiliyorum. Tamam, belki çirkin değil, ama günü atlatmama yardımcı olması için öyleymiş gibi davranıyorum. "Kim olduğunu sandın?"

"Hiçbir fikrim yok. Az önce 'Hey, benim' dedin." Kalemimi aldım ve önümdeki deftere vurdum. "Bir sürü insan olabilirdi. Justin Bieber olabilirdi. Pedro Pascal olabilirdi. Olabilirdi ve içten içe Jason Momoa olmadığı için üzülüyorum."

"Grace," diye hırılıyor sıkılmış dişlerinin arasından, "bana bir iyilik yapmanı istiyorum."

"Elbette patron," diyorum, muhtemelen bu telefon konuşmasını aceleye getirmek istediğini biliyor ve onu zorluyorum.

"Bugün gelmeyeceğim," diye haber veriyor ve ben de bütün gün onunla uğraşmak zorunda kalmayacağım için içten içe seviniyorum. "Dün üzerinde çalıştığımız dosyayı bana getirmeni istiyorum."

"Nereye getireyim?" Belki benden önce girmiştir diye ofise bakıyorum ama burada sadece asistanlar var.

"Evime."

"Nerede yaşıyorsun?" Şok olmuş bir şekilde sordum.

"Hayır," diye tersledi, "Yarasa kostümümü astığım yer."

"Gerçekten Batman'e uygun olduğunu mu düşünüyorsun?" Pfft ve gözlerimi deviriyorum.

"Batman malzemesi olabilirim." Şimdi de kendini savunuyormuş gibi konuşuyor.

"Bir Ben Affleck Batman'i, belki." Başımı sallıyorum. "Kesinlikle Val Kilmer Batman değil ve kesinlikle Christian Bale de değil."

"Bu konuşmayı seninle yapmayacağım," diye homurdanıyor.

"Yani ben haklıyım ve sen haksızsın," diye karşı çıkıyorum. "Şimdi, tekrar neye ihtiyacın var?"

"Üzerinde çalıştığımız dosyayı bana getirmeni istiyorum," dedi, sesi gergindi, "hemen."

"Adresiniz bende yok," diye bilgi veriyorum, umarım vazgeçer ve kendisi gelip alır.

"Sana adresi vereceğim." Cep telefonum onun cep telefonundan gelen bir mesajla bipledi. "Az önce sana mesaj attım."

"Tanrıya şükür bunu bana söyledin. Yine ayak müşterilerimden biri sandım. Neredeyse bedava bir resim çektiriyordun," diye kışkırtıyorum onu ve inliyor. "Tamam, külotun orada kalsın. Ben şimdi gidiyorum."

"Peki," diye homurdanıyor ve telefonu kapatmak üzere. "Bir sorum var. Dosyayı nasıl teslim edebilirim?"

"Ne?" diye soruyor, kafası karışmış bir şekilde.

"Zili çalıp kapının önünde yere koyduğum *Stajyer* gibi bir şey mi bu?" Sandalyemde arkama yaslanıyorum, her zamanki gibi patlamak üzere olduğunu biliyorum. Şimdiye kadar tanıdığım en gergin patron olmalı. "Yoksa *The Devil Wears Prada*'daki gibi içeri girip kimseyle göz teması kurmadan masanın üzerine bırakıp hızla dışarı mı çıkıyorum? Tabii beni yanlış yönlendirmeye çalışacak ikiz kızlarınız yoksa."

"Grace, Tanrı yardımcım olsun." Eğer karşımda olsaydı, yüzümdeki kocaman gülümsemeyi saklamak için çok uğraşmam gerekirdi.

"Peki, zili çalıp seni bekleyeceğim." Güldüğümü belli etmemeye çalışıyorum. "Bir dakika. Gelip sana bir şey getirmesi için gideceğimi birine söylemem gerekiyor mu?" Etrafıma bakıyorum. "Mesela Loren'e ya da Kevin'a söylemeli miyim?"

"Patronun ben olduğumu biliyorsun, değil mi?" diye soruyor.

"Gerçekten mi? Bu yepyeni bir bilgi. Haber verdiğin için teşekkürler." Gözlerimi deviriyorum. "İnsanların çalışmadığımı düşünmesini istemiyorum. Battığımı düşünebilirler."

"Battığını mı sanıyorsun?" diye tekrarlıyor sözlerimi.

"Çalışmadığımı düşünebilirler." Dosyayı aldım. "Kalça diliyle seni şaşırtmak istememiştım. Kullanmakta özgürsün."

"Grace," diye adımı bağırıyor. "Dosya. Evime. Şimdi."

"Caine," diye karşılık veriyorum. "Elimde. Yürüyerek çıkıyorum. Eğer gitmeme izin verirsen. Sen konuşmayı keser kesmez." Veda bile etmiyor. Sadece telefonu kapatıyor ve benim yüksek sesle gülmekten başka çarem kalmıyor.

Çantamı ve dosyayı alıp çıkarken Kayla'nın masasının önünde duruyorum. "Hey, Caine bugün gelmiyor, bu yüzden bu dosyayı onun

ev."

Telefonu çalmadan hemen önce bana "İyi şanslar" dedi, ben de çıktım. Asansörün düğmesine basıyorum, tekrar biplediğinde telefonuma bakıyorum, ama bu sadece onun mesajını açmadığım için. Mesajı açıp telefon numarasını Batman Değil'in altına kaydediyorum ve asansöre binmeden önce yaptığım şakaya gülüyorum.

Adresi haritaya giriyorum ve bana buradan arabayla yirmi dakika uzaklıkta olduğunu söylüyor. Yirmi dakika içinde orada olacağımı mı söylesem yoksa hemen mi gitsem emin olamadan arabayı kenara çekiyorum. Sadece gitmeyi tercih ediyorum ve kapı için bir kod girmem gerektiğinde farklı bir vergi diliminde olduğumuzu hemen anlıyorum.

Telefonu kapıp onu aramadan önce, "Buranın kapalı bir site olduğundan bahsetmiş olabileceğini düşünebilirsiniz," diye homurdanıyorum.

Üç kez çaldıktan sonra cevap veriyor. "Caine Griffin."

"Hey, benim Grace. Sarayınızın etrafındaki kapıda bir tuş takımı var."

"Kod, adresimin dört hanesi" diye açıklıyor.

"Bu hiç de güvenli değil," diyorum, içeri giriyorum ve kapılar açılıyor. "Ya seni soymak üzereysen? Tek yapmam gereken adresini girmek."

"Kapısı var ve kameralar var," diye bilgi verdi. "Sanırım ben iyiyim."

"Ailemle beş dakika geçirirsen sana olmadığın her şeyi anlatabilirler," diye mırıldanıyorum. "Yakında görüşürüz." Telefonu yüzüne kapattım ya da belki o benim yüzüme kapattı.

Evinin önüne gelene kadar rotayı takip ediyorum. Ev düşündüğümünden daha büyük. Ama ona yakışıyor, ki bu garip. Çimler mükemmel kesilmiş ve bahse girerim hayatında bir gün bile biçmemiştir. Dosyayı alıp arabadan çıkıyorum, taş döşeli garaj yolundan yukarı yürüyorum ve çift arabalık garajın üstündeki üç büyük pencereye bakıyorum. İki basamakla büyük kahverengi bir kapıya çıkılıyor, içerisi görünmüyor ama bu çok güzel. Kapının üstündeki pencere devasa. Zili çalıyorum, kapıyı açmasını beklerken diğer taraftan gelen zil sesini duyuyorum.

Kapıya doğru gelen ayak seslerini duyuyorum ama hiçbir şey görmüyorum, bu da beni şaşırtıyor. Kilidin açılma sesi kafamı kaldırmama neden oluyor. Kapıyı onun açmasını bekliyordum ama Caine'in kot pantolon ve tişört giymiş, kucağında çok tatlı bir kız çocuğu ile kapıyı açmasını beklemiyordum. Başı omzunda bana bakıyor, üzerinde pijamaları var.

küçük kalpleri var. Sarı saçları dağınık ve bana babasınıninkilerle aynı gözlerle bakıyor. Kalbim göğsümde fırlayacak gibi oluyor ve boğazımı temizlemek zorunda kalıyorum. "Merhaba," diye selamlıyorum onları, dosyayı elimde tutarken ona bakmamaya çalışıyorum. Takım elbisesi içinde çok seksi ve rahatsız, ama kot pantolon giydiğinde daha da seksi olabilir, ki bu da 'patronumdan nefret ediyorum' dönemi için iyiye işaret değil.

Küçük kız ona ya da bana "O bir peri mi?" diye soruyor ve ben sadece kıkırdıyorum.

"Hayır, o bir peri değil," diye cevap veriyor Caine şimdiye kadar duyduğum en yumuşak ses tonuyla. "O Grace."

"Merhaba." Elimi onun için kaldırdım. "Baban için çalışıyorum," diyorum ve dosyayı uzatıyorum. "İşte burada."

"Teşekkür ederim." Tutmak için elini uzattı. "Bu sabah ateşle uyandı, bu yüzden onu kreşten evde tutuyoruz."

"Ne derler bilirsin." Ellerimi gergin bir şekilde önümde tutuyorum. "Ateşi besle, soğuğu aç bırak." Bana yedi başım varmış gibi bakıyor. "Bu bir kocakarı masalı."

"Kocakarı masalı," diye tekrarlıyor. "Daha okuldan yeni mezun oldun ve kocakarı masalları anlatıyorsun." Kıkırdıyor ve sonra hepsi orada. Pisliğin teki olmasının tüm sebepleri. O söylediğinde göğsümde garip bir baskı hissediyorum ama geri itiyorum. Çok, çok geriye.

Onu görmezden geliyorum, gidip kendini bir kaktüsle ve kayganlaştırıcı olmadan yanlamasına becermesini söylemek yerine küçük kızına dönüyorum. Arkamı dönüp merdivenlerden arabama doğru yürümeden önce kızına, "Umarım daha iyi hissedersin güzel kız," diyorum. Gözlerini üzerimde hissedebiliyorum ve eğer kızını kucağında tutmuyor olsaydı, ona ters ters bakabilirdim. Ama bunun yerine cipe doğru yürüyorum, garaj yolunun sonuna geldiğimde neredeyse koşuyorum. Bir kez bile kapıya doğru bakmadım ve beni izlediğini bilerek ama bana ulaştığını bilmediğinden emin olarak arabayı sürdüm.

SEKİZ Caine

Grace'in cipine geri dönüşünü izlerken Meadow omzumdan usulca, "S o çok güzel baba," diyor. Kalbim göğsümde aşırı hızlanırken, aklım bana ona karşı yine bir pislik olduğumu söylüyor.

"Evet bebeğim," diye itiraf ediyorum, "çok güzel." Başka bir çift yüksek topuklu ayakkabıyla araba yolundan aşağı inişini izliyorum. Tabii ki o ayakkabılarla koşabiliyor, bu yüzden arabasına yaklaşıırken koşuyor ve sikim oynamak için dışarı çıkıyor.

"O bir peri mi?" Meadow başını omzumdan kaldırıyor ve saçlarını yüzünden uzaklaştırıyor.

"Sanırım öyle," diyorum gülümseyerek, "ama sanırım bu bir sır." Nefes nefese kaldı. "Babam çalışırken gidip biraz televizyon izlemeye ne dersin?"

"Tamam," diye kabul ediyor ve Grace arabayla uzaklaşırken kollarımdan kıvrılarak kurtuluyor. Meadow'un aile odasına doğru yürümesini izlerken Grace'in cipinin köşeyi döndüğünü görüyorum.

Kapıyı kapatıyorum ve bir saniye bekliyorum, sikime bakıyorum. "Sen pis bir ihtiyarsın," diyorum ona. "O senin için çok genç," diyorum arka cebimden telefonum çalarken. Telefonu çıkardığımda Marilyn'in adını görüyorum ve sikim başımı eğip saklanmak için kaçıyor.

Başımı arkaya yaslıyorum ve cevap vermezsem her on dakikada bir beni arayacağını biliyorum. Ya altı ay boyunca hiç aramıyor ya da çok fazla arıyor. Sesli mesaja geçmeden önce yeşil düğmeye basıyorum. "Merhaba." Dönüyorum, eve giriyorum, merdivenleri ve yemek odasını geçiyorum, ev ofisimin önünden geçiyorum ve Meadow'un çoktan üzerinde battaniyeyle kanepeye uzanmış olduğu aile odasına giriyorum. Kanalına geçerken kumanda elindeydi, ben de evdeki ofise geri döndüm.

"Caine," dedi, "sana ulaşmaya çalışıyordum."

Evet, var ve ben cevap vermedim. Bunun bir numaralı ipucu olduğunu düşünebilirsiniz, söylemek istiyorum, ama bunun yerine, "Üzgünüm. Çok meşguldüm."

"Şehre geldim ve belki öğle ya da akşam yemeği için seni görmeye gelebilirim diye düşünüyordum. Belki geceyi de geçiririm?"

"Geceyi burada mı geçireyim?" Bana cevap verene kadar kelimeleri yüksek sesle söylediğimi fark etmiyorum.

"Evet, geceyi burada geçireceğim. Sana yetişirim," diye onaylıyor ve ben yüzümü buruşturuyorum.

"Şey, Meadow ateşle uyandı," diyorum ona, "istersen şimdi gelebilirsin." Meadow hastayken bu evden on adım uzakta duracağını çok iyi biliyorum. Meadow bebekken iyi değildi ve bir ay boyunca kolik olmuştu. Hatta bir keresinde kusma onu hasta ettiği için ona biberon vermeyi bile reddetmişti.

"İyy," diye cevap veriyor. "Onun nesi var?" Bu kadından nefret etmemin en büyük nedeni de bu.

"Muhtemelen senin buraya uçtuğunu duymuştur. İnsanın midesini bulandırmaya yeter," diye cevap veriyorum sonunda.

"Sana söylemem gereken birkaç şey var." Son cümlemi tamamen görmezden geliyor.

"Ben varım." Sandalyemi çekip oturuyorum. "Sizin için ne yapabilirim?"

"Bu konuşmayı yüz yüze yapabileceğimizi umuyordum." Sesi yumuşaklaşıyor, neredeyse baştan çıkarıcı. "Bu şekilde yapabiliriz, bilirsin."

"Nereye varmaya çalıştığınız hakkında hiçbir fikrim yok, kesinlikle yok." *Ne umurumda ne de bilmek istiyorum*, bunu eklemiyorum.

"Çok düşündüm," diyor ve ben sandalyemde arkama yaslanıp ileri geri sallanıyorum, "ve sanırım geri taşınacağım."

"Burada mı?" Ben soruyorum.

"Evet, burada," diye homurdanıyor. "Ailem burada."

"Ailen mi?" Kafam karışmış bir şekilde sordum. "Ne ailesi? Hepsinin Batı'da olduğunu sanıyordum."

"Seni ve Meadow'u kastetmiştim," diye tersledi. "Ailem burada, bu yüzden eve dönme zamanımın geldiğini düşündüm."

Şimdi dik oturuyorum. "Birincisi, sen, ben ve Meadow diye bir şey yok. Son dört yıldır hiç olmadı." Bunu ona hatırlatmak zorunda kalmam bile delilik.

"Evet, bunu biliyorum ama o büyüyor ve bir anneye ihtiyacı olacak." Yumuşak sesi şimdi sinirli geliyor.

"Bunu bilmiyorsun çünkü son dört yıldır buralarda değildin ama," diyorum, umarım ses tonum bu konuşmanın onun için olduğu kadar benim için de sinir bozucu olduğunu anlamasını sağlar, "annesi olmadan gayet iyi idare ediyor."

"O sadece bir bebektir," diye homurdanıyor ve bana gözlerini devirdiğini bile görebiliyorum. Tıpkı Meadow bebekken durmadan ağladığında ve o da onu ağlarken bıraktığında yaptığı gibi.

"Evet, artık büyümüş ve yakında okula başlamak isteyen bir bebek," diye haber verdim ona. "Dört yıl içinde onunla tam altı gün geçirdin... altı gün. Buzdolabında daha uzun süredir duran yiyeceklerim var." Parmağım masaya vuruyor. "Ve bunun nasıl gideceği konusunda açık olalım. Olduğun yerde kalabilirsin çünkü buraya dönmen hiçbir şeyi değiştirmeyecek. Onun tam ve eksiksiz velayeti bende. Evrakları imzaladın. İstersen avukatım sana bir kopyasını gönderebilir."

"Neyi imzaladığımı biliyorum, Caine," diye tersledi. "Her şeyi konuşarak halledebileceğimizi umuyordum."

"Her şeyi konuşmak mı? Dört yıl oldu." Ona gülüyorum. "Bütün konuşmalar bitmiş olmalıydı."

"Meadow'u ne zaman görebilirim?" Beni yine görmezden geliyor. "Yarın sabah dönüş uçağım var."

Kıkırdıyorum. "Sanırım bunu bir dahaki sefere yapmamız gerekecek. Geçen ay onun doğum günü partisine davetliydin," diye hatırlatıyorum.

"Zaten planlarım vardı," diye homurdanıyor. "Senden tarihi değiştirmeni istemiştim." "Kızımın doğduğu tarihi değiştiremem," diyorum ona.

"Baba." Meadow'un oturma odasından bana seslendiğini duyuyorum.

"Gitmem gerek," diyorum sandalyemi masadan uzaklaştırarak. "Seninle konuşmak güzeldi. Eve güvenli uçuşlar." Telefonu kapattım ve kalkıp aile odasına doğru yürüdüm.

"N'aber bebeğim?" Kanepenin etrafında dönüp yanına otururken soruyorum.

"Benimle televizyon izler misin?" diye soruyor ve ben de gülümseyerek eğilip sabahkinden çok daha az sıcak olan başını okşuyorum.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordum. "İçecek bir şey ister misin?"

"Su," diye cevap veriyor. Ayağa kalkıyorum ve su şişesini almak için buzdolabına doğru yürüyorum. İki küp buz ve ardından suyla doldurduktan sonra geri dönüp şişeyi ona uzatıyorum. Üstünü açıyor ve plastik pipeti çıkarıp küçük yudumlar aldıktan sonra bana geri veriyor. "Teşekkürler baba." Televizyona doğru yan dönüyor.

Televizyon izlerken ona "Bir şey değil bebeğim," diyorum. Gözleri ağırlaşıyor ve on dakika içinde tekrar uyuyacağını biliyorum. Ancak o uyuduğunda yavaşça koltuktan kalkıyorum ve kapıyı açık bırakarak ofisime geri dönüyorum.

Klasörü çevirerek açıyorum ve Grace'in tüm notlarının yazılı olduğu post-it'i görüyorum. Hakkını vermeliyim, çok titiz biri. Aklım doğrudan kapıyı açtığım ve onu orada gördüğüm ana gidiyor. Muhteşemdi. Düşünebildiğim başka bir kelime yok ve bu kelime bile onun hakkını vermiyor. Onu düşünmemek için başımı sallıyorum, telefonuma bakıyorum ve ofise sağ salim dönüp dönmediğini merak ediyorum.

Telefonumu kaptığım gibi, açıp açmadığını görmek için ofis telefonunu arıyorum. Açmadan önce üç kez çaldı. "Caine Griffin'in ofisi, ben Grace. Size nasıl yardımcı olabilirim?"

Dizlerinin üzerine çöküp sikimi yutabilirsin, başım çılgık atıyor ve gözlerimi kapatmak zorunda kalıyorum, ağzımın kelimeleri söylememesini umuyorum. "Hey, benim, Caine."

"Oh, güzel, bu beni bir telefon görüşmesinden kurtardı. Yarınki randevunuz için Dyrex ile telefonda konuşuyordum."

"Evet," diye cevap veriyorum ona.

"Aradılar ve bunun yerine Perşembe gününe kaydırıp kaydıramayacaklarını sordular. Şu anda şehir dışındalar ve seyahat programları değişti." Ona programımı kontrol edip etmediğini sormak üzereydim. "Perşembe günü için programını gözden geçirmeyi yeni bitirdim ve orada olan tek şey Sofia ile olan görüşmen. Eğer senin için de uygunsa, onları değiştirebilirim."

"Evet, sorun değil," diye kabul ediyorum. "Kontrol ettiğiniz için teşekkürler."

"Sadece işimi yapıyorum," diyor. "Bir şeye ihtiyacınız olursa haber verin." Açık sözlü.

"Olur," diyorum ve telefonu kapattıktan sonra ona iyi olup olmadığını ve canını sıkan bir şey olup olmadığını soruyorum.

Bütün günü onu aramak için farklı nedenler düşünerek geçiriyorum ama hiçbirini yeterince iyi bir neden olmuyor ve ertesi gün alarmım çaldığında işe gitme telaşıyla yataktan fırlıyorum. "Baba," diye sesleniyor Meadow odasından, "bugün kreşe gidecek miyim?" Yatak odasına gitmeden önce şortumu giyiyorum.

"Duruma göre değişir," diyorum elimi başına koyarak. "Nasıl hissediyorsun?"

"İyi," diyor ve alnı serin.

"O zaman kreşe gidiyorsun," dedim Bayan Potter'ın gelip ona göz kulak olması için hazırda beklemesine rağmen. "Giyin, ben de kahvaltıyı hazırlayayım."

"Tamam." Büyük boy yatağından kayana kadar arkasını döner. "Şort giyeceğim." Başımı sallıyorum, pembe şortunu ve ona uygun bir üst seçmesini izliyorum. Kıyafetini seçtikten sonra odama geri dönüyorum, banyoya gidiyorum, yüzümü yıkıyorum ve giyinip aşağı inmeden önce saçımı düzeltiyorum. Kırk beş dakika sonra arabamı iş yerinin otoparkına park ediyorum. Etrafa hızlıca bir göz attım ve onun cipini göremedim. Arabadan inip kahvemi aldıktan sonra asansöre doğru yürüyorum ve düğmeye basıyorum.

Saatime bakıyorum ve neredeyse sekiz kırk beş olduğunu görüyorum. Gıcırdayan tekerlek sesleri kafamı çevirmeme neden oluyor ve cipinin normal yeri yerine asansöre en yakın park yerine girdiğini görüyorum. Cipinden aceleyle iniyor ve burada olduğumu fark etmiyor bile, bu yüzden onu tanımak için bir saniyemi ayırıyorum. Çok dar ama dizlerine kadar bollaşan mavi bir pantolon ve beyaz saten düğmeli bir bluz giyiyor. Ayakkabılarına bakma zahmetine bile girmiyorum çünkü güneş gözlüğü taktığını görüyorum. Sonunda başını kaldırıp beni görüyor. "Kahretsin," diye mırıldandı. "Yakalandım."

"Öyle diyebilirim." O yaklaşırken elimi cebime sokuyorum. "Akşamdan kalma mısın?" "Akşamdan kalma mısın?" diye bağıriyorum ve kıpırdayabilseydim eğilip içki kokusu alıp almadığını anlamak için koklayacağım.

"Ne?" diye tersliyor.

"Akşamdan kalma mısın?" Ona tekrar sordum. "Bir saat geç kaldın ve güneş gözlüğü takıyorsun. Eğer bu akşamdan kalma olduğumu göstermiyorsa, ne gösterir bilmiyorum."

"İnanılmaz," diye oflayıp pufluyor ve sorumu duymazdan gelerek öne doğru bir adım atıp zaten yanmakta olan asansörün düğmesine basıyor.

"Eğer bu sizin için çok fazla sorumluluksa..." Durmam gerektiğini biliyorum ama çok kızgınım. Bensiz partiye gitmesine ya da muhtemelen bir randevuya gitmesine kızdığımı kendime itiraf edemedim. Belki de bu onun utanç yürüyüşüdür. Sadece bu düşünce bile dişlerimi gıcırdatmama neden oluyor.

"Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, kırk beş dakika geciktim, saatler değil," diyor güneş gözlüklerini çıkararak. Gözlerinin kan çanağına dönmesini bekliyordum ama sadece yorgun görünüyorlardı. "Alarmım çalmadı çünkü telefonum bozuldu." Asansör pır pır ediyor. "Ama ne bileyim, belki bir kaza geçirmişimdir diye endişelenmek yerine, aklına gelen ilk şey akşamdan kalma olduğum oluyor." Başını sallayarak asansöre adımını atıyor ve gergin bir şekilde düğmeye beş kez basıyor. Kaza geçirmiş olabileceğini söylediğinde midemin nasıl sıkıştığını fark etmiyorum. "Siktir et." Asansörden dışarı çıkıyor. "Bunu seninle paylaşmayacağım. Yürümeyi tercih ederim." Topukları asfaltta tıkırdıyor. Yürümesini izliyorum, beni terslemesine şaşıyorum. "Ve kayıtlara geçsin." Dönüyor ve yürümeyi bırakıyor. "Akşamdan kalma değilim." Üzerinde merdiven yazan kapıya gelene kadar yürümeye devam ediyor.

"Yedi kat merdiveni yürüyerek mi çıkacaksın?" Kapıyı açarken sordum.

"Seninle aynı asansörü paylaşmak zorunda kalmayacağım anlamına geliyorsa," diye karşılık vererek kapıdan içeri giriyor ve kapı arkasından kapanıyor. Koşarak kapıya gidip açıyorum ve onu ilk sahanlığın başında buluyorum. "Tanrı yardımcım olsun Caine, eğer beni bu merdivenlerden yukarı kadar takip edersen istifa ederim." Bana bakmak için döndü. "Ve şaka yapmıyorum. Bırakıp gideceğim, ki bu muhtemelen ilk başladığımdan beri bana yaptırmaya çalıştığın bir şey. Ama senin sandığın gibi bir çocuk olmak yerine yetişkin olmaya ve işimi olması gerekenden on beş kat daha zorlaştırsan bile burada kalmaya karar verdim." Başını iki yana sallıyor. "İnanılmaz," diye mırıldanıyor merdivenlerden çıkıp benden uzaklaşırken. "Sarhoş. Delinin teki. Beni içmeye zorlayan biri varsa, o da odur." Burada durup onun kendi kendine konuşmasını dinliyorum ve yapabildiğim tek şey başımı eğmek oluyor.

DOKUZ

Grace

göğsümdeki yanmayı görmezden gelerek merdivenleri çıkıyorum ve sırf ona inat olsun diye ilerliyorum. Geç mi kalmıştım? Geç mi kaldım? Evet. Dün gece ödev yaparken uyuya mı kalmışım? O da evet. Neredeyse sandalyeden düşecekken uyandım mı? Yine evet. Dairemden on dakika gibi kısa bir sürede çıktığımı söylemek hafif kalır. Kelimenin tam anlamıyla dişlerimi ve saçımı fırçaladım, hafif bir rimel sürdüm ve giyindim. Tüm bu süre boyunca Alexa'ya bana bir çalar saat siparişi etmesini söylerken teknolojinin her türlüüne lanet ettim.

Berbat göründüğümü biliyordum, bu yüzden güneş gözlüklerini taktım, belki işe gittiğimde biraz kapatıcı sürmek için sıvışabilirim diye umuyordum. Ama şans bugün benden yana değildi. Ayrıca buraya ondan önce gelebilmek için iki dur işaretinden ve dört sarı ışıktan yarı yarıya geçtim ama yine şansım kahve molasında yaver gitmedi. Şimdi burada ondan uzaklaşmak için merdivenleri oflaya puflaya çıkıyorum, ilk düşündüğü şey akşamdan kalma bir şekilde işe geldiğim oldu, sanki bir kız öğrenci yurdunda yaşıyormuşum gibi.

Kata ulaştığımda çelik kapıyı çekip açıyorum ve resepsiyonistle yüz yüze geliyorum. "Aman Tanrım, Grace," diye soluk soluğa soruyor, "asansör çalışmıyor mu?" O soruyu sorar sormaz asansör pır pır ediyor, kapılar açılıyor ve hayallerimin erkeği dışarı fırlıyor. Yani, hayatın kendisinden daha çok nefret ettiğim adam.

"Hayır," diyorum, ona bakma zahmetine bile girmeden yanından geçip gidiyorum. Ayrıca içten içe soğukkanlı, sakın ve akli başında görünmeyi umuyorum ama muhtemelen bütün gece yağmur altında kalmış bir kedi gibi göründüğümü de biliyorum. "Adımlarımı erken atmak istedim." Yanından geçip ona gülümsüyorum ve doğruca masama gidiyorum.

"Günaydın, senin için endişelendim." Kayla bana bakıp gülümsüyor ve muhtemelen Caine'i arkamda gördüğünde gözleri büyüyor. "Oh, oğlum," diye mırıldanıyor.

"Endişelendiğiniz için teşekkür ederim." Masasının önünde durdum. "Önemsemen çok hoş." Omzumun üzerinden Caine'e ters ters bakıyorum, o da kendi ters ters bakıyor. "Teknoloji kimsenin dostu değildir."

"Şey," diyor Kayla, tüm bu konuşma karşısında kafası karışmış bir halde, "iyi olmana sevindim."

"Teşekkür ederim." Ona tatlı tatlı gülümserken, yanımdan geçip giden Caine'in sırtına gizlice hançer fırlatıyorum. Eğer söylediği kadar toy olsaydım, ona dilimi çıkarırdım. Ama bunun yerine, kafamın içinde nah-nah-nah-nah-nah-nah ile birlikte yapıyorum. Bu nasıl olgunluk? Tamam, iyi, kendimi yakalamadan önce bir saniyeliğine dilimi çıkardım, ama o bunu hak etmişti. Sarhoş. Dick. Bak, D ile başlıyor.

Onun ofisine girdiğini ve ceketini hızla çıkardığını gördüğümde aynı anda masamın etrafında dolaşıyorum. "Umarım tökezlersin," diye mırıldanıyorum sandalyemi çekip otururken. Çantamı masamın altına sıkıştırıyorum ve bilgisayarımı çalıştırıyorum. Kahve kokusu içten içe inlememe neden oluyor ve eğer beni bu kadar kızdırmamış olsaydı, mutfağa gidip kendime bir kahve yapardım. Ancak bir katırdan daha inatçı olduğum için sandalyeme kıcımlı yaslayıp yavaş yavaş ölüyorum. Masama bir fincan kahve konduğunda ekranıma bakıp gelen e-postaları okuyordum. Kevin'i görmek için başımı kaldırdım.

"Günaydın," diye selamlıyor ve uzaklaşmadan önce bana göz kırpmıyor.

"Teşekkür ederim." Bardağı elime alıp dudaklarıma götürüyorum ve bir yudum alıyorum. Kafein olduğu sürece bunun nasıl hazırlandığı umurumda bile değil.

"Siz ikiniz çıkıyor musunuz?" Caine'in söylediğini duydum ve omzumun üzerinden Onu.

"Evet," diye başımı sallayarak cevap veriyorum. "Ben de Kayla ile çıkıyorum. Bu bir çeşit çok eşli bir ilişki, ama kimse buna bir etiket koymak istemiyor." Bardağı yere bıraktım. "Sizin için ne yapabilirim?"

"Saat on birde Zoom görüşmemiz var," diye hatırlatıyor sanki bilmiyormuşum gibi. "Doğru." Ona başımı salladım. "Toplantı kimliği tüm taraflara gönderildi."

Ona söyledim. "Yani, tek yapmanız gereken notlardaki bağlantıya tıklamak." Onun Kaşları havaya kalktı, muhtemelen bunu zaten yaptığının farkında değildim.

"Toplantıyı konferans salonunda yapacağız," diyor ve ofisine geri dönüyor. Şimdi kaşlarını kaldıran benim. Ofisine gidip ona neden bu toplantıya katılmak zorunda olduğumu sormayı düşünüyorum.

Ona sorma fırsatım olmadı çünkü Vinny masama geldi. "Günaydın Grace." Bana gülümsüyor. "Nasılsın?"

"İyiyim, sorduğun için çok teşekkür ederim," diye cevap veriyorum, sesim olması gerekenden biraz daha yüksek çıkıyor, umarım Caine beni duyar ve bir

Dick.

"Güzel." Başını sallıyor, sesimin neden bu kadar yüksek çıktığına şaşırıyor. O gülümsüyor ve Caine'in ofisine giriyor. E-postaları gözden geçirirken bir fincan kahve alıyorum, cevaplanması gerekenleri cevapladığımdan emin oluyorum ve Caine'e sormam gereken birkaç tanesini not alıyorum.

Bugün telefonlar durmadan çalışıyor, toplantı talep ediyorlar. Tüm bilgileri not alıyorum ve Vinny ofisinden çıktığında geri çekilip notlarımı alıp ona gitmek yerine takımın mesaj panosunu açıp yanında yeşil ışık yanan Vinny'nin adına tıklıyorum.

Ben: E-postada dikkatinizi çekmesi gereken şeyler var. Ayrıca, sizinle görüşmek isteyen beş telefon aldım. Onları inceledim ve üçünün uygun olacağını düşünüyorum.

Caine: Neden bana mesaj atıyorsun?

Ben: Hala akşamdan kalmayım, bu yüzden takılmadan yürüyebileceğimden emin değildim.

Gönder tuşuna basıyorum ve iki saniye sonra adımı haykırdığını duyuyorum. "Grace, buraya gel."

Nabzımın hızlanmaya başladığını görmezden gelerek gözlerimi deviriyorum. *Sorun* değil, diyorum kendime. Olan oldu. Ayrıca kovulmam durumunda ailemden onu tamamen ortadan kaldırmalarını istemeyi de aklıma not ediyorum. Yani, bunu yapacaklarını sanmıyorum ama isteyebilirim. Kendimi geriye iterek notlarımı aldım ve ofisine gittim. Beni çağırmış olmasına rağmen, önünde ne varsa ona bakıyor. Bu yüzden içeri girmek yerine kapısının pervazına vuruyorum ve başını kaldırıp bakmasını izliyorum. Pisliğin teki olması çok yazık. Ama bu kadar yakışıklı olduğunu düşünürsek, buna şaşırmamalı. "Zili mi çaldınız?"

"Evet." Sandalyesinde arkasına yaslanıyor ve bir elini sandalyenin koluna koyarak kolunu daha da şişiriyor. "Sanırım özür dilemeliyim."

Ellerim önümde, not defterimi tutarak masasının önünde duruyorum. "Sence?"

"Peki, tamam. Aceleci davrandığım için özür dilerim," diyor sonunda ve kelimelerin ağzında asit gibi bir tat bıraktığından eminim.

"Yani, yolun kenarında ölüp ölmediğimi merak etmek yerine akşamdan kalma olduğumu düşündüğün için üzgün müsün?" Biraz aşırı olduğunu bilerek soruyorum ama benden anladığı bu.

Son kısımda o bile gözlerini deviriyor. "Evet," diye onaylıyor, "tahmin etmemeliydim."

"Bir şeyleri varsaydığında ne derler bilirsin." Kalçamı yana doğru eğiyorum. "Kendini ve seni aptal yerine koyuyorsun."

"Öyle değil mi, ikimizi de rezil ediyorsun?"

"Genellikle, ama bu durumda, eşek olan tek kişi sensin," diyorum. "Bunun benimle hiçbir ilgisi yoktu ve hepsi sendin." Elimi kaldırıyorum ve önümde ona doğru bir daire çiziyorum. "Şimdi, bu sefer özrünü kabul ediyorum, ama bil diye söylüyorum ve açık konuşuyoruz, bunu söylediğini unutmayacağım ve muhtemelen, büyük olasılıkla, gelecekte bunu yüzüne vurabilirim."

Sırıttıyor. "Yani affediyorsun ama unutmuyorsun öyle mi?"

"Ben Güney'de büyüdüm. Affettiğim için şanslısın," diyorum ve o da bana bakıyor.

"Güney'de mi büyüdün?" Ona aval aval baktım. Özgeçmişime bile baktı mı?

"Doğma büyüme," diyorum, derin bir nefes alıyorum ve ailem hakkında sorular sormaya başlamadan önce bunu aşmak istiyorum ve bu konuda ya yalan söylemek ya da onları geçiştirmek zorunda kalıyorum. "Her neyse, işte sana mesaj attığım müşteriler." Not defterinin üstünü yırtıp masasının üzerine koyuyorum. "Zoom görüşmesine kadar on dakikan var."

"Gidelim," dedi, ayağa kalkıp gazeteyi aldı. "Konferans odasında konuşabiliriz."

"Neden orada olmak zorunda olduğumu bilmiyorum," diye cevap veriyorum sonunda, masasının etrafında dönüp yanımda durduğunda. Beş santimlik topuklu ayakkabılarla bile hala çenesine ulaşabiliyorum, bu yüzden ona bakmak zorundayım.

"Not almak ve önemli soruları sormayı unutmadığımdan emin olmak için orada olmalısınız."

"Nereden bileyim?" Ben soruyorum.

"Çünkü sen bir kadınsın, bu yüzden tüm önemli bilgileri soruyorsun, benim gibi umursamaz bir erkeğin aksine," diye homurdanıyor ve ona gözlerimi devirme sırası bana geliyor.

"Peki," diyerek onu konferans odasına kadar takip ediyorum. Her zaman oturduğu sandalyeyi çekti ve ben de yanına oturdum.

"Ben bilgisayarı falan kurayım, sonra potansiyel müşteriler listesini gözden geçiririz." Bir projektöre bağlı olan ve önündeki boş duvarı dolduran dizüstü bilgisayarı odada açıyor. Listeyi gözden geçiriyoruz ve onlarla toplantı yapmayı kabul ediyor, ben de onun için toplantıları planlamak üzere bir not alıyorum.

Telefonumun bip sesi vaktin geldiğini haber veriyor, o da linke tıklıyor ve yüklenmesini bekliyor. "Yüzümü bile kontrol etmedim," diye mırıldanıyorum ona, masaya yaslanırken, aniden gerginleşiyorum.

Caine de öne doğru otururken kolu benimkine dokunuyor. "İyi görünüyorsun," diyor usulca. Ona baktığımda başım neredeyse omuzlarımdan fırlayacak gibi oluyor, yüzlerimiz olması gerekenden çok daha yakın. "İyiden de öte görünüyorsun." Kalbim hızlanıyor ve boğazıma kadar yükselecekmiş gibi hissediyorum. Tek yapabildiğim gözlerinin içine bakmak. "Her zaman iyi görünüyorsun," diye fısıldıyor ve ona bu kadar yakın oturmasaydım bunu duyacağımı sanmıyorum. Bakışlarından büyülenmiş gibiyim ve yemin ederim başımın ona doğru hareket ettiğini hissediyorum, başım sersemlemiş durumda. Yemin ederim ki o da başını benimkine yaklaştırıyor, ikimiz de birbirimize gittikçe yaklaşıyoruz.

Yemin ederim öpüşmemize birkaç santim kaldı, aslında birkaç santim çok büyük. Sofia'nın Zoom'a katıldığı anda dudaklarımızın birbirine değmesine santimetreler kaldı.

Boğazını temizleyerek ikimizin de ona bakmasını sağladı. "Merhaba." Elini kaldırdı. İkimiz de sanki hiçbir şey olmamış gibi birbirimizden uzaklaşıyoruz.

Bu arada, merdivenleri tekrar çıkmış gibi hissediyorum, bu sefer koşarak. Göğsüm düzensiz bir şekilde inip kalkıyor ve ağzım hayatımda hiç olmadığı kadar kuru. *Neredeyse patronumu öpüyordum.* Bu düşünce kafamı dolduruyor, aynı zamanda kafam *da neredeyse evli bir adamı öpüyordun* diye bağıyor. Boğazımdan yukarı çıkmakla tehdit eden safrayı bastırarak ekrana dönüyorum. "Hey." Caine'den yavaşça uzaklaşıyorum; yüzümü bir gülümseme kaplıyor. "Caine, bu Sofia Petrov." Evlilik soyadını kullanıyorum ama hâlâ yüzü kızarıyor.

"Petrov," diye tekrarlıyor. "Bu isim neden tanıdık geliyor?"

"Kocası Carolina NHL takımında hokey oynuyor," dediğimde gözleri büyüdü.

"Yok artık." Bu bilgidен etkilendiği çok açık.

"Öyle," diye yanıtlıyor Sofia. "Tanıştığımıza memnun oldum, Caine."

"Senin hakkında iyi şeyler duydum," diyor ve ben sadece yan gözle bakıyorum. "Grace'e bakıcılık yapıyordun, değil mi?" Başımı sallıyorum. "Çok uzun zaman önce değil."

Toplantıya katılan birinin sesini duymazdan gelerek ona bakıyorum. "Biraz yüksek sesle konuşmalısın Sofia," diye ısrar ediyorum Caine'i görmezden gelerek. "Kulaklarının yavaş yavaş sağırlandığı bir yaşta."

"Ve tüm bu eğlenceyi kaçıracağımı düşünmek." Nash'in yüzü ekranı dolduruyor. "Herkes merhaba. Ben Nash, Caine'in küçük kardeşi."

"Beş yıl kadar." Caine yanımdan alay ediyor, ama ona bakmaya zahmet etmiyorum. "Aslında dört buçuk yıl." O kısmı mırıldanıyor.

Nash sandalyesinde arkasına yaslanarak, "Bu otuz beş köpek yılı gibi bir şey," diye dürtüyor ve ben kollarımı göğsümde kavuşturuyorum.

"Bu sayılmaz," diye karşılık verir Caine.

"Sanırım öyle," diyerek kavgaya dahil oluyorum. "Nash, bu Sofia." Onları tanıştırıyorum. "Sofia, bizi araya sıkıştırdığın için teşekkürler."

"Eh, şimdi bana borçlusun," diye şaka yapıyor. "Öyleyse, aklımdaki bazı sorularla başlayalım." Sandalyemde arkama yaslanıyorum ve kolum yana doğru hareket ederek Caine'inkine dokunuyor. "Hangi tarihe bakıyoruz?"

"Tamam, bunu iki hafta içinde yapabilmemiz ne kadar gerçekçi?" Nash soruyor ve Sofia'nın gözlerinin şiştiğini görüyorum. Nash elini kaldırıyor. "Mekânı çoktan ayarladık ve davetiyeler de gönderildi."

"Bu durumda, yapılabilir," diye güvence veriyor Sofia ona. "Çılgın bir iki hafta olacak ama bence olabilir. Sahada olmadığım için ekibinizden birinin benimle çalışması gerekecek."

"Perf," diyor Nash ve ben de çenesi kenetlenen Caine'e yan gözle bakıyorum.

Caine, "Sanırım bunu buradaki asistanlara dağıtabiliriz," diye önerdi. "Bunu halletme görevini Grace'e bırakıyorum."

"Kulağa hoş geliyor," diyor Sofia. "Gracie, ihtiyacım olan her şeyi sana göndereceğim."

"Perf," diyorum ona, "sana iş e-postamı mesaj atarım, böylece tüm kararları Caine'e bildirebilirim." İtiraz etmek üzereyken ona bakıyorum. "Bir meyve suyu krizi daha yaşamak istemeyiz." Bana ters ters bakıyor ve toplantının geri kalanı sorunsuz geçiyor.

Vinny ve Jaret iş biter bitmez geliyorlar, ben de müsaade istiyorum. Caine bir daha ofisine dönmedi. Öğleden sonranın geri kalanını konferans odasında geçiriyor. Yarınki büyük toplantıya hazırlanırken öğle yemeği bile ısmarladılar.

Bilgisayarımı kapattıktan sonra onu görmeden çıkıyorum. Ertesi sabah bir saat erken geliyorum ve ofis bomboş. Kahve fincanımı masama koyup bilgisayarı açıyorum ve e-postaları yönlendirirken masamdaki telefon çalıyor. "Caine Griffin'in ofisi, ben Grace. Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Neden yedide işte oluyorsun?" Caine havlıyor ve sesi yeni uyanmış gibi bile çıkmıyor.

"Dün bir saat geç geldim," diye anlatıyorum, "o yüzden telafi etmek için bir saat erken geldim." Kahvemden bir yudum alıyorum. "Sana da günaydın bu arada."

"Bu sabah gelmeyeceğim. Doğruca toplantıya gidiyorum," diye homurdanıyor.

"Bir şeye ihtiyacın olursa haber ver," diyorum ve telefonu kapatıyor. Başımı sallıyorum. "Ve o hâlâ bir pislik," diyorum telefona ve kapatıyorum. Yavaş yavaş insanlar içeri girmeye başlıyor ve herkes normal insanlar gibi günaydın diyor.

Sofia ve ben galayı planlarken sabah uçup gitti. Öğleden hemen sonra telefonu açtım. "Alo, Bay Griffin evde mi?" diye soruyor karşıdaki bayan.

"O değil. Mesajınızı alabilir miyim?"

"Ben kreşten Matilda. Meadow için aramıştım." Şimdi dik oturuyorum. "Son otuz dakikadır onu aramaya çalışıyorum ama cevap veren olmadı."

"Büyük bir toplantıdaymış," diye haber verdim. "O iyi mi?" Endişe bedenimi doldurmaya başlamışken soruyorum. "İki gün önce kendini iyi hissetmediğini biliyorum."

Matilda, "Karnının ağrıdığından şikayet ediyor ve düşük dereceli ateşi var," diye yanıtlıyor.

"Bir saniye bekleyebilir misiniz?" Telefonu beklemeye alıp Loren'in ofisine koşarak sordum.

Açık kapıyı çaldım ve bana baktı. "Merhaba," diyorum ve yüzümdeki paniği görüyor olmalı. "Caine'in karısının numarasına ihtiyacım var."

"Um," diyor.

"Meadow kendini iyi hissetmediği için kreşten arıyorlar. Birkaç gün önce hastaydı ve görünüşe göre şimdi yine kendini iyi hissetmiyor." Elimi başıma götürdüm. "Caine'i aradılar ama o büyük bir toplantıda."

Loren ayağa kalkar. "Bak bakalım gidip onu getirebilecek misin?"

Aceleyle masama geri döndüm. "Merhaba Matilda, ona ulaşamıyorum. Gelip onu alabilir miyim?"

"Korkarım hayır," diyor. "Onun iznine ihtiyacım var, yoksa Nash orada mı?"

"Değil," diye inliyorum, "ama bekle. Eğer onu telefonla ararsam, bana izin verebilir mi?"

"Şey, sanırım öyle," diyor. "Onun için diğer tek bağlantı o." "Bekleyebilir misiniz?" Ona soruyorum ve Nash'i aramadan önce onu beklemeye alıyorum.

"Aç, aç, aç," diye bağıriyorum.

"Selam," diye selamlıyor ve kardeşinden farkına gülümsemek zorunda kalıyorum. "Nash, ben Grace," diye telaşla söyleniyorum. "Meadow hasta, kreş

Caine'i aradım ama o büyük toplantıda. Kendini iyi hissetmiyor ve Kimseye benzemediğim için onu almama izin vermiyorlar ama listede sen de varsın ve acaba onları arayabilir misin, ben de Caine'e ulaşana kadar gidip onu alıp buraya getiririm." Kelimeler arasında nefes bile almıyorum.

"Vay canına," dedi Nash, "sakin ol. Kendine kalp krizi geçirteceksin. Şimdi onu arayacağım, böylece gidip onu getirebilirsin."

Onunla telefonu kapatıyorum ve Nash onu aradığında beni beklemeye alan Matilda'ya geri dönüyorum. Beş dakika içinde adres elimde ve aceleyle dışarı çıkıyorum. Ancak oraya vardığımda gülüyorum.

"Merhaba," diye selamlıyorum, içeri girip Maddy'yi ya da onun deyimiyle Matilda'yı görünce. "İkiyle ikiyi bile bir araya getiremedim. Yani, sana Maddy diyorum, bu yüzden noktaları birleştirememiş olabilirim." O da bana gülüyor.

"Düşünmedim bile," diyor. Birkaç hafta önce Levi ve Eva'nın küçük kızını almak zorunda kaldığımda, ikisi de şehre dönmekte gecikince buraya bir kez daha gelmiştim.

"Caine için mi çalışıyorsun?" diye soruyor, ben de başımı sallıyorum. Koridorda kapıya doğru yürürken, "Artık seni tanıdığımı göre kendimi daha iyi hissediyorum," diyor.

Uyku vakti olduğu için tüm sınıfların ışıkları kapalı. "Meadow," diye sesleniyor kapıdan ve elinde tavşanıyla dışarı çıkıyor. Üzerinde bir etek ve ortasında Prenses yazan beyaz bir tişört var, tacın tepesinde de I harfi. Saç örgüleri orantısız ve bir tanesi neredeyse dökülmüş.

"Merhaba," diyorum önünde çömelerek, "beni hatırladın mı?" Başını sallayınca ona gülümsedim.

"Sen babamın perisisin," diyor ve ben sessizce gülüyorum.

"Evet," diye onaylıyorum. "Toplantıda olduğu için gelip seni alamadım," diyorum fısıltıyla. "O yüzden ofise gidip onu orada bekleyeceğiz."

"Tamam," diye kabul ediyor, gözlerini ovuşturuyor, "karnım ağrıyor."

"Özür dilerim." Ayağa kalktım ve ona elimi uzattım. Kreşten çıkmadan önce Matilda'ya teşekkür ediyorum. Cipin arka kapısını açıp onu arkaya bindirirken, "Belki sana yiyecek bir şeyler alabiliriz," diye öneride bulundum. Onu, ailemin her zaman ihtiyacım olduğunda kullanmak üzere cipime yerleştirdiği araba koltuğuna oturttum. Sahip olmak garip bir şey ama ailedeki tüm çocuklarla birlikte, birinden almak yerine sadece bir tane bulundurmak daha kolay.

Ön koltuğa geçmeden önce onu koltuğa bağladım. Ofise doğru ekstra dikkatle sürüyorum ve otoparka girdiğimde uyuyakaldığını görüyorum. Onu koltuğundan kaldırmadan önce çantamı alıyorum. Onu asansöre taşıırken başı omzuma düşüyor, sonra Caine'in henüz dönmediğini görmek için etrafıma bakıyorum. Asansörü beklerken Meadow'un sırtını usulca ovuyorum. Telefonum bip sesi çıkararak siparişimin geldiğini söylüyor.

Buradan çıkmadan önce biraz çorba, zencefilli gazoz, Gatorade ve tuzlu kraker siparişi verdim. Asansöre binerken, benimle birlikte başka kimse binmediği için mutluydum ve Caine'in ofisine doğru yürürken Loren onun ofisinden çıktı. "Ona hâlâ ulaşamıyorum. Jaret ve Vinny'yi bile aradım ama kimse telefonu açmıyor."

"Çok büyük bir toplantıydı," diyorum Caine'in ofisine girip kanepeye doğru yürürken, Meadow üzerimde uyurken oturuyorum.

Oturduğum anda kollarımda kıpırdanıyor, doğruluyor ve etrafına bakınıyor. "Merhaba." Ona gülümseyip alnına dokunuyorum. "Nasıl hissediyorsun?" Başka bir şey söylemeye fırsatım olmuyor çünkü aynı anda iki şey oluyor.

"Burada ne haltlar dönüyor?" Bana ters ters bakarken Caine'in sesi ofiste gürlüyor.

Meadow üzerime kusmadan hemen önce "Kendimi iyi hissetmiyorum," diyor.

ON Caine

"Burada ne haltlar dönüyor?" Sesim olmasını istediğimden daha yüksek çıkıyor. Neler olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Tek bildiğim kızımın bu sabah onu bıraktığım kreş yerine ofisimde olduğu.

"Caine," diyor Loren usulca ve bir saniye durup neler olduğunu sormam gerekiyor ama kalbim iki nedenden dolayı yerinden fırlayacakmış gibi atıyor. Birincisi, kızım hiç tanımadığı bir kadının kollarında. İkincisi, bir kadının kollarında ve daha önce benim kollarımdan başka kimsenin kollarında olmamıştı.

Bebek bakıcısı kesinlikle oturup onu kucaklamıyor. Annem bile onu bu şekilde kucaklamadı ve bana hissetmemem gereken şeyleri hissettirdi. Meadow, hiçbir şey yapmadan oturan Grace'in üzerine kusmadan hemen önce "Kendimi iyi hissetmiyorum," diyor. Sanki çocuğumun üzerine kusması onun gününün bir parçasıymış gibi. Bu kadın sinsice hayatıma girdi ve şimdi de çocuğumu kucağına oturtmuş durumda.

"Aman Tanrım," diye nefes nefese kalan Loren elini ağzına götürürken ben de Meadow'u Grace'den uzaklaştırmak için acele ediyorum.

Onu Grace'in üzerinden çekip aldım. "Kızımı bana ver," diye tısladıktan sonra dönüp onu özel banyoma götürüyorum. "İyi misin tatlım?"

"Kendimi iyi hissetmiyorum," diye tekrarlıyor ben lavabonun suyunu açıp onu ayaklarının üzerine yatırırken.

"Yine kusacak mısın?" Ağzını silmeden önce bir el bezini suyla ıslatarak soruyorum. Yüzünü yıkamak için bir tane daha ıslatırken başını sallıyor. "Biraz sıcak hissediyorsun," diyorum ona. "Okulda sana ilaç verdiler mi?"

Önünde çömelirken "Hayır," diye mırıldanıyor. Açık bacaklarıma doğru yürüyor ve başını göğsüme koyuyor. "Susadım."

"Tamam bebeğim," diye yatıştırıyorum, kalkıp odadan çıkıyorum. Neden bilmiyorum ama Grace'in hâlâ burada olup olmadığını görmek için gözlerim odayı tarıyor. Ama burada değil. Onu hiçbir yerde bulamıyorum. Öte yandan, Loren orada ve odaya biraz sis püskürtüyor.

"Selam," diyor arkasını döndüğünde. "Meadow nasıl?"

Loren masamın üzerindeki kahverengi çantaya doğru yürürken elimi cebime sokarak, "Susamış," diyorum.

"Bende bir şey var." Çantayı açıyor. "Gatorade var, biraz zencefilli gazoz, birkaç tane de meyve suyu kutusu." Bunu söylediği anda yere bakıyorum.

"Meyve suyu istiyorum," dedi Meadow ve Loren sadece bana baktı, ben de Başını salladım.

"Biraz oturup meyve suyunu içeceğiz ve iyi olup olmadığımıza bakacağız," dedim.

Meadow az önce Grace'le oturduğu kanepeye doğru yürürken. Elimde olmadan onları tekrar gözümün önüne getiriyorum ve getirdiğimde ellerim sıkılıyor.

Meadow kanepeye oturur ve meyve suyu için ellerini uzatır. Loren ona gülümseyerek suyu uzatır. "Dikkatli ol," diye uyarıyor Loren, "sıkma, yoksa her tarafına dökülür."

"Tamam," diyor usulca ve meyve suyunu alıyor.

"Kızımın neden burada olduğunu bana açıklayabilir misiniz?" Sessizce sordum.

"Kreşten aradılar, seni defalarca aradıklarını ama cevap vermediğini söylediler," diye açıklıyor sesi kısık bir şekilde. Cebimden telefonumu çıkarıyorum ve kreşten beş, Nash'ten de bir cevapsız arama olduğunu görüyorum.

"O binada hiç sinyal yoktu," diyorum. "Güvenlik nedeniyle tüm cep telefonlarını teslim etmek zorunda kaldık."

"Telefonu alır almaz çıktı ve siz gelmeden birkaç dakika önce geldi. Onu almaya giderken bunu teslim etti," diye devam ediyor Loren alçak sesle. "Onu evine gönderdim."

"Evet," diyorum, başka bir şey söylemeden. Bu konuyu sabah biraz sakinleştikten sonra konuşacağım. "Sabah konuşuruz." Meadow'a doğru yürüyorum. "Gitmeye hazır mısın?"

"Evet." Meyve suyu kutusunu benim için kaldırıyor ve aşağı iniyor. "Baba." Bana bakıyor. "Tavşanım."

"Nerede bu?" Etrafıma bakarak soruyorum.

"Peri kızının arabasındaydı," diyor usulca.

"Sana başka bir tane getirebiliriz." Önünde çömelıyorum. "Sana başka bir tane sipariş ederiz."

"Ama baba," diye sızlanıyor.

"İşte." Omzumun üzerinden bakıyorum ve Grace'in odaya girdiğini görüyorum. Üstünü değiştirmiş olmalı çünkü büyük beyaz bir tişört giyiyor. Bana bakmıyor bile. "Bunu arabada buldum ve onu geri isteyeceğini düşündüm." Sadece ciyaklayan ve gülümseyen Meadow'la konuşuyorum.

"Tavşanım!" Grace'in elinden kapıyor ve göğsüne götürüp sarılıyor. "Teşekkür ederim," diyor ve Grace sadece gülümsüyor.

Gözlerinin kızardığını görebiliyorum, burnunun ucu da öyle ve ağlıyor gibi görünüyor. "Çok rica ederim." Cesur bir yüz ifadesi takınmaya çalışıyor ama gözlerindeki hüznü görebiliyorum. Hemen arkasını dönüyor ve ofisimdeki kimseye bakmadan başını eğerek dışarı çıkıyor.

"Caine," diye uyarıyor Loren ve ben sadece başımı sallayarak Meadow'u kollarıma alıyorum. "İşte, bunu al," diye öneriyor Loren, çantayı kaparak. "İçinde biraz tavuk çorbası ve tuzlu kraker de var." Çantayı ondan aldım. "Grace onu kreşten almaya gitmeden önce sipariş etti." Sanki biri çivili ayakkabılarla hayalarımın tekme atmış gibi hissediyorum.

Ofisimden çıktım. Daha otoparktan çıkmamıştım ki telefonum çaldı ve arayanın Nash olduğunu gördüm. İsteksizce cevap verdim. "Caine."

Telefonu kulağıma götürdüğümde, "Evet, kimi aradığımı biliyorum," diye karşılık veriyor. "Loren'in az önce beni arayıp Grace'e karşı neden bir pislik olduğunu söylediğini açıklamak ister misin?"

"Hayır," diyorum, yüzde bin haklı olduğunu görmezden gelerek.

"Çok yazık. Senin derdin ne lan?"

"Neyim var benim?" Şak diye söyledim. "Senin derdin ne lan? O kızın gidip kızımı almasına nasıl izin verirsin?" Kelimeleri söylerken bile dilimde asit gibi hissediyorum.

"Birincisi, o kadın," diye belirtiyor, "çocuğunuz hasta olduğu ve kimse size ulaşamadığı için çılgına dönmüştü. Kalp krizi geçirecek sandım. İşte kızınızı almasına izin verdiğim kız böyle bir kız."

"Başka birini aramalıydın," diye homurdanıyorum, başka kimse olmadığını bildiğim için. Ailemden hiç kimse şehirde değil.

"Evet, Meadow'u almak için ülkenin öbür ucundan mucizevi bir şekilde geleceklerdi. Sen bir pisliksin," diye azarlıyor. "Ondan özür dilesen iyi olur."

"Bana personelimi nasıl idare edeceğimi söyleme," diye tıslıyorum.

"Bil diye söylüyorum, eğer işi bırakırsa," diye uyarıyor ve sadece bu düşünce bile telefonu elimde öyle sert tutmama neden oluyor ki, kırılmaması bir mucize. "Burada benimle çalıştığından emin olacağım."

"Siktir git," diye küfredip telefonu kapatıyorum, çünkü ben olgun bir yetişkinim. Eve doğru yol alırken telefonumu yolcu koltuğuna fırlatıyorum. Eve vardığımda Meadow'u banyoya soktum ve ona yeni pijamalarını giydirdim. Kanepede ona sarılmadan önce şortumu ve tişörtümü giydiriyorum.

Oturduğum anda zihnim sahneyi kafamda tekrar tekrar canlandırıyor. Nash'in sözleriyle birlikte bu, doğru düzgün görmemi bile zorlaştırıyor. Belki de Meadow'un annesinin hiçbir zaman sevimli bir tip olmadığı gerçeğidir. Belki de çocuğumu kendi çocuğuymuş gibi kucaklayan bir kadını hiç ama hiç hayal etmediğim içindir. Belki de bu düşünce bile beni çok korkutuyor. Aklımı kaçırmama neden oluyor.

Ertesi gün Bayan Potter onu izlemeye geldiğinde bile ona sarılmıyor. Ona gülümsüyor ve omzuna dokunuyor. Bunca zamandır hep bendim. Sarılan bendim, onu teselli eden bendim. Sadece ben ve Meadow ve mutluyduk.

Otoparka girdiğimde cipinin burada olmadığını fark ediyorum ama bu konuda fazla düşünmemeye çalışıyorum. Asansörden inip köşeyi döndüğümde bile kafam onun masasına doğru bakmak istemiyor. Ona ne kadar üzgün olduğumu söylemem gerektiğini biliyorum. Sadece bunu nasıl yapacağımdan emin değilim. Ancak ofisime yeterince yaklaştığımda gözlerimi kaldırıyorum. Masanın arkasında oturan kıvılcık saçlı kadını gördüğümde ayaklarım durdu. "Kimsin sen?" diye soruyorum.

"Ben Annie," diye cevap veriyor. "Senin geçici işçinim."

"Ne? Neden?" Elimdeki kahve fincanını daha sıkı kavrarken kalbim göğsümde hızla çarpıyor. Loren'in ofisine doğru fırladım ve onu telefonda buldum. Bana şöyle bir bakıyor ve telefonu kapatıyor. "Bu da kim lan?"

"Bu Annie ve senin geçici çalışanın." Ellerini masasının üzerinde kavuşturuyor. "Loren, masada neden bir geçici görevli var?" Çenem öyle bir sıkılmış ki. "Grace hasta olduğunu söyledi," diyor ve ben neden biraz rahatlardım. "Bu sabah altıda bir mesaj bıraktı ve bana bir mesaj gönderdi."

"Yani, geri mi dönüyor?" Cevap vermesini bekleyerek ona bakıyorum.

"Bana aksini söylemedi." Omuz silkiyor. "Tek bildiğim bugün burada olmadığı."

"Teşekkür ederim. Onu evine gönder. Masada çalışacak kimseye ihtiyacım yok.

Grace'in her konuda bilgisi var, o yüzden bir günlüğüne idare edebilirim."

"Tamam," diyor Loren ve ben de ofisime girip kapıyı kapatıyorum. Bütün gün çalışmaya çalışıyorum ama tek düşünebildiğim neden hasta olduğunu söylediği. Hasta mı, yoksa benden kaçıyor mu? Benden kaçtığı için onu suçlamıyorum.

Bu soru bütün sabah aklımdan çıkmadı ve sonunda öğlen eve dönüp Meadow'la takıldım. Ertesi sabah, işe gitmek için dışarı çıktığımda Bayan Potter yine geldi. İçeri girdiğimde masası yine boştu. Telefonumu çıkarıp numarasını arıyorum. Sesli mesaja geçmeden önce üç kez çaldı.

"Merhaba, ne yapacağınızı biliyorsunuz. Eğer bilmiyorsan, kapat." Loren'in ofisine girmeden önce başımı salladım.

"O burada değil," diyorum ve Loren bana bakıyor.

"Biliyorum," diyor. "Kendini iyi hissetmiyor."

"Saçmalık," diye hırladım, artık sinirlenmişim. Ofisime gidip kapıyı çarparak kapattım. Kahve fincanını masanın üzerine koyup çalışan kayıtlarını açıyorum. "Yapma bunu" diyorum kendime ama dinlemiyorum. Onun yerine telefonumu alıp adresini GPS'e giriyorum.

Onun evini bulmam ve park yeri bulmam otuz dakikamı alıyor. Yüksek binaya bakıyorum ve sonra diğerlerini görmek için etrafa bakıyorum. "Kesinlikle onun yaşayacağını düşündüğüm yerde değil," diye not ediyorum binaya girerken.

Kapıcı bir teslimatçıyla ilgilenmekle meşgul, ben de kimsenin bana bir şey sormayacağını umarak içeri girip asansöre yöneliyorum. Otuz dördüncü katın düğmesine basıyorum ve yukarı bakıyorum, rakamların birden otuz dörde kadar yükseldiğini görüyorum. Dışarı çıktım, sağa döndüm, sonra sola dönmek için arkamı döndüm.

Elimi kaldırıp kapıyı çalmadan önce beş dakika, belki de daha fazla kapısına bakıyorum. Yere bakıyorum, kafamın bir tarafı *bunun kötü bir fikir olduğunu* söylerken diğer tarafı *tekrar çal* diyor. İki dakika sonra kapıyı tekrar çalıyorum ve nihayet kapının diğer tarafında bir hareket duyuyorum. Kilitlerin çevrilme sesi sessiz koridoru dolduruyor ve

Sonra kapıyı açıyor. Üzerinde gri bir salon pantolonu ve karnını tamamen gösteren kısa kollu uyumlu bir gömlek var. Düz, pürüzsüz karnı ağzımı sulandırıyor. Saçları başının üstünde toplanmış ve yüzü çok solgun görünüyor. "Burada ne halt ediyorsun?"

ON BİR Grace

O Kapıyı açtığımda, kapıcının annemden başka bir teslimatla gelmesini bekliyordum, ama onun yerine O geldi. Kapımı çalmasını bekleyeceğim dünyadaki en son kişi ve en sinir bozucu olanı da çok seksi görünüyor olması. Ama bunu bir kenara itip görmezden geliyorum, ne kadar hıyar biri olduğunu hatırlıyorum. "Burada ne halt ediyorsun?" Neredeyse çığlık atacaktım ki midem kalktı ve koridordan banyoya doğru koşmaya başladım. "Bir daha olmaz," diye tekrar tekrar söylüyorum. Tuvalete gitmeden önce kapıyı arkamdan çarpıyorum ve bir saat önce içtiğim su ve zencefilli gazoz hemen geri geliyor. Gözlerimi kapatıp mide bulantımın geçmesini sağlamaya çalışıyorum.

Yüze kadar sayarken sırtımı duvara yaslayıp oturuyorum. Burnumdan giriyor, ağzımdan çıkıyorum. Mide bulantısı yatışıyor ve tekrar ayağa kalkmaya çalışıyorum. Lavaboya doğru yürüyüp suyu açıyorum ve ağzımı çalkalamadan önce suyun soğuk olduğundan emin oluyorum. Bir havlu kapıp ağzımı kuruladıktan sonra banyodan çıkmak için dönüyorum. Banyo kapısının önünde durmasına neden şaşırdığımı bilmiyorum. "Seni içeri kim davet etti?" Bir adım daha atmam gerektiğinden emin olmadan soruyorum çünkü midem dalga yapıyor gibi hissediyorum.

"Kapıyı açık bırakmışsın." Arkasından şu anda açık olan kapıyı işaret ediyor. Kapa çeneni.

"İçeri gel demek istemedim," dedim ve o anda başım dönüyor ve kendimi sabitlemek için kapıyı tutmam gerekiyor.

"Lütfen gidip oturur musun?" diye ısrar ediyor, sesi konferans salonunda beni neredeyse öptüğü zamanki gibi kısık. Yani, neredeyse birbirimizi öptüğümüz zamanki gibi. Yeterince hızlı hareket etmeyince, "Ya kendin yürürsün ya da ben seni taşıyım" diye çıkıştı.

"Hey," diye bağıriyorum, "burası benim evim." Elimle bir daire çiziyorum. "Benim evimde benim patronum değilsin." Bakışlarını görmezden geliyorum ve kırımın üstüne düşmeden önce oturmanın iyi bir fikir olduğuna karar veriyorum. Onun önünde kırımın üstüne düşmek ona nasıl bir sahne verirdi. Bunun yerine, son iki gündür kamp yaptığım oturma odasına doğru yürürken duvara tutunuyorum. Onu tam arkamda hissedebiliyorum ve omzumun üzerinden bakmaya bile korkuyorum.

karnım bir aşağı bir yukarı hareket ediyor. Seksen dört yıl gibi görünen ama muhtemelen bir dakika bile sürmeyen bir sürede nihayet kanepeye ulaşıyorum. Başım dönerken aynı anda midem de yukarı fırlıyor ve yemin ederim kusacağımı sanıyorum. Oturuyorum ve dalgayı durdurmak için başımı eğiyorum.

"Size bir şey getirebilir miyim?" diye soruyor ve bana yer açmak yerine tam önüme çömeliyor.

"Hayır," diyorum usulca. "Sadece bir saniyeliğine gözlerimi kapatmam gerekiyor," diyorum ve kanepede arkama yaslanıyorum.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sorar.

"Ölüm gibi," diye itiraf ediyorum. "Hayatımda hiç bu kadar hasta olduğumu hatırlamıyorum." Gözlerimi açıyorum ve önümden kalkıp yan tarafa oturduğunu görüyorum. Kıçı kanepenin kenarında ve dirsekleri dizlerinin üzerinde bana bakıyor.

"Bundan daha açıklayıcı olman gerekecek," diyor bana bakarak, yüzünün her yerinde endişe var.

"Grip olduğuma oldukça eminim," diyorum ona. "İki gece önce eve gelip duş aldığımda başladı." Elimi karnımın üzerine koydum. "Meadow üzerime kustuğu için midem bulanıyor sandım. Ama gece ilerledikçe mide bulantısı başladı, sonra da kusma başladı."

"Muhtemelen Meadow'da olan şey sende de vardır."

"Hadi canım, Sherlock," diye karşılık veriyorum. "Nerede yaşadığımı nereden biliyordun?" "Çalışan dosyası," diye itiraf ediyor ve ağzım şok içinde açılıyor.

"Bu çok liseli bir davranış." Gülüyorum ve sonra midem çok fazla hareket edince duruyorum. "Ayrıca, çok sapıkça."

"Bu sapıklık değil," diye karşı çıkıyor. "Seni bardan eve kadar takip etmiş değilim."

"Hayır." Başımı salladım. "Bu daha da iyi; gizli çalışan dosyama girmiş ve adresimi almışsın."

"Kimseyle paylaşmadım. Hâlâ gizli." Etrafına bakınıyor. "Ama bunu sana ben vermedim," diye karşılık veriyorum. "Formuma yazdım."

"Erişebildiğim bir form," diye hemen geri döner.

"Hukuk okumalıydın," diye şaka yapmaya çalışıyorum ama enerjim tükeniyor. "Ayrıca, sen sadece kendini daha iyi hissetmek için buradasın."

dün bir pislik gibi davrandım." İki gündür bir şey yemediğim ve akşamdan kalma olduğum gerçeğini suçluyorum.

"İki gün önceydi," diye düzeltiyor beni, "ve ben hukuka girdim." Verdiği cevapla beni şoke ediyor ve ona kızgın olmadığım bir zamanda bunu sormak için aklıma bir not alıyorum.

"Ben de bunu kastetmiştim," diye hayıflandım. "Bu senin için ortak bir tema."

"Neymiş o?" diye soruyor ve ben de kendime hak veriyorum. geri çekiliyor.

"Bir pislik gibi davranıyorsun ve sonra gelip özür diliyorsun." İşaret parmağımı kaldırıyorum. "Genelde bu iş bir gün içinde biter," diye hayıflanıyorum. "Yani, kardeşin bile nasıl olduğumu sormak için bana mesaj attı."

"Nash," diyor, sesi önce şok sonra da öfkeyle dolu, ki bu çok tuhaf. "Sana mesaj mı attı?"

"Evet." Başımı salladım. "Loren, ayrıca ofisten birkaç kişi. Ama sen değilsin." Onu işaret ediyorum. "Hayır, Bay Kızımı Geri Verin değil," diyorum, sahne geri geliyor ve beni kızdırıyor. "Ayrıca şunu da belirtiyim..." Çok hızlı oturuyorum, bu bir numaralı hata, midemi bulandırıyor. "Kimse onu götürmüyordu. Arabada uyuyakaldı ve ben de onu uyandırmak istemedim çünkü iyi hissetmediğini söyledi." Sesim yükseliyor, bu da ikinci hata oluyor ve başımın dönmesine neden oluyor. Hemen tekrar uzanıyorum ama bu sefer yan dönüyorum. "Sonra her tarafıma kustu," diye ekliyorum, gözlerim kapanmadan hemen önce. Bu noktada onları açmaya çalışmak bile çok zor geliyor. *Gözlerimi tekrar açmadan önce bir saniye dinlendireceğim*, diye mırıldanıyorum sanırım ama emin değilim.

Yanımdaki kanepa alçalıyor ve sonra başımın üzerinde bir el hissediyorum. Birkaç saniye sonra örtünün üzerime örtüldüğünü hissediyorum. Gözlerimi açmaya bile çalışamıyorum. "Özür dilerim." Etrafımda hareket ettiğini duyuyorum ama uyku hızla gelip beni alıyor.

"İşine bak," diye mırıldandığımı duyuyorum yanımdan. "Yoksa taşaklarını tekmelerim." Gözlerim çakmak çakmak açılıyor ve Caine'i önümdeki kanepede görüyorum. Ceketini çıkarmış, gömleğinin kollarını dirseklerine kadar sıvamıştı. Başı arkada, telefon kulağında. Sıkılmış dişlerinin arasından, "Bu seni ilgilendirmez," diye homurdanıyor ve sonra kiminle konuşuyorsa telefonu kapatıyor. Bana bakmadan önce telefonu kenara fırlattı. "Uyandırdım mı seni?" Dik oturuyor.

"Hayır," diye dürüstçe cevap veriyorum. "Saat kaç?"

"On ikiyi biraz geçiyor," diye cevap verir ve kapı çalınır. "Ben bakarım." Ayağa kalkıyor ve tek yapabildiğim kapıya doğru yürümesini izlemek oluyor. Kapının kapandığını duymadan hemen önce "Teşekkür ederim," diyor. Elinde kahverengi bir kâğıt torbayla odaya geri dönüyor. "Sana yemek getirdim."

"Ah," diye inliyorum, "hayır." Sonra midem gurulduyor. "Evet, ama." Sesim kesiliyor.

"Sorun değil," diyerek yanıma oturdu, "Sana tavuk suyu getirdim, kusmadan içebilirsiniz."

"Daha önce su kusmuştum," diyorum ama poşetten et suyunu çıkardığında ağzım sulanıyor, "ama deneyebilirim."

"Sana biraz tuzlu kraker de getirdim, istersen onları ezip et suyuna koyabilirsin." Ona baktım. "Meadow'dan öğrendiğim bir numara." Çantanın içine bakıyor ve plastik bir kaşık çıkarıyor. "En azından alıp alamayacağını görmeye çalış."

"Peki," diye kabul ediyorum, dirseğimin üzerinde kalkıp başımın dönüp dönmeyeceğini görmek için suları test ediyorum. Dönmeyince neredeyse sevineceğim. Oturup bacaklarımı önümde çaprazlayarak mide bulantısının başlamasını bekliyorum ama hiçbir şey olmuyor. Strafor kabı bana uzatırken "Bu bir artı," diyorum ona. "Teşekkür ederim." Kaşığı elinden alıp et suyundan bir parça alıp yutarken beni izliyor. "Bu şimdiye kadar yediğim en iyi şey," diyorum ve o da kıkırdıyor.

"Bundan şüpheliyim," diyor beni izlerken.

Bir kaşık daha yudumlarken usulca "Beni korkutuyorsun," diye itiraf ediyorum.

"Neden?" Yüzünü bana dönmek için koltuğunda dönüyor.

"Birincisi, ben bu Caine'e alışık değilim," diyorum ona. "Ben-" "Pislik surat," diye ona taktığım ismi hatırlatıyor bana.

"Evet." Sevmediğimi saklamam gereken noktayı geçtiğimizi fark ettim. zaman zaman takındığı tavır. "Ayrıca, seni affediyorum."

"Öyle mi?" diyor. "Ama unutmayacaksın." "Hayır." Ona gülümsüyorum.

"Sadece bir sürprizdi." Sesi yükselmeden konuşmaya başlar. Bu Caine'in en sevdiğim sesi. "Ofise girdim ve Meadow oradaydı."

Sanırım neden korktuğunu anlayabiliyorum. "Hiç düşünmedim bile. Neden ofisleri aracılığıyla bana ulaşmaya çalışmadın?"

"Yani, ölüm kalım meselesi değildi," diye anlamasını sağlamaya çalışıyorum. "Kendini iyi hissetmiyordu. Hiçbir koşulda seninle temasa geçmek bu kadar zor değildi. Toplantının ne kadar önemli olduğunu biliyordum, bu yüzden onu ofise getirebileceğimi ve geri döndüğünüzde bununla ilgilenebileceğinizi düşündüm."

"Daha önce hiç senin gibi araya giren biri olmamıştı." Sesi o kadar sakinleştirici ki her zaman böyle konuşmalı. "Genellikle onunla ilgilenmesi gereken kişi bendim ve birdenbire bunu başkası yapmaya başladı." Onun bu açıklaması başımı bambaşka bir nedenle döndürüyor.

"Peki ya Meadow'un annesi?" Kreş beni aradığından beri birine sormak için can attığım ama kendimi tuttuğum soruyu soruyorum. Yere baktı. "Sorduğumu unut. Beni ilgilendirmez."

"Sorun değil; ofiste kimsenin bilmediği bir şey değil. Meadow doğduktan sonra ayrıldı. Evlilik ve annelik ona göre değilmiş." Kızından bahsederken gözleri yumuşuyor ve ben de bu Caine'den gerçekten ama gerçekten hoşlandığımı aklıma not ediyorum.

"İyi ki kurtulduk o zaman," diyerek hem onu hem de kendimi şoka uğrattım. "Kimsenin boktan bir ebeveynle büyümesine gerek yok." Çorbayı yere bıraktım. "Neyse ki sen harika bir babasın."

Tam bir şey söyleyecekti ki ön kapının açılma sesini duyduk. Koridordan kapıya doğru bakıyorum ve kapının çarptığını duyuyorum. Yerdeki botların sesiyle Caine bana bakıyor ve tek yapabildiğim kimin içeri girdiğini görmek için bakmak oluyor. "Burada neler oluyor?" diyor kuzenim JB odaya adımını atar atmaz. Kot pantolon ve beyaz bir tişört giymiş, on iki yaşına girip büyük bir boğa tokasının iyi bir fikir olduğuna karar verdiğiinden beri saklamaya çalıştığım koca kışkı çirkin kemerini takmış. Kışkı kırık eski kovboy çizmeleriyle; kovboy şapkası yerine beyzbol şapkası takıyor.

Caine sanki kanepe yanıyormuş gibi ayağa kalkıyor, ceketine doğru yürüyor, bir adım atıp uzunca bir süre uzanıyor. "Ne yapıyorsun burada?" Öne doğru eğilip çorbamı masaya bırakarak soruyorum.

"Olabilirdiğince çabuk geldim," diye cevap veriyor, önce bana sonra da ceketini silkmekte olan Caine'e bakarak.

"Ben Caine," diye tanıttı, kısa bir süre önce gözlerinde olan yumuşak bakış gitmişti. "Ben onun patronuyum. İyi olduğundan emin olmak için uğradım."

"Ben JB," diye karşılık veriyor, "tanıştığımıza memnun oldum."

"Ben çıkıyorum," diyor Caine, bana bakmaktan kaçınarak, JB'ye başını sallıyor ve sonra hızla buradan uzaklaşıyor.

"Benden çok korkuyor." Kapı kapanır kapanmaz JB gülüyor.

"Lütfen." Gözlerimi deviriyorum. "Sana tek eliyle bench press bile yapabilir." Örtüyü üzerimden atıyorum. "Şimdi, burada ne halt ediyorsun?"

"Vay canına," diyor elini kalbine götürerek, "senin iyi olduğundan emin olmak için onca yolu gelen sevgili kuzeninle böyle mi konuşulur?"

Odaya doğru yürümeye başladı ve ben elimi kaldırdım. "Eğer bu kanepenin herhangi bir yerinde oturduğunu düşünüyorsan, Büyükanne Olivia'yı arayıp ona söyleyeceğim." Adımının ortasında durdu. "Duş aldın mı, yoksa ahırdan doğruca buraya mı geldin?" Ben soruyorum, o sırtıyor. "İddiayı kaybettin, değil mi?"

Şapkasını çıkarır ve başını kaşır. "Charlie'nin de gelmesi gerekiyordu ama benimle iddiaya girdi." Konuşmasını engellemek için elimi kaldırdım.

"Neden geldiğini ben de bilmiyorum," diye hayıflanıyorum. "Ben iyiyim. Grip oldum."

"Bunu önce kendi annenle babana, sonra benim annemle babama söyle, işin bitince de büyükanne ve büyükbabamıza söyle," diye homurdanıyor. "Bir şey değil, bu arada."

"Git duş al." Koridoru işaret ediyorum. "Ve kıyafetlerini değiştir."

"Tamam, ama dışarı çıktığımda ne izleyeceğimizi ben seçeceğim." Duşa girmeden önce kapıda bırakmış olması gereken çantayı almak için arkasını döndü.

Çorbamı alıp çoğunu bitirdikten sonra çantaya bakıyorum ve bana zencefilli gazoz ve Gatorade aldığını görüyorum. Ayağa kalkıp bir bardak almak için mutfığa gidiyorum ve tekrar oturduğumda JB duştan çıkmış ve kanepeye doğru ilerliyor. Ne giydiğini bilmiyorum çünkü tek düşünebildiğim Caine ve bana söyledikleri. Telefonuma uzanıp adını yazıyorum, bir mesaj yazıyorum ve şu anda ne yaptığını merak ediyorum.

Ben: Bugünkü çorba ve iyi olduğumdan emin olduğun için teşekkür ederim.

ON İKİ Caine

"T yarın parka gidebilir miyiz?" Meadow yatağına tırmanıp ayaklarını kullanarak büyük boy yatağının ortasındaki yorganın altına girdiğinde bana soruyor. Yüzü son iki gündür hasta olduğu için rengini geri kazanmış gibi görünüyor. Meadow'la banyo yapmak yerine duş almak istediği konusunda küçük bir zihinsel çöküş yaşadktan sonra başım hafifçe zonkluyor. Sonra da giymek istemediği ama ters giydiği tişört yüzünden. Bu hafta sonunda bittiği için çok mutluyum diyelim. Bence o da kesinlikle iyileşiyor ve eski haline dönüyor.

"Sanırım bunu yapabiliriz," diyorum ona, odasındaki okuma köşesine doğru yürürken. "Hangi kitabı istiyorsun?"

"*Küçük Denizkızı*," diye seçiyor kitabı alıp yatağına doğru yürürken, battaniyelerin üstüne uzanırken. "Bir sürü alet ve edevatım var." Şarkıyı söylüyor ve sonra bana bakıyor ve tek yapabildiğim ona gülümsemek oluyor. Ona duyduğum sevgi tarif edilemez ve onu kollarıma alana kadar bunu anlamamıştım.

"Tamam, işte başlıyoruz," diye başlıyorum, kitabı açıyorum ve ona okumaya başlıyorum. Kitabın sonunda gözlerini zar zor açık tutabiliyor. Yataktan kalkıp yanağına usulca bir öpücük kondurduktan sonra önceki geceden kalma damlatmaz bardağını alıyorum. Kitabı aldığım yere geri koyup kapıyı arkamdan biraz kapatıyorum.

Elimde damlatmaz bardakla merdivenlerden inip mutfağa doğru ilerliyorum. Aşağıya iner inmez, Meadow'u yemekten sonra üst kata çıkarmadan önce bıraktığım mutfak tezgahından telefonumun bip sesini duyuyorum.

Mutfağa gitmeden önce ofisimin ışıklarını kapatıyorum ve aile odasındaki parlak ışıkları indiriyorum. Telefonumu elime alıp ana ekrana bakıyorum. Gelen e-postalar ve iki kısa mesaj var, ama sonuncusu beni şok eden mesaj. Onun adını görmeyi beklemiyordum. Mesajını gördüğümde ellerim biraz nemlendi:

■ Grace (Ofis) PA: Bugünkü çorba ve iyi olduğumdan emin olduğunuz için teşekkür ederim.

Aynı anda iki şey oluyor, göğsüm sıkışıyor ve sonra elim telefonu daha da sıkı kavırıyor. Erkek arkadaşı yanımdayken neden bana mesaj atıyor ki? Erkek arkadaşı. Sadece bu kelime bile çenemi titretiyor. Yani, bunun bir olasılık olduğunu biliyordum, ama sonra kendi gözlerimle görmek. Bu sadece göz açıcıydı, az ya da çok. Yani, iyi olup olmadığını görmek için evine gitmem mi gerekiyordu? Hayır. Oraya gitmek yerine ona bir mesaj göndermeli miydim? Evet. En iyi anım olmadığı kesin. Şu anda ne yaptığını merak ederek mesaja baktım. Acaba çorbadan biraz içti mi? Acaba ben gittikten sonra hastalandı mı? *Bu seni ilgilendirmez*, diye hatırlatıyorum kendime.

Ona cevap verme isteğimi görmezden gelerek telefonu tekrar tezgâhın üzerine koyuyorum. Yemek sırasında yaptığım fiyaskoyu temizlemek için yanından uzaklaştığım anda tek yapabildiğim telefonun durduğu yere doğru bakmak oluyor. Bulaşıkları lavaboya yığarken kendime "Bunu aklından bile geçirme" diyorum. Tabakları durularken, aklım aptalca ve bilinçsizce Grace'e geri dönüyor. Bunun aslında ne kadar çok olduğunu asla ama asla itiraf etmeyeceğim. Ne zaman kafam düşünmek için bir dakika bulsa, aklıma hep Grace geliyor. Koridordan onun fenalaşmasını dinlediğimi ve tek yapabildiğim şeyin onu beklemek olduğunu hatırladığımda midem sıkışıyor. Dürüst olmak gerekirse, kapıyı açmaya çalıştım ama kilitliydi, bu yüzden tek yapabildiğim beklemektir. Sonra neredeyse düştüğünü gördüm, yalan söylemeyeceğim, 9-1'i aramama bir saniye kalmıştı. Sonra yere yattığında tek yapabildiğim onu izlemek oldu, ayağa fırlayıp tekrar hastalanmasını bekledim ama neyse ki iyiydi. Gitmeliydim. Pek çok şey yapmalıyım ama ayrılmak bu listenin başındaydı. Yapmamam gereken şeyler için de bir sütun var. Marilyn konusunda ona içimi dökmemeliydim. Ona öğle yemeği sipariş etmemeli ve yemesini beklememeliydim. Uzanıp ona sarılmak istememeliydim.

Son bulaşığı da bulaşık makinesine yerleştirirken tezgahın telefon çalışıyor. Kalbim hızlanırken elim yarı yolda duruyor, belki de beni arıyordur diye düşünüyorum. Telefonumu elime alıp Nash olduğunu görmeden önce ellerimi bulaşık bezine siliyorum.

"Alo," diye cevap veriyorum, bulaşık makinesini çalıştırmak için dönmeden önce telefonu kulağıma götürüyorum.

"Yo," diyor ve ben gözlerimi deviriyorum. "Yarın şehirde olacağım. En iyi amca kredisi alabilmek için gelip yeğenimle takılabilir miyim?"

Ona gülüyorum. "Sen onun tek amcasısın," diye hatırlatıyorum ona, "yani havalı olsan da olmasan da bunu hak ediyorsun."

"Saat ona kadar orada olurum ve belki yarın gece şehre ineriz," diyor, sesi heyecanlanıyor. "Seni yatağa atarım, böylece daha iyi bir ruh halinde olabilirsin."

"İlgilenmiyorum," diyorum sertçe, tezgahı silerken.

"Seks yaparken mi, dışarı çıkarken mi?" diye soruyor, sesi fısıltıya dönüşüyor.

"Dışarı çıkarken," diye inliyorum. "İstersen bir bara gidip hokey maçını izleyebiliriz."

"Eğlenceli," diye yanıtlıyor, "Üniversiteden beri bunu yapmamıştım."

"Güle güle." Telefonu yüzüne kapattım. Mutfağı temizlemeyi bitiriyorum ve televizyon izlemek yerine ofise gidip tüm e-postalarımı gözden geçiriyorum. Ne heyecanlı bir Cuma gecesiymiş, yatağa girdiğimde kendime gülüyorum.

Ertesi sabah erken kalktım ve üst katta spor yapmayı tercih ettim. İki saat sonra, Meadow aşağı indiğinde duş almış ve mutfakta protein shake hazırlıyordum. "Günaydın baba," diye selamlıyor gözlerindeki uykuyu silerek.

"Günaydın bebeğim," diyorum yanıma geldiğinde ve onu kucağıma alıp başını omzuma koyuyorum. "Nasıl uyudun?"

"İyi değil," diye yakınıyor ve ben on saat uyuduğunu görerek bakıyorum; o iyi.

"Nash Amca bugün geliyor," diyorum ona ve birdenbire iyi oluyor. "Bizimle parka gelecek."

"Güzel," diye neşeleniyor, kıvrılarak aşağı iniyor. "Krep mi yapıyorsun?" Oturma odasına doğru zıplarken ona bakıyorum. "Çilekli ve yaban mersinli mi?" Gülüyorum, bunun bana kahvaltıda bunu yapacaksın, yoksa başka türlü yaparım deme şekli olduğunu düşünüyorum. Nash yirmi dakika sonra geliyor ve üçümüz günü dışarıda geçiriyoruz. Gece dışarı çıkmadan önce onu yatağına bile yatırdım.

"Etkinlik planlayıcımız Sofia'nın Matthew Petrov ile evli olduğunu biliyor musun?" Bira şişemden bir yudum alırken ona söyledim. İkimiz bir spor barda oturmuş, nacholarımızı paylaşıyor, bir yandan da büyük ekran televizyonda hokey maçını izliyoruz.

"Hayatta olmaz," diyor, telefonu elinde bip sesi çıkararak.

"Bugün durmadan o şeyle uğraşıyorsun," diyorum ve bana bakıp sırtıyor. "Kiminle mesajlaşıyorsun?"

"Grace." Adını söylediği anda elim ağzımdan bara doğru giderken yarı yolda duruyor. Bira şişesine bu kadar sıkı tutunmasaydım yere düşecekti. İçimdeki hava boşalıyor. "Nasıl olduğunu görmek için kontrol ediyorum."

Öfkemi kontrol altına almaya çalışarak birayı bardak altlığının üzerine bırakıyorum. Neden bu kadar öfkелendiğimi de düşünmemeye çalışıyorum. "Grace'e mesaj mı atıyorsun?" Belki de yanlış duyduğumu düşünerek soruyorum.

"Evet," diye onaylıyor, kendi bira şişesini alıp ağzına götürüyor ve gülümsemesini gizlemeye çalışıyor.

"Onun bir erkek arkadaşı var," diyorum ona, "yani yanlış ağaca havlıyorsun." Ona ters ters bakmamaya çalışıyorum ama başaramıyorum. "Ve ikincisi, sen onun için çok yaşlısın."

"Tamam, bir, onun erkek arkadaşı yok," diye beni yalanlıyor. "İki, benden beş yaş küçük."

"Dün erkek arkadaşıyla tanıştım."

Nash birasını bardak altlığına koyarken bana gülüyor. "Kimin umurunda?" Telefonu tekrar eline aldı. "Nasıl olduğunu kontrol ediyorum."

Telefonu elinden kaptım. "Ofisimde oyun oynamayı bırak." Telefonu benden geri aldı.

"Eğer kendini daha iyi hissedeceksen, istediğin zaman ofisimde oynayabilirsin." Telefonunu yere bırakırken başımı sallıyorum.

Gecenin geri kalanında yarı kötü bir ruh hali içindeyim, onu görmezden geliyorum ve telefonunu her açtığında görmezden geliyorum. Kötü ruh hali Pazar gününe kadar devam ediyor ve Pazartesi sabahı ofise girdiğimde saatli bir bomba gibiyim.

Asansörden çıkıp ofisime doğru yürürken resepsiyon görevlisine başımla selam veriyorum ve Grace'i hemen fark ediyorum. Mutfaktan yine gözlerinde kalpler olan o adamla birlikte çıkıyor. Hatırladığımdan daha güzel görünüyor, bu da beni on kat kızdırıyor.

Masasına doğru yürümeden önce ona gülümsüyor, pembe çiçekli eteği ayak bileklerine kadar iniyor ve bacaklarının etrafında sallanıyor. Ayaklarında parlak pembe topuklu ayakkabılar var ve sikim hemen uyanıyor. Beyaz gömleğinin kolları dirseklerine kadar iniyor ve büyük fiyonklu bir kuşağı var.

yan tarafta. Acaba çekersem önden açılır mı? Birinin ona baktığını hissediyor olmalı çünkü gözleri benimkileri buluyor. İçimde bir şeyler kıpırdıyor ama ne olduğundan emin değilim. Muhtemelen kızgınlık çünkü gözleri parlıyor ve ben onların içinde kaybolabilirim. "Günaydın." Bana gülümsüyor, gözleri daha da parlıyor.

"Günaydın," diye tersliyorum onu. "Yeni mi geldin?"

"Hayır," diyor masasının etrafında dolaşıp kahve fincanını masanın üzerine koyarak, "sadece bir fincan kahve almak istedim." Oturdu ve bana baktı. "Hafta sonun iyi geçti mi?"

"İyiydi," diye geçiştiriyorum, hafta sonunun nasıl geçtiğini sorma ihtiyacını görmezden gelerek ofisime yürüyorum.

"On dakika içinde buluşuyoruz." Vinny'nin kapımı çaldığını görmek için kafamı kaldırdım.

"Evet." Anahtarlarımı yere bıraktım ve dışarı çıkarken onu görmezden geldim. Toplantı sırasında birkaç kez dışarı bakıyorum ve her baktığımda onu masasında göremiyorum. Toplantıda konuşulacak bir şey bile eklemiyorum ve çıkıp ofisime döndüğümde yine masasında değil.

Bu kez onu Loren'in ofisinden çıkarken görüyorum. Masasına yeterince yaklaştığında, "Hiç masanda olmuyorsun," diye bağıryorum. Sesimi alçak tutmaya çalışıyorum ama olması gerekenden biraz daha yüksek çıkıyor. Tüm gözler üzerimize çevrilince ofis birden ürkütücü bir sessizliğe bürünüyor.

"Ne?" diye soruyor, kafası karışmış bir halde.

"Asla masanda değilsin," diye tekrarlıyorum, sesim şimdi daha alçak. Etrafıma bakıyorum, herkesin başka tarafa bakmasını sağlıyorum. "İçeri girdim ve sen masanda değildin." Derin bir nefes alıyorum ve ona kadar saymam gerekiyor, hatta belki de yüze kadar, ama saymıyorum. "Sonra toplantı sırasında dışarı bakıyorum ve seni masanda hiç görmüyorum."

"Kendime bir AirTag sipariş edeceğim." Elindeki kâğıtları masasının üzerine bırakıyor. "O zaman mesai saatleri içinde takın ki beni takip edebilesiniz." Sandalyesine oturur.

Dişlerimi gıcırdatarak ofisime girdim ve kapıyı arkamdan kapattım. Masama doğru yürümeden önce ceketimi koltuğa fırlatıyorum. Toplantıya girdiğimden beri bana on beş e-posta gönderdiğini görüyorum. Ayrıca programım üzerinde çalışmış ve bazı toplantılar eklemiş.

Kapımın çalınmasıyla başımı kaldırdım. "İçeri gel!" Bağıryorum ve kapı kafasını içeri sokmasına yetecek kadar açılıyor.

Bana bakarken saçları dökölüyor. "Hey, sadece hemen döneceğimi bilmeni istedim." Bana gülümsüyor. Şeytani bir gülümseme, bakışları bela dolu. "İşemem lazım."

ON ÜÇ Grace

H gözleri bana hançer saplar gibi bakıyor, ama bu onun hatası. "Geri geleceğim, tamam mı?"

"Grace," diye hırılıyor sıkılmış dişlerinin arasından, ama ona cevap verme zahmetine girmiyorum. Onun yerine banyoya gitmeden önce kapısını kapatıyorum. Bu sabah sinirli bir şekilde gelmesine neden şaşırdığımı bilmiyorum. Sadece o küçük öğleden sonrayı birlikte geçirdikten sonra farklı olacağını düşünmüştüm. Yanılmışım. Hem de çok yanılmışım. Bu kadar aptal olduğum için kendimi tekmelemek istiyorum.

Telefonda olduğunu görünce hızla masama dönüyorum. Telefonu kapatıp kapatmayacağını görmek için bir saniye bekliyorum ama bir dakika sonra arkamı dönüp Sofia'nın benden istediği şeylerin listesine başlıyorum. "Hey, öğle yemeği için dışarı mı çıkıyorsun?" Kayla masama uğradığında soruyor.

"Aslında," diyorum çantamı kaparak, "sanırım yapacağım." Bunu planlamamıştım ama beni kızdırdı.

Ayağa kalkıyorum, kapalı kapısına doğru yürüyorum ve Kevin geldiğinde kapıyı iki kez çalıyorum. "Hazır mısınız?" diye soruyor, takım elbise ceketini giyerken.

"İçeri gel," diye bağılıyor Caine kapının kendi tarafından. Kapıyı açıyorum, bu sefer kafamı içeri sokmaktan daha geniş açıyorum.

"Öğle yemeği için dışarı çıkıyorum," diyorum ve başımın üzerinden arkamda duran Kevin'a bakıyor. "Sana bir şey getirmemi ister misin?" Diye soruyorum ve yine kibar olduğum için kendimi tekmelemek istiyorum. Kapısına üzerinde Öğle Yemeğine Çıkıyoruz yazan bir post-it bırakmalıydım.

"Ben iyiyim," diyor ve ben de başımı sallayarak kapıyı kapatıp dışarı çıkıyorum. Kevin ve Kayla yol boyunca sohbet ediyorlar. Hafif bir hava var ve işe dönmeden önce bir salata yiyorum. Döndüğümde ofisinin kapısı açıldı. Çantamı masamın altına koyarken adımı haykırdığını duyuyorum.

"Grace," diye sanki başım beladaymış gibi sesleniyor. Kalbim normalde olduğundan biraz daha hızlı atıyor. "Buraya gelebilir misin?"

"Ugh," diye mırıldanıyorum, yüzümde kocaman bir gülümsemeyle ofisine giriyorum.
yüz.

"Aradın mı?" Ofise girdim.

"Kapıyı kapat," diye emrederken elinde bir kumanda tutuyor ve perdeler için bir düğmeye basıyor.

"Siktir," diyorum yüzümü ona dönmeden önce. Odanın ortasına doğru yürüyorum. Masasının önünde durup ellerimi önümde birleştiriyorum. *Belki de ayıyı dürtmemeliydin, diye bağırıyor kafam ve onu görmezden geliyorum.*

Sandalyesinde dik oturuyor. Saçları sanki elleriyle karıştırmış gibi görünüyor. Beyaz düğmeli gömleğinin kolları kıvrılmış ve bileğindeki gümüş Rolex'i görebiliyorsunuz. "Konuşmamız gerek."

Bu sözleri söylediği anda midem bir çırpıda ayaklarımın dibine çöküyor. Eninde sonunda beni kovacağı günün geleceğini biliyordum ama bunun beni bu kadar rahatsız edeceğini düşünmemiştim. "Öyle mi?" Başımı yana eğiyorum. "Bunun için sabırsızlanıyorum," diye mırıldanıyorum. Eğer beni kovacaksa, bunu onun için kolaylaştırmayacağım. Sikerim böyle işi. Her halükarda umurunda olmayacak ama en azından başım dik bir şekilde gideceğim.

"Bunu biliyor musunuz bilmiyorum ama çalışan el kitabında, her ikisi de aynı anda şirkette çalışıyorsa iki iş arkadaşının birbiriyle çıkamayacağına dair bir politika var."

Ona şaşkın şaşkın bakıyorum. "Tamam," dedim, "not edildi."

"Ofisimde drama yok," diyor ve ben gerçekten bu konuşmanın tek bir yöne gideceğini düşünmüştüm ama şimdi hangi yöne gittiği hakkında hiçbir fikrim yok. "Ve böyle olmaya devam etmesini istiyorum."

"Özür dilerim." Bir elimi kaldırdım. "Şu anda neler olduğu konusunda kafam çok karışık."

"Yapma bunu." Başını sallıyor, gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor.

"Dürüstçe söyleyebilirim ki, en ufak bir şüphe duymadan, neden böyle söylediğiniz veya neden bahsettiğiniz hakkında hiçbir fikrim yok."

"Kahretsin," diye tersledi ve masasını iterek ona doğru geldi. Ben.

Kalbim göğsümde o kadar sert atıyor ki beyaz gömleğimin Hareket ediyor. Yanıma gelip önümde durdu, mavi gözleri buz gibiydi. "Bir erkek arkadaşın olduğu ve Kevin'ı oyaladığın gerçeğinden bahsediyorum." Sesi gergin ve alçaktı.

"Tamam, bir saniye bekle. Birincisi, benim erkek arkadaşım yok," diye inkar ediyorum ve o da bana gözlerini deviriyor. "JB benim kuzenim. Çok sinir bozucusun. Ve ikincisi, kimseyi oyalamıyorum. Bu seni ilgilendirmez," diyorum, sesim gergin, "ama Kevin'la çıkmıyorum, çıkmak da istemiyorum, bilgin olsun." Ona doğru bir adım atıyorum, gözlerim yarıklara dönüşüyor. "Çalışan el kitabınız tam bir saçmalık. Bana kiminle çıkıp çıkamayacağımı söyleyemezsiniz. Bu o kadar çok hakkı ihlal ediyor ki komik bile değil. Ayrıca, hukuk fakültesine gitmiş biri olarak, bunun mahkemede geçerli olmayacağını bilmelisiniz. Bir şey uygulayabilir ve bundan hoşlanmayabilirsiniz, ancak tüm taraflar hala belirli bir düzeyde performans gösteriyorsa, mesele tartışmalı hale gelir."

"Bana yalan söyleme," diye suçluyor ve ben ne zaman onun alanına girdim ya da o ne zaman benim alanıma girdi bilmiyorum, ama her iki durumda da göğüs göğüse gibiyiz.

"Sana yalan söylemem için hiçbir sebep yok." Ellerimi kalçalarımaya koydum. "Ayrıca, sana neden yalan söyleyeyim? Ne sebeple?" Cevap vermesini bekliyorum ve sonunda o değil ben patlıyorum. "Artık seninle bu oyunu oynamayacağım," diyorum ona. "Bu sıcak ve soğuk saçmalığı beni çileden çıkarıyor. Artık bunu yapamam."

"Bu ne anlama geliyor?" diye soruyor. Ben bile ne anlama geldiğini bilmiyorum ama bu işten daha iyisini hak ettiğimi biliyorum.

"Bu senin kazandığın anlamına geliyor," diyorum sonunda usulca, umarım onun önünde ağlamam ya da o bir şey söyler ve ben de onun kışına tekme basmam. "Bırakıyorum." Gözleri kocaman oldu. "Ne yani, işsiz kalacağım, başka bir iş bulabilirim," diyorum kendimi ikna etmeye çalışarak. "Patronumun yaptığım tüm sıkı çalışmayı gerçekten gördüğü bir iş." Ona ters ters bakıyorum. "Her gün her saat onun cinayetini planlamayacağım bir iş." Gözlerini gözlerime dikti. "Beni içkinin eşiğine getirmeyeceği bir yer." Başka bir şey söyleyemiyorum çünkü şimdi bana o kadar yakın ki göğüslerimiz kesinlikle birbirine değiyor. Başımı sallıyorum, ondan uzaklaşmak istiyorum. Dönüp kapalı kapıya doğru yürüyorum. Elim kapının kolunu kavırıyor ve ona son bir şey söylemek için geri dönüyorum. "Patronumun benden hoşlandığı bir yer." Elim kapı kolunu çeviriyor. "Belki bana saygı bile duyar."

Beklemediğim kadar hızlı oldu. Kapı daha açılmadan çarparak kapanıyor, eli elimin üstünde. Göğsünü sırtımda hissedebiliyorum ve onunla yüzleşmek için arkamı dönme hatasını yapıyorum. Göğsüm sanki spor salonundan yeni çıkmışım gibi inip kalkıyor, nefesim kesik kesik geliyor. "I

senden olması gerekenden daha çok hoşlanıyorum." Sesi o kadar kısık ki, karşısında olmasaydım onu duyamayacaktım. "Beni kesinlikle delirtiyorsun." Başı benimkine yaklaşıyor. "Lanet olası deli." Nefesim kesilmeden önce söylediği son şey bu oluyor ve beni öpüyor. Bunu gerçekten gördüğümünden ve onu hayal etmediğimden emin olmak için gözlerim bir saniye açık kalıyor.

Dili ağzımın içine kayıyor ve gözlerim açık bile kalamıyor. Elleri kalçalarımı kavıyor, beni kendine çekiyor ve sert aletini karnımda hissediyorum, inlememe neden oluyor. Dili ağzımın içinde daha da derinlere iniyor. Dili benimkiyle birlikte dönüp dururken kollarım boynuna dolanıyor. İkimizin de dilleri kimin kazanacağını görmek için savaşıyor ve açıkçası bence ikimiz de kazanıyoruz. Daha önce de öpülmüştüm ama bu öpücük, bu öpücük farklı hissettiriyor. Bastırılmış cinsel enerjim yüzünden mi bilmiyorum. Onun için çalışmaya başladığımdan beri tek hayal ettiğim şey beni böyle öpmesi olduğu için mi bilmiyorum.

Beni öptüğü rüyalar bu öpücüğün yanında hiçbir şey, ama hiçbir şeydi. Elektrik gibi. Tüm vücudum yanıyormuş gibi hissediyorum. Vücudumdaki her bir hücre birleşiyor. Elleri kalçalarımın kıcıma doğru ilerliyor ve beni daha da kendine bastırıyor. "Caine." Dudaklarına saldırmaya başlamadan önce bir saniye soluk soluğa adını söylüyorum. Dili hızla ağzımı işgal ediyor. Elleriyle kıcıma avuçluyor, sırtım ona doğru eğiliyor. İnleme sırası onda. Bir kolunu belime dolayarak beni kaldırmadan önce açgözlü ağzım onu yutuyor. Bacaklarım otomatik olarak onun etrafında kilitleniyor, beni kapıya doğru iterken amım tam onun sikinin üzerinde.

"Caine," diyorum, sırtımı kamburlaştırarak, vücudu beni yerimde tutarken eli göğüslerimi avuçlamak için yukarı kalkıyor. Ağzı boynuma saldırırken başım yana gidiyor ve kalçalarımı sikinin üzerinde aşağı yukarı hareket ettirmeme neden oluyor. Külotumun sürtünmesi beni titretiyor ya da belki de sertleşmiş meme uçlarımı çimdikleme şeklidir. Her iki durumda da, az önce bir bardak tatlı çay içmişim ve havada süzülüyormuşum gibi hissediyorum. "Caine." Bu kez gözleri benimkileri buluyor ve onun da benim kadar kendinden geçmiş olduğunu görüyorum.

"Grace," diye fısıldayarak adımı söylüyor.

Öne doğru eğilip alt dudağını ısıırıyorum ve sonra dilimi ağzına sokuyorum. Elleri göğüslerimi yoğuruyor, aynı anda meme uçlarımı yuvarlıyor, göğüslerim tişörtümden kurtulmak istiyor. Onun tenini tenimde istiyorum. Hayatımda hiç başka bir adam için bu kadar çaresiz olmamıştım. Daha önce hiç

Bir öpücük yüzünden tüm hislerimi kaybettim. Hayatımda hiçbir şeyi Caine'i istediğim kadar çok istememiştim. Hiçbir zaman. İyi, kötü, huysuz. Hepsini istiyorum. Kalçalarım onun sikinin üzerinde aşağı yukarı hareket ediyor, uzunluğunu yapmaya çalışıyorum, ama yapamıyorum. Klitorisim dokunulmak, okşanmak, yalanmak, sikilmek... her şey için ağrıyor. Meme uçlarımı sıktıkça kalçalarım daha hızlı hareket etmeye başlıyor. Kontrol bile edemiyorum. Dilini tekrar bulmadan önce bir kez "İhtiyacım var," diye nefes alıyorum. Tüm vücudunu üzerimde hissediyorum. Vücudunu benimkine, kapıya doğru daha sert ittiğini, kalçalarının bana yardım etmek için hareket ettiğini hissediyorum ve eğer üzerimizde kıyafet olmasaydı, içime gömülmüş olurdu. Beni kapıya doğru becerirdi ve umursayacağımı sanmıyorum. "Evet," diye tıslıyorum midem sıkışmadan hemen önce. "Evet," diyorum fısıltıyla, "tam orada." Kalçalarım titriyor. "Ben-" Seks yoksunu bir kadın gibi onun sikinin üzerine boşalırken iniltimi yutuyor. Orgazmım içimi parçalıyor ve artık hareket edemeyecek hale gelene kadar sikini becermeme izin veriyor. Elleri kalçalarımı kavrayarak beni yavaşça aşağı indiriyor, bacaklarım belinden çözülüyor.

Ona bakamıyorum bile, çok utanıyorum. Kelimenin tam anlamıyla onun örtülü sikini becerdim. Bunu kim yapar ki? Ben, işte o. Adımı söylediğinde göğsüne bakıyordum. "Grace."

"Şimdi olmaz," diyorum usulca, "bana bir saniye ver." Ona bakmaktan kaçınıyorum, bunun yerine dönüp ofisinden çıkmadan önce elbisemin aşağıda olduğundan emin oluyorum. Kapıyı arkamdan kapatıyorum ve neyse ki herkes kendi işiyle meşgul olduğu için kimse beni tuvalete koşarken görmüyor.

Soğuk suyu açarken aynada kendime bir göz atıyorum. Dudaklarım öpülmekten şişmiş. Gözlerim büyümüş ve göğsüm hala inliyor. "Az önce ne yaptın sen?" Yansımama soruyorum, ellerimi yanaklarıma koymadan önce ıslatıyorum, yanıyormuş gibi görünmelerini engellemeye çalışıyorum. Başım öne düşüyor ve gözlerimi kapatıyorum ve tek görebildiğim Caine oluyor. Gözleri gözlerimin içine bakıyor. "Sik, sik, sik, sik, sik," diye tekrar tekrar söylüyorum.

Derin bir nefes alarak ve yanaklarımın artık yüzümün geri kalanıyla aynı renkte olduğundan emin olarak masama geri dönüyorum. Ofisinin kapısı hâlâ kapalı ve gözlükleri de öyle. Hiç şüphe yok ki içeride, siki hâlâ pantolonunun içindeyken sikine boşalan azgın sekreterinden kaçmaya çalışıyor.

Yandan bir hareket yakalıyorum ve sarışın bir kadının bana doğru yürüdüğünü görüyorum. Dizlerinde delikler olan dar mavi bir kot pantolon ve beyaz bir body giymişti.

pembe-beyaz bir Chanel ceketle. Chanel ceket olduğunu biliyorum çünkü büyükannemden yeni almıştım. Ayrıca ıplak renkli topuklu ayakkabı giyiyor. Sarı saçları güzellik salonundan yeni ık mış gibi görünüyor. Masamın önünden geçmesini beklerken durdu. "Caine'i görmeye geldim."

"Oh," diyorum, bugün herhangi bir randevusu olmadığı için biraz yıpranmış bir halde. "Randevun var mıydı?" Ekrana bakıyorum.

"Randevuya ihtiyacım yok," diyor, ses tonu tamamen sinirli. "Ona karısının burada olduğunu söyle."

ON DÖRT

Caine

yumruklarımı önümdeki masaya dayamış bir şekilde duruyorum ve düzensiz kalp atışlarımı dengelemeye çalışırken gözlerim kapalı. Ama gözlerim kapalıyken bunun bir faydası olmuyor çünkü tek hayal edebildiğim Grace'i kapıya doğru tuttuğum. Sıkımlı azgın bir genç gibi ona doğru ilerlerken lanet olası ayakları arkamda kilitlendi. "Aman Tanrım," diye mırıldandım. Ona tamamen saldırmıştım. Gözlerimi tekrar kapatıyorum, ama son dakikada iki numaralı hata çünkü zaten sert olan sıkım daha da sertleşiyor. Hiç ama hiç bugün yaptığım gibi kontrolümü kaybetmemiştim. Ofisimde. Ben yetişkin biriyim, bu yüzden kendimi kontrol edebilmeliyim. Öğle yemeğine gitti ve ben bütün zamanımı kendimi sakinleştirmeye çalışarak geçirdim.

Meadow hakkında konuşmak ve belki birkaç hafta içinde onu ziyaret etmek için annemi aramayı bile denedim. Ama o öğle yemeğinde daha fazla zaman geçirdikçe ben daha da endişeli ve sinirli olmaya başladım. Sonra sanki dünyada hiçbir şey umurunda değilmiş gibi içeri girdi. Çok güzel ve mutlu görünüyordu, üzerimde böyle bir etki bıraktığı için beni daha da kızdırdı.

Ben de sinirlendim ve onu ofisime çağırdım. Ne olacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ama sonra beni bıraktığında beni şaşkına çevirdi. Orada başı dik, omuzları geride durdu ve ona vereceğim hiçbir şeyi kabul etmedi. Kafamı temiz tutmak yerine, tek düşünebildiğim dudaklarının tadına bakmaktı. Onu yutmak. Rüyalarımdeki kadar iyi uyup uymadığını görmek için onu bana karşı hissetmek. Son iki haftayı ona mastürbasyon yaparak geçirdim ve her seferinde kendime bunun yanlış olduğunu söyledim.

Öpücük dünyamı sarstı. Sanki bindiğim hız treni aniden aşağıya doğru dalışa geçmişti ve benim tek yapabildiğim de bu yolculuğa tutunmaktı. Kapının çalınmasıyla yerimden sıçradım ve dudaklarımda onun adı, "Grace" ile arkamı döndüm, aynı anda kapı ben hiçbir şey söylemeden açıldı.

Grace orada öylece duruyor, onu öperken dudakları hâlâ biraz dolgun. Ama daha önce pembe renkte olan yüzü şimdi bir hayalet gibi soluk beyaz. "Karin burada."

Marylin içeri girmeden önce ona bir şey söylemeye fırsatım bile olmadı. "Sevgilim." Bana doğru yürürken kollarını uzatıyor. Gözlerim ondan bana bakmaktan kaçınan Grace'e gidiyor, o da sessizce

kapıyı kapatıyor. Tam onu geri çağırarakken Marylin yüzümü ellerinin arasına alıyor ve gözlerimi ona çeviriyor. "Seni özledim," diyor dudaklarımı öpmeden hemen önce ve aynı anda aletim büzüşüyor.

Yüzümü onunkinden o kadar hızlı uzaklaştırıyorum ki, kırbaçlanmadığıma şaşırıyorum. "Marylin." Ondan bir adım uzaklaştım. "Ne oluyor lan?" Ağzımdaki ruj izini siliyorum.

Elleri yüzümden düşüyor ve göğsümün üzerine koyuyor. "İyi görünüyorsun, Caine." Düğmelerimden biriyle oynuyor. "Takım elbise içinde her zaman iyi görünmüşsündür." Bana sırtıyor. "Çıplak daha iyi görünüyorsun." Göğsünü dikleştiriyor ve bacaklarından birini kaldırıyor. "Sen her zaman çıplak daha iyi göründün."

"Marylin," dedim sıkılmış dişlerimin arasından, "burada ne yapıyorsun?"

"Telefonlarıma cevap vermiyorsun." Çantasını sandalyelerden birine atıp kanepeye doğru yürüdü, oturdu ve bacak bacak üstüne attı. Tüvit ceketini çıkarıp bir kenara atıyor ve üzerinde dekolte bir body kalıyor. Biraz daha düşük olsaydı meme uçları ortaya çıkacaktı. Göğüsleri iki küçük portakal gibi görünüyor. Kollarını kanepenin arkasına uzatıyor. "Gelip benimle oturacak mısın?" Üstteki bacağı ileri geri sallanırken bana göz kırpmıyor.

"Sanırım iyiyim," diyorum ona, burada durmuş ona bakarken. "Şimdi, burada yine ne yapıyorsun?" Ellerimi kalçalarıma koydum.

"Son konuşmamıza göre." Tek tırnağıyla kanepenin arkasına vuruyor. "Uzun uzun düşündüm ve kararımı verdim." Bir an duraksıyor, söyleyeceği kelimeleri mi düşünüyor yoksa dramatik bir etki yaratmak için mi bilmiyorum. Marylin'i tanıdığım için, bunun tamamen dramatik olduğunu söyleyeceğim. "Düşünüyordum." Gözbebeklerimi kafamın arkasında yuvarlayabilseydim, yuvarlardım. Ayrıca sesi ne zamandan beri kara tahtaya çakılmış çivi gibi? "Sanırım biraz fazla aceleci davrandım."

"Ne hakkında?" Nereye varmak istediğini gerçekten bilmediğim için soruyorum. Bu doğru değil, sanırım nereye gittiğini biliyorum ve o yolun sonuna geldiğini de biliyorum. Sadece bu da değil, gökyüzünden inen ve ardında kocaman bir kara delik bırakan devasa bir meteor da var.

"Bizim hakkımızda," diye hayıflanıyor. "O zamanlar koca-çocuk olayına hazır değildim." Doğru duyup duymadığımdan emin olmak için birkaç saniye ona bakıyorum.

"Karı-koca olayı mı?" Alaycı bir şekilde gülüyorum. "Peki şimdi ne olduğunu sanıyorsun?"

"Evet," diye cevaplıyor hiç atlamadan. "Bunu tekrar tekrar düşündüm ve yaşadığımız şey inanılmazdı."

"Öyle mi?" Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak söylüyorum. "Hangi kısmı?" diye sorduğumda bana far ışığına yakalanmış bir geyik gibi bakıyor. "Yeni doğmuş kızını eve gitmek için bıraktığın kısım mı?" diye soruyorum. "Beni mahkemeye verip nafaka davası açtığın kısım mı?" Yüzü baştan çıkarıcı olmaya çalışmaktan neredeyse öfkeye dönüşüyor.

"Bu benim hatam değildi!" diye bağıyor. "Bunu avukatım yaptı."

"Öyle mi?" Şimdi gözlerimi devirmekten kendimi alamıyorum. "Ayrıca her ay çekleri bozdurdu mu?"

"Bunun için beni suçlayamazsın." Ellerinden birini göğsüne koyuyor. "Hayatta kalmak zorundaydım."

"Bir işe girmek buna yardımcı olmaz mıydı?" diye sorduğumda nefesi kesildi. "Senin çocuğunu doğurduktan sonra iyileşiyordum." Aval aval bakıyor.

"O dört yaşında." Dört parmağımı kaldırıyorum.

"Her şeye yeniden başlamak istiyorum," diyor az önce söylediklerimi görmezden gelerek. "Yeni bir başlangıç yapmak istiyorum. Yeniden bir aile olmak istiyorum."

Gülüyorum ve gözlerimi kapatıyorum, baş ve orta parmaklarımı şakaklarıma koyuyorum. "Bana hiç cevap vermedin. Bu kadar harika olan neyimiz vardı?"

"Seks," diye böbürlenerek bana gülümsüyor.

"Tüm sahip olduğun bu mu?" diye sordum. "Sana neyin harika olduğunu söyleyeyim." Ona bakıyorum. "Kızımın doğması. Kızımı kollarımda tutmak. Kızıma bakmak. Onun ilk kez emeklemesini izlemek. İlk adımını attığını görmek. İlk kez baba dediğinde. Tek dişi çıkmışken bana bir öpücük kondurduğunda. Liste uzayıp gidiyor ama sen bunların hiçbirinde yoksun."

"Ama olmak istiyorum." Şimdi dik oturuyor.

"Bunu bilmek güzel," diyorum ve gülümsüyor, "ama seni istemiyorum."

Kıkırdıyor ve ayağa kalkıyor, göğsünü dışarı çıkarıyor ve kalçasını yana doğru eğiyor. "Neden beni bir randevuya çıkarmıyorsun?"

"Umm." Onu işaret ediyorum. "Çünkü istemiyorum." Çünkü düşünmeden edemediğim mavi gözlerin yok. Çünkü tüm yüzünü aydınlatan ve sürekli orada tutmaktan başka bir şey yapmak istememe neden olan bir gülümseme yok. Çünkü sen Grace değilsin.

"Biriyle çıkıyor musun?" diye soruyor, sanki onunla çıkmak istemem mümkün değilmiş gibi.

Grace'le çıkmak istiyorum. Ağzım neredeyse kelimeleri söylüyor.

"Öyleyim," diye yalan söyledim ona. Yani, bu bir yalan mı? Az önce öpüşme seansı yaptık, yani çıkıyor olabiliriz. Bunu gerçekten uzun zamandır yapmamıştım.

"Peki, neden ikimizle de çıkmıyorsun?" Kaşlarını kaldırıyor. "Hangisini daha çok sevdiğini görürsün."

"O," diyorum hiç düşünmeden. "Ondan senden hoşlandığımdan çok daha fazla hoşlanıyorum. Umarım bu konuşmadan sonra bunu bir daha yapmak zorunda kalmayız." Ceketini eline alarak bana ters ters bakıyor. "Ve açıklığa kavuşturalım, bir daha buraya elini kolunu sallayarak girebileceğini sanma. Oynadığını sandığın oyunla ilgilenmiyorum. Ve kesinlikle Meadow'la bu oyunu oynamana izin vermeyeceğim."

Sonra çantasını kaptı. "Bakalım avukatım bu konuda ne diyecek." Dışarı fırlamak için döner.

"Bu konuda iyi şanslar Marylin," diyorum kapının kolunu tutup açtığında. "Hatırladığından emin değilim ama Meadow'un tüm velayet haklarını devrettin, bu da onun benim olduğu anlamına geliyor."

"Her neyse," diye homurdanarak dışarı çıkıyor ve çıkarken kapıyı çarpmayı ihmal etmiyor.

"Yüce Tanrım." Ellerimi kalçalarımın altına koydum ve gökyüzüne baktım. "Günüm nasıl olur da beş saniye içinde olağanüstü bir halden boktan bir hale dönüşebilir?" Mırıldanarak kapıya doğru yürüyorum ve Grace'le konuşmak için kapıyı açıyorum.

Masası boş, sandalyesi masasının altına sıkışmış ve bilgisayarını kapalı. "Kayla," diye sesleniyorum ona masanın yanından.

Kayla işinden başını kaldırıyor. "Grace'i gördün mü?"

"Evet," diye cevaplıyor. "O ve Loren gala için bir çiçekçiye gitmek üzere ayrıldılar."

Ellerimi ceplerime sokup ofisime geri dönüyorum. Masanın arkasına geçip uzaktan kumandayla perdeleri açıyorum ve sandalyeme oturuyorum. "Onu aramalı mıyım?" Kendime soruyorum. "Belki de mesaj atmalıyım?" Telefonumu elime alıp ona mesaj atmayı düşünüyorum ama ya Loren'in yanındaysa?

Öğleden sonrasının geri kalanı arka arkaya gelen telefon görüşmeleriyle geçiyor. Sonra beni görünce koşarak yanıma gelen Meadow'u almak için acele etmem gerekiyor. "Baba!" diye bağıyor ve ben de kollarımı iki yana açarak onun önünde çömeliyorum.

"Merhaba." Yanağından öperim. "Günün nasıl geçti?"

"Güzel." Kıpırdanarak kollarımdan kurtuldu. Çıkışa doğru yürürken bana "El alçısı yaptık," diyor.

Levi ve Eva'yı el ele yürürken gördüğümde duruyorum. "Hey," diye selamlıyor Eva yollarımız kesiştiğinde.

"Hey," diye cevap veriyorum, ikisine de elimi kaldırarak.

"Merhaba Meadow," diyor Levi ona gülümseyerek. İkisi kısa bir süre önce evlenmiş ve şimdi kız kardeşinin ölümünden sonra onun bebeğini büyütüyorlar.

"Ah, unutmuşum," diyor Eva. "Birkaç hafta içinde Cici'nin doğum günü partisini yapacağız." Meadow'a bakıyor. "Ve sen onun en sevdiği kişisin."

Meadow onlara gülümsüyor ve sonra gururla bana bakıyor. "Baba, gidebilir miyiz?"

"Elbette," diye onaylıyorum, onlara bakarak. "Levi ayrıntıları bana mesaj atabilir." "Atarım," diye kabul ediyor ve omzuma bir tokat atıyor.

"İkinizle sonra görüşürüz."

Meadow ve ben kreşten el ele tutuşarak çıktık. Bana gününden hikâyeler anlatırken kemerini bağlıyor.

Eve vardığımızda doğruca arka bahçeye ve salıncağına doğru koşuyor. Verandadaki sandalyelerden birine oturup onun ileri geri sallanmasını izliyorum ve düşüncelerimle baş başa kalıyorum. Düşünebildiğim tek şey Grace ve yarın istesem de istemesem de havanın nasıl temizleneceği.

ON BEŞ

Grace

Yatağımın yanında telefonum çaldığında sandaletimin kayışını bileğime bağlıyordum. Hemen yanına koşuyorum ve Sofia'nın beni FaceTim'lediğini fark ediyorum. Saatiime baktığımda sabahın yedi buçuğu olduğunu görüyorum.

Arama bağlandığında ve yüzü ekranı doldurduğunda onu "Merhaba," diye selamlıyorum. Banyosunda bornozunu giymiş, bir yandan da makyajını yapıyor. Saçları tepesinde toplanmış. Beni otuz dakika önce arasaydı, yine aynı yerde olurduk.

"Merhaba," diyor kaşlarını çatarken ekrana bakarak. "Dün gece gönderdiğin resimleri aldım." Sarışın karıyı Caine'in ofisine götürdükten sonra buradan siktir olup gitmem gerektiğini biliyordum. Loren'in ofisine gittim ve ona benimle çiçekçiye gelmek isteyip istemediğini sordum. Birkaç saat süreceğini biliyordum, bu yüzden işimiz bittikten sonra ofise dönüp yüzleşmem gereken her neyse onunla yüzleşmek yerine eve gidebilecektim. Evet, sonunda onunla yüzleşmek zorunda kalacağımı biliyorum, ama bunu orgazm sonrası yapmaya hazır değildim.

"Evet," diyorum, çıkmadan önce çantamı almak için mutfığa doğru yürürken, "ve?"

Loren'le birlikte çiçekçinin hazırlamasına yardım ettiğimiz orta süsü için ona gönderdiğim resimler için "Mükemmel," diyor. "Alçak olmasını seviyorum, böylece masanın diğer tarafındaki kişiyle konuşabiliyorsunuz."

"Biliyorum," diyorum çantamı kaparken, "aradığım tek şey buydu."

"İyi iş çıkardın," diye övüyor. Sonunda telefona bakarak elindeki fırçayı yere bırakıyor. "Neyin var senin?"

"Ben mi?" diye sordum. "Hiçbir şey, neden?" Kalp atışlarım hızlanıyor.

Ekrana daha yakından bakmak için bir saniyesini ayırıyor, tüm yüzü ekranı dolduruyor. "Yalan," diyor, "neredeyse hiç uyumamış gibi görünüyorsun."

"Ugh." Peşini bırakmayacağını biliyorum ve bu konuda biriyle konuşmam gerektiğini de hissediyorum. "Peki." Kahve fincanını eline alıp ağzına götürüyor. "Ben biraz..." Tavana bakıyorum. "Bir çeşit..." Başımı yana eğiyorum. "Belki..." Bir parmağımı kaldırdım ve ona dedim ki, "Belki

Dün patronumla ofisinde öpüştük ve orgazm olduk." Öksürmeden önce ağzından bir fıskiye gibi kahve tükürürken aynı anda gözlerinin büyüdüğünü izliyorum.

Bana bakmadan önce boğulmasının bitmesini bekliyorum, öksürmekten yüzü kızarmış. "Özür dilerim, ne dedin?"

Masadaki sandalyeye oturarak, "Hıyarın teki," diyorum, "ve dün ekstra hıyarlık yaptı. Bana 'hiç masanda olmuyorsun' diye bağıırıyordu," diye taklit etmeye çalışıyorum.

"Ve sen de ona orgazm yaşatırsan umursamayacağını mı düşündün?" Gülüyor ama sonra tekrar öksürüyor.

Ona ters ters bakıyorum. "Evet," diyorum alaycı bir şekilde, başımı sallayarak. "Hayır, istifa etmek için ofisine gittim."

"Ve?" Hikayeyi hızlandırmamı söylemek için elini daire şeklinde hareket ettiriyor. "Ve ben dışarı çıkarken, gitmeme engel oldu ve sonra Seviştik," diye açıklıyorum, ne zaman öpüştüğünü düşündüğümde midem bulanıyor. Beni öptü.

"Grace," dedi adım sertçe, "orgazm kısmını ileri sarabilir misin?"

"İyi," diye hayıflandım. "Öpüşüyorduk ve beni kaldırdı." "Seni kaldırdı mı?" Gözleri neredeyse kafasından dışarı fırlayacaktı.

"Evet, beni kapıya doğru itti ve bacaklarım ona tutundu." Şimdi ona bakmaktan kaçınıyorum, gülmeye başladığında utanıyorum.

"Oh, seni pis köpek." Ellerini çırpıyor.

"Neyse, öpüşüyorduk ve ben de kızışmış bir kedi gibi kendimi ona sürtüyordum," diye inledim.

"O," diye soruyor, "seni bitiş çizgisine kadar takip etti mi?"

"Hiçbir fikrim yok; ofisten koşarak çıktım." Ayağa kalktım, çantamı aldım ve daireden çıktım.

"Grace!" diye bağıırıyor. "Sonra onunla konuşmadın mı?"

"Şey, yapacaktım," diye yalan söyledim, vebadan kaçır gibi kaçarak, "ama karısı ofise geldi."

"Grace Barnes!" Adımı bağıırıyor. "Aklını mı kaçırdın sen?" "Sakin ol."

Asansör düğmesine bastım. "Evli olduğunu sanmıyorum."

"Düşünmüyor musun?" Sesi daha önce olduğundan daha yüksek.

"Bu bağırışlar da ne?" Kocası Matty banyoya giriyor ve yeni kalktığını görebiliyorum. Yüzünü onun boynuna gömerken gözlerini ovuşturuyor.

Sofia telefonu göstererek, "Grace'le konuşuyorum," diye açıklıyor.

"Hey, G," diye mırıldanıyor, ilk tanıştığımızda bana taktığı lakabı kullanarak. Bunu sadece büyükbabamızın bundan nefret ettiğini bildiği için kullanıyor.

"Matty," diyor ona, "evli olduğunu düşündüğün bir kızla öpüşür müsün?"

Avazım çıktığı kadar gülmekten kendimi alamıyorum. "Düğün organizatörüyle evlenmişken ona bunu mu soruyorsun?"

"Hey," diyor elini göğsüne götürerek, "ben ne yaptım?"

"Sadece siz ilişkinize başladığınızda onun neredeyse evli olduğunu söylüyorum." Sofia bana ters ters bakınca dudaklarımı yuvarlıyorum.

"Değildik," diye inkar ediyor Matty. "Hiçbir şeye başlamadan önce adı her neyse ondan ayrıldım."

"Nişanlını duygusal olarak aldatıyordun." Matty'yi işaret ediyorum. "Neden benden bahsediyoruz?" diye soruyor. "Güle güle." Yürümek için döndü Uzakta.

"Grace," diyor usulca.

"Biliyorum." Sesim onunkine uyuyor. "Biliyorum. Bugün onunla konuşacağım ve bunun bir daha asla yaşanmayacağından emin olacağım."

"Özellikle de evliyse." Yüzünü dolduran gülümseme hüzünlü bir gülümsemedir. Hiçbir şeyden iyi bir şey çıkmayacağını bildiğinde birine verdiği bir gülümseme.

"Evet," diye kabul ediyorum, midemin sıkışmasını görmezden gelerek. "Seni haberdar edeceğim."

"İyi tarafından bakarsak," diye şaka yapıyor, "babamın ondan göz açıp kapayıncaya kadar kurtulabileceğini biliyoruz." Bana göz kırpmıyor. "Kimse farkına bile varmaz."

Kıkırdıyorum. "Eminim kızı da öyle yapacaktır."

"O bir baba mı?" Ellerini havaya kaldırır.

"Güle güle," diyorum ve telefonu kapatıyorum. Telefon elimde titriyor. Yere bakınca Sofia'dan geldiğini gördüm.

Sofia: Seni aramayacağımı sanma.

Bu gece.

Ben: Üzgünüm, ulaşmaya çalıştığınız kişiye şu anda ulaşamıyorum, lütfen daha sonra tekrar deneyin.

Öyle mi? Babama mesaj atmalıyım ve

Ondan seni takip

etmesini iste.

Lütfen, doğduğumuzda hepimize mikroçip taktırdı. Hepimiz onun monitöründe sürekli bipliyoruz.

Kapalı otoparka adımımı attığımda telefonumu çantama atıyorum. Sürücü kapısını çekerek açıyorum, içeri girmeden önce kapıların kilidinin açıldığını duyuyorum. Arabamı iş yerine park ettiğimde kendime "Her şey yoluna girecek" diyorum. Etrafa baktığımda arabasının burada olmadığını görüyorum. "Bir konuşma olacak," diye hayıflanıyorum, çantamı kapıyorum, "sonra her şey eskisi gibi devam edebiliriz."

Asansöre adımımı atarken çantamı iki elimle önümde tutuyor, bulunduğum katın kapılarının açılmasını bekliyorum. İnsanların arasından zikzaklar çizerek iniyorum ve masama doğru ilerlerken resepsiyon görevlisine gülümsüyorum. Ofisteki birkaç kişiden biriyim, bu yüzden çantamı masamın üzerine bırakıp doğruca mutfağa gidiyorum. Beyaz bir fincan alıp kahvemi yapıyorum. Arkamdan birinin "Günaydın," dediğini duyuyorum ve Kevin'in yine özel dikim bir takım elbise içinde durduğunu görüyorum.

"Günaydın." Ona gülümsedim.

"Çiçek alışverişi nasıldı?" diye soruyor, içeri giriyor ve kendi kahvesini yapmak için benim kahvemi bitirmemi bekliyor.

"Güzel, bütün çiçekleri topladık," diyorum ona.

"Galaya yalnız mı gidiyorsun?" diye soruyor, bir elini cebine sokarak.

"Öyleyim," diye onaylıyorum ve o da gülümsüyor.

"Aynı arabaya binmeliyiz." Sırıttıyor. "O gece için bir araba servisi ayarladım."

"Oh," diyorum fincanı dudaklarıma götürerek. "Teklifin için teşekkür ederim ama benim tarafımda işler çoktan ayarlandı." Odadan çıkmaya başlıyorum. "Kayla'ya sorup onu alacak biri olup olmadığını öğrenirim." Tohumu ekiyorum. Kızın Kevin'la ilgilendiğini anlamam bir öğle yemeğimi aldı ama adamın hiçbir fikri yok.

"Günaydın." Loren'in bir kolunda bir vazo çiçek, diğerinde kahvesiyle içeri girdiğini görüyorum.

"Günaydın," diyor gülümseyerek. "Bunlar senin için." Çenesiyle çiçekleri işaret ediyor.

"Benim için mi?" Şaşırarak sordum.

"Evet." Gülümsüyor. "Sen gittikten sonra çiçekçi yaptı. Benimkileri evde bırakmıştım." Masama doğru yürüyor ve üzerine yeşilliklerle dolu pembe ve beyaz çiçeklerden oluşan vazoyu yerleştiriyor.

"Harika kokuyorlar," diyor, ben de eğilip kokluyorum ve gülümsüyorum.

"Gerçekten öyle. Dün benimle geldiğin için teşekkür ederim. Yalnız olsaydım bu kararı vereceğimi sanmıyorum."

"Beni ofisten çıkardığınız için teşekkür ederim," diyor. "Gittikçe yaklaşıyor."

"Biliyorum." Sandalyemi çekiyorum. "Bir hata yapacağım ve yanlış şeyleri seçeceğim için gerçekten endişeleniyorum."

"Tüm seçimlerinizi gördüm ve harika olacak." Bana göz kırpmıyor. "Eğer şikayet ederlerse, beni suçla."

Bilgisayarı açtığımda Sofia'nın bana Gala için Geri Sayım başlıklı bir kontrol listesi gönderdiğini görüp gülüyorum. Kâğıdın çıktısını alıp kalkıyorum ve geri dönmeden önce makineye doğru yürüyorum. Caine'in içeri girdiğini görüyorum, beni görünce gözleri odada geziniyor. İkimiz de masama ve onun ofisine doğru gidiyoruz. Attığım her adım kalbimin gümbürtüsüyle eşleşiyor. Ayrıca ikimiz de ağır çekimde yürüyormuşuz gibi hissediyorum. Siyah bir takım elbise ve beyaz düğmeli bir gömlek giyiyor. Önümüzdeki on dakika içinde kollarının dirseklerine kadar kıvrılacağını biliyorum. O gidene kadar ceketini atmış olacak. "Günaydın," diye selamlıyorum, "fotokopi makinesinden bir kâğıt almaya gitmiştim." Omzumun üzerinden işaret ediyorum, hissettiğim kadar garip görünmemeye çalışıyorum ve dün istifa ettiğimi yüzüme vurmamasını umuyorum.

Bana başını sallıyor ve sonra gözleri çiçekleri buluyor. "Bunlar ne?" Çiçekleri işaret ediyor.

"Dün çiçekçiden aldım," diyorum. "Göremezsiniz ama bunlar orta süsü için seçtiğimiz çiçekler." Başını sallıyor.

"İyi görünüyor," diye iltifat ediyor. "Ofisime geçmek ister misin?" Başıyla işaret ediyor ve boğazımda oluşan kayayı yutuyorum. Ofisine girmesini izliyorum, elimdeki kâğıt parçasını masamın üzerine koyduktan sonra onu takip ediyorum. Masasının arkasına geçmiş, üzerindeki bir şeye bakıyordu.

"Kapı açık mı kapalı mı?" Soruyorum ve bu soruyla kendimi tekmelemek istiyorum. Yine ereksiyonunu zıplatmak istediğimi düşünecek.

"Kapalı olsa iyi olur," diye karar veriyor, sesi dünkü kadar yumuşak. Kapıya doğru yürüyorum ve kapatıyorum, klik sesi sessizlikte yüksek sesle yankılanıyor.

Bir saniyeliğine arkamı döndüğümde hâlâ masasının başında durduğunu görüyorum. "Yapmalıyız-" diye bir şey söylüyor.

Ama ağzım beynimden daha hızlı çalıştığı için, "Başlamadan önce, dün bıraktığımı biliyorum ama kızgındım çünkü sen, sen olduğun için." Bunun ne anlama geldiğini sormamasını umarak omuz silkiyorum. "Her neyse, evli misin?" Bu duruma düştüğüm için kendimden nefret ediyorum. Ya evliyse ve beni öpmüşse? Ne yapacağımı hayal bile edemiyorum.

Başı bir o yana bir bu yana sallanıyor. "Hayır, tabii ki değil." Masasının etrafında yürüyor ve köşesinde duruyor. "Öyle olsaydım seni öper miydim sence?" Ellerini saçlarının arasında gezdiriyor ve benim tek yapabildiğim dudaklarına bakmak oluyor, dudaklarının dudaklarımda nasıl bir his yarattığını bilerek. Öpücüğünün başımı döndürdüğünü bilmek. Hayatım boyunca hiç onun beni öptüğü gibi öpülmediğimi bilerek. "Benim nasıl bir adam olduğumu düşünüyorsun?" diye soruyor ama cevap vermeme fırsat vermiyor. "Bunu asla ama asla yapmam. Ne sana ne de kendime. O benim eski karım. O Meadow'un annesiydi." Ağzım açılıyor ve ne söyleyeceğimi bilemiyorum. "Buraya geldi-"

Elimi kaldırıyorum. "Önemli değil," diyorum. Gözlerinden bir şey geçiyor ama ne olduğunu bilecek kadar iyi tanımıyorum onu. Hayal kırıklığı gibi görünüyor ama rahatlama da olabilir. "Seni öptüğüm için" -ellerimi sıkıyorum- "özür dilerim. Yanlıştı ve bir daha olmayacak." Sadece beni izliyor, mavi gözleri beni büyülüyor. "Önümüzde büyük bir hafta var. Gala bu hafta sonu ve önümüzdeki birkaç gün boyunca çıldırıyor olacağım, bu yüzden bir ateşkes yapmamızı rica ediyorum." Kaşları kalkıyor. "Gelecek hafta birbirimizden nefret etmeye devam edebiliriz ama bu hafta için

sadece rol mü yapalım?" Elini cebine sokuyor, tıpkı Kevin'ın mutfakta yaptığı gibi, ama Kevin'ın aksine, tüm bedenim titremek istiyor. "Lütfen."

Bana başını sallıyor. "Peki," diye kabul ediyor ve odadan çıkmak için döndüğümde ona öpüşmeyi tekrar masaya koyup koyamayacağımızı soruyorum. Elim kolu çeviriyor. "Pazartesi o zaman." Omzumun üzerinden bakıyorum, ki bu büyük bir hata çünkü gözleri beni esir alıyor. "Pazartesi sabahı personel toplantısından sonra programımın açık olduğundan emin ol."

ON ALTI Caine

"Neden ben de seninle gelemiyorum?" Meadow yatağının ortasından, elinde iPad'iyle yastıkların üzerine uzanmış, dizlerinin üzerine çökmüş bir halde soruyor. "Bir elbisem var." Başını kaldırıp bana bakıyor, kaşları çatık.

"Güven bana bebeğim," diyorum siyah yeleğimin düğmelerini iliklerken. "Benimle gelersen hiç eğlenmeyeceksin." Yeleği sonuna kadar ilikledikten sonra aşağı çekiyorum. "Hiç eğlenmeyeceğim bile."

"Ama büyükannem ve büyükbabam da orada olacak," diye mızızlanıyor biraz, "ve Nash Amca."

"İyi haber," diyorum ona, boynumdaki siyah kravatı ayarlarken, sanki beni boğacakmış gibi hissediyorum, "hepsi yarın öğle yemeği için buraya geliyorlar." Gözleri kocaman oldu. "Nash Amca da seni parka götürmesi gerektiğini söyledi." Ellerini mutlulukla çırpıyor.

"Geçen sefer beni dünyanın en yükseğine, en yükseğine itti." Sesi daha da hareketleniyor. Kapı tam zamanında çalıyor ve yüzümde bir gülümsemeyle ona bakıyorum.

"Alexa olmalı," diyorum ona hafta sonları için tuttuğum genç bakıcıdan bahsederken. Ailesini tanıyorum ve on yedi yaşına yeni girdi.

Meadow yataktan kalkıp aşağıya, ön kapıya doğru koşarak, "O benim favorim," diye duyuruyor.

"O benim favorim," diye tekrarlıyorum sessizce. "Yani o senin favorin!" Merdivenlerden inişini izlerken ona doğru bağıriyorum. Bir eliyle korkulukları tutarak olabildiğince hızlı inmeye çalışıyor. "Dikkatli ol," diye uyarıyorum korkulukta, son basamağa gelene kadar ve sonra kapıya doğru koşuyor. Bekliyorum, kapıyı açmasını dinliyorum ve ikisinin de ciyaklamalarını duyduğumda yatak odama geri dönüyorum ve ailemin şirketlerine katıldığım da bana aldığı kol düğmelerini almak için gömme dolabıma giriyorum. CG süslü bir yazıyla iç içe geçmişti. Ardından gümüş Rolex'imi takıyorum, sonra tahta askıdan siyah ceketimi alıp önce bir koluma sonra diğer koluma geçiriyorum. İyi görüldüğüm den emin olmak için aynaya bakmadan önce ceket giydikten sonra her bir manşeti çıkarıyorum. Saçlarımı yana doğru itiyorum, dönüyorum ve aşağı inmeden önce şifonyerden cep telefonumu alıyorum.

Aile odasına doğru döndüğümde boş olduğunu görüyorum ve adada Meadow'un iPad'ini görüyorum. Arka pencereden dışarı bakıyorum ve ikisini de buluyorum. Arka kapıya doğru ilerlerken gülümsüyorum, kapıyı açtığımda Alexa'yı Meadow'un peşinde koşarken buluyorum. Serin havaya adımımı attığımda duyduğum ilk şey onun kahkahası oluyor. "Yakala beni, yakala beni," diye alay ediyor Meadow, omzunun üzerinden hafifçe koşan Alexa'ya bakarak.

"Benim için çok hızlısın," diyerek Meadow'un durup ona yetişmesi için bir şans vermesini sağlıyor.

"Hey," diyorum verandanın ucundan, "gel bana bir sarıl ve öp. Gitmek üzereyim." Bana doğru koşmadan önce bir eliyle saçlarını yüzünden uzaklaştıran Meadow'a bakıyorum. İçime girmeye çalışacağını bildiğim için çömelip kendimi destekliyorum. Kollarımı ona doladıktan sonra boynunu öpüyorum. "Uslu ol ve Alexa'yı dinle."

"Yapacağım baba," diye söz veriyor, dönüp Alexa'nın yanına koşmadan önce Babacığım'ı kısaltıyor.

"Geç kalmamalıyım," diyorum Alexa'ya, o da bana gülümsüyor. "Muhtemelen gece yarısı gibi, ama daha geç olursa sana haber veririm."

"Sorun değil," diye yanıtlıyor. "Akşam yemeğinde pizza yiyeceğiz, sonra da oturma odasında bir kale yapıp film gecesi yapmayı düşünüyordum."

Ona başımı sallıyorum, telefonum elimde bip sesi çıkarıyor. Aşağıya baktığımda şoföründen geldiğini ve burada olduğunu bildirdiğini görüyorum. "İkinize de iyi eğlenceler." Dönüp içeri giriyorum, sonra da ön kapıya doğru yürüyorum.

Siyah şehir arabası beni bekliyor, şoför arabanın yanında durmuş telefonuyla konuşuyor. Kapı arkamdan çarparak kapanınca başını kaldırdı. Benim için arka yolcu kapısını açmadan önce telefonunu arka cebine yerleştiriyor. Yeterince yaklaştığımda beni "İyi akşamlar," diye selamlıyor.

"Merhaba." Ona başımı sallayarak arka kapıdan giriyorum ve serin hava hemen yüzüme çarpıyor. Orta konsol aşağıda ve tutucularda iki şişe su var. Kıyafet beni boğuyormuş gibi hissettiriyor, bu yüzden bir şişe alıyorum ve üstünü çevirip küçük bir yudum alıyorum. Şoför arabaya biniyor ve tek kelime etmeden yola çıkıyor.

Sitemden çıkarken yanımdan geçen ağaçlara bakıyorum. Saatime itiraf etmek istemediğim kadar çok bakıyorum. Mekâna giderken ilk kez trafik yoktu. Birden gerginleşiyorum.

bu gece hakkında. En hafif tabirle garip bir hafta oldu. Loren'in dün bana söylediği gibi aşırı sessizdim. Dürüst olmak gerekirse, Grace'le oturup aramızda ne haltlar döndüğünü konuşana kadar zamanımı bekliyordum. Bütün hafta boyunca bu gece için her şeyi planlamaya çalışırken delirmesini izledim. Her şeyin aksamadan yürümesini istediğimden, onu her gün ofisime sürükleyip yiyip bitirmek yerine onu kendi haline bıraktım. Bunun yerine, kapım açık oturdum, dışarıda ayak sesleri duyduğumda onun olduğunu düşünerek başımı kaldırdım. Ya da pencerenin dışında bir hareket. Gün boyunca merhabalaştık, vedalaştık ve birkaç mesajlaştık ama bunun dışında hiçbir şey yapmadık. Bu gece onu göreceğimi düşündüğümde sinirlerim geriliyor.

Otele vardığımda, arabanın koluna uzanmadan önce şoförün durmasını bekliyorum ama kapıyı valelerden biri açıyor. "Hoş geldiniz," diyor ve ben de başımı sallıyorum.

Döner kapıdan lobiye girdiğimde, üzerinde firmanın adı ve yan taraftaki merdivenleri gösteren oklar bulunan bir stand görüyorum. Merdivenlerden yukarı çıkıp mekâna doğru ilerlerken, açık kahverengi kapıların dışında duran ailemi ve Nash'i hemen fark ediyorum. Babam ve erkek kardeşim benim giydiğim takım elbisenin aynısını giymişler, bu da beni güldürüyor çünkü bunu planlamamıştık bile. Annemin üzerinde yere kadar uzanan siyah bir elbise var.

"Vay, vay, vay," diyor Nash onlara doğru yürüdüğümü fark ettiğinde, "bize katılman ne güzel." Elindeki viski bardağını dudaklarına götürüyor.

"Bu bir cenaze töreni mi yoksa bir parti mi?" Babamı güldürüp annemi inleterek soruyorum.

Ona sarılıp yanağından öperken "Ben de aynı şeyi söyledim," diye paylaşıyor usulca. "Renklendirmeliydim."

Babam ona, "Renklerden nefret ediyorsun," diyor.

"Kimse sana sormadı." Ona ters ters bakıyor, sonra Nash kıkırdayınca ona ters ters bakmaya başlıyor.

"Selam baba," diye selam veriyorum, ona da sarılıyorum.

"İçeriye gördün mü?" Nash soruyor ve ben sadece başımı sallıyorum.

"Kontrolü Grace'e verdim," diyorum ve dudaklarını kıvrarak ensemdeki tüylerin diken diken olmasına neden oluyorum.

Elbette benimle dalga geçip bu geceyi berbat etmez, değil mi? "Oh, kes unu." Annem kolunu tokatladı. "Bu dünyanın dışında." Rahat bir nefes alıyorum. "ok zarif ve şık. İyi yapmış."

Elimi kaldırıp ona bir kuş işareti yapıyorum, bu da onu güldürüyor ve bir elini göğsüne götürüyor. "Doğrudan kalbe."

"Siz ikiniz uslu durun," diye azarlıyor annem. "Bakın, gelenler var." İkimize de bakıyor. "Uslu durun."

Gelen konuklara doğru yürürken ona başımla selam veriyorum, onu konuklara doğru takip etmek yerine mekânın içine doğru yürüyorum. Sanırım odayı gördüğümde benim bile nefesim kesildi. Dışarıya açılan perdeler açılmış ve kenara itilmiş, kalan güneş işığını biraz olsun içeri veriyor. Tavan işıkları yanıyor ama kısılmış gibi görünüyor. Yuvarlak masalar, siyah masa örtüleri ve beyaz keten peetelerle masayı dolduruyor, altın sandalyelerle uyumlu altın orta ss var. Odanın kapıya bakan arka tarafında tavandan yere kadar uzanan siyah bir örtü ve önünde ortasında "Cottrell Group Gala" yazan bir ekran vardır. Sahnenin yan tarafında üzerinde mikrofon bulunan siyah bir sehpa yer almaktadır.

Sadece iyi yapmakla kalmadı, bunu mahvetti. "Size içecek bir şey getireyim mi?" diye soruyor garsonlardan biri, elinde bir tepsiyle yanımda durduğunda.

"Buzlu bir viski alayım lütfen," diyorum ve başını sallayarak köşedeki bara gidiyor. Beş ya da altı servis elemanının daha dışarı çıktığını ve üzerlerinde şampanya fltleri olan gümüş bir tepsi aldıklarını görüyorum.

"Ee, ne düşünüyorsun?" Nash yanımda dururken soruyor. "Bence onu öldürdü," diyorum dürüstçe. "Neden? Sen düşünmüyor musun?"

"Bence yönetim kurulu masasına meyve suyu kutuları ve hayvan krakerleri koyduğu ilk günden itibaren onu öldürdü." İkisinden bir yudum daha alarak gülüyor. "Onu ofisime götürebilmek için yine uvallamanı bekliyorum." Ona cevap vermiyorum çünkü garson elinde viski bardağıyla geliyor. "Hadi gidip kaynaşalım."

Balo salonundan çıkarken onu takip etmeden önce viskiden bir yudum alıyorum. Dışarısı artık konuklarla doluydu ve ben etrafta onu arıyordum. Gözlerim odada geziniyor, onu hiçbir yerde göremiyorum ama sonra onu fark ediyorum. Kayla ve Kevin'la birlikte merdivenlerden yukarı doğru yürüyor ama gözlerim onu bırakmıyor. Elleri elbisesini tepesine kadar tutuyor ve sonra bırakıyor. Yemin ederim ki

Büyük bir nefes alıyorum ve sonra göğsümün sıkıştığını hissediyorum, bu da beni öksürtüyor. Kayla'nın söylediği bir şeye gülümserken saçlarını çıplak omzundan çekiyor. Elbisesi straplez, göğsünün ortasından biraz aşağı iniyor. Açık pembe renkte, üzerinde parlak pembe ve yeşil çiçekler var, yere kadar iniyor. Yürüdüğünde, sağ bacağı orada olduğunu bile bilmeyeceğiniz yırtmaçtan dışarı kayıyor. Sarı saçları uçuşurken büyümlü ve tam bir peri gibi görünüyor.

Önünde durana kadar ayaklarımın ona doğru gittiğinin farkında bile değilim. "Merhaba," diyorum üçüne de.

"Hey," diye selamlıyor Kevin. "Gidip bir içki alacağım."

"Geleceğim," diyor Kayla, önce bana sonra Grace'e bakarak. "Bir şey ister misin?"

"Ben iyiyim," diye onları temin ediyor ve ben konuşmadan önce onların uzaklaşmasını bekliyorum.

"Bu harika," diyorum sonunda, odaya bakıp herkesin birbirine karışmasını izleyerek. "İçerisi daha da güzel."

Yüzünü bir gülümseme kaplıyor ve eğilip onu öpme ihtiyacı duyuyorum. Kafamın içinde bile görebiliyorum. "Teşekkür ederim," diyor, "hepsi Sofia'ydı."

"Hayır, değildi," diyorum ve asıl söylemek istediğimi söylemeden önce etrafta bizi duyabilecek mesafede kimsenin olmadığından emin olmak için etrafa bakıyorum: "Çok güzel görünüyorsun."

Utangaç gülümsemesini saklamaya çalışarak yere bakıyor. Saçları öne düşüyor ve tekrar bana bakmadan önce kulağının arkasına sıkıştırıyor. "Teşekkür ederim."

Ona bir adım daha yaklaşmak istiyorum, kolumu ona dolamak ve onu kendime çekmek istiyorum. Buradaki herkesin onun yasak bölge olduğunu bilmesini istiyorum. "İşte orada," diyor Nash arkamdan.

Dönüyorum ve ailemin Nash'le birlikte geldiğini görüyorum. Yanımdan geçip Grace'e doğru yürüyor ve onu yanaklarından öpüyor. Yalnız olsaydık muhtemelen ceketinin arkasından tutup onu geri çekerdim; onun yerine dişlerimi sıkıp viskimden bir yudum daha alıyorum. Nash ondan uzaklaştığında, "Anne, baba," diye başlıyorum. "Bu Grace Barnes," diye tanıştırıyorum onu, "tüm bunları yapan kişi o." Gururla gülümsüyorum. "Grace, bunlar benim ailem, Ida ve Ernie."

"Merhaba," diyor annem, doğruca ona gidiyor ve sarılıyor. "Size ne kadar teşekkür etsek azdır." Her iki yanağını da öpüyor. "Yaptığınız şey inanılmaz."

Grace ona yumuşak bir sesle, "Benim için bir zevkti," diye cevap verir.

"Büyükbabanı tanıyorum," diyor babam ona ve beni şoke ediyor. Kaşlarım birbirine çarpıyor. "Geçen yıl birkaç kez karşılaşmıştık."

"Gerçekten mi?" diyor usulca. "Herkesi tanıyor, o yüzden şaşırmadım." Tam başka bir şey söyleyecekken Loren yanına geliyor.

Annem ve babamla birlikte yavaşça yanımdan uzaklaşıyor. "Onun kim olduğunu bilmiyor musun?" Nash elindeki bardakla sırtışını gizleyerek yanımdan yaklaşıyor. "Tanrım." Başını iki yana sallıyor. "Keşke şu anda yüzünü çeken bir kameram olsaydı."

"Senin canına okuyacağım," benim tek çocukça cevabım.

"CBS Güvenlik," diyor herkesin bildiği o ismi söyleyerek.

"Ne olmuş ona?"

"Casey Barnes onun büyükbabası." Şok olmuş bir şekilde ona bakıyorum, öyle ki ağzım açık kalıyor. "Yani, eğer onu becerirsen, sana bir kayanın altında yaşamış olmayı diletecek."

YEDİ Grace

"A mazing." Kayla'yı yanımda duyuyorum. "Tek kelimeyle güzel." Balo salonuna girdiğimizde bana bakıyor. Şaşırdığımı söylemek istiyorum ama şaşırmadım. Kendime engel olamadım ve her şeyin yolunda ve yerli yerinde olduğundan emin olmak için öğleden sonra buraya koştum.

"Her şey yolunda gitti," diyorum şampanya bardağını ağzıma götürürken. "Şükürler olsun."

Bana gülüyor. "Geliyor," diye uyarıyor ve başımı kaldırdığımda Caine'in ailesinin yanlarında biriyle bana doğru geldiğini görüyorum. "Sonra görüşürüz." Benden uzaklaşıyor ve beni neredeyse boş olan şampanya bardağımla baş başa bırakıyor.

"Grace, canım," dedi Ida bana, "seni Franklin'le tanıştırmak istiyorum." Adama döndü. "Az önce bu etkinlik hakkında sizi övüyordu."

"Teşekkür ederim," diyorum adama. "Grace Barnes." Elini sıkmak için elimi uzattım.

"Franklin Shatz." Bana gülümsüyor. "Sizinle tanışmak bir zevk."

"O zevk bana ait." Ona gülümsedim. "Griffin ailesiyle uzun zamandır mı çalışıyorsun?"

Ida ve Ernie'nin bakıştıklarını görüyorum, Ernie onaylarcasına başını sallıyor. "Burada ve orada," diye cevap veriyor bana.

"Yardım edebileceğim bir şey olursa lütfen bana haber verin," diye teklif ettim. "Başkent ofisinde çalışıyorum ama eminim bir şekilde yardımcı olabilirim."

Ernie'ye bakarak, "Bunu kabul edebilirim," dedi. "Pazartesi günü beni ara." Uzaklaşmadan önce bana bir kez daha gülümsüyor.

"Vay anasını," diyor önce Ernie.

Ida sırtarak, "Elinde oyuncak gibi," diye ekliyor.

"Büyük büyükannemin dediği gibi, onları nezaketle öldür." Sırıtiyorum ve elimdeki şampanya kadehini bitiriyorum.

Ida kendi şampanyasından bir yudum alarak, "Onu öldürmek isterdim," diyor. "O, zamanın başlangıcından beri kararsızdır." O

etrafına bakar. "Umarım Caine seni paylaşmayı sorun etmez."

"Caine'in çoğu gün beni orada istediğini sanmıyorum," diye mırıldanıyorum, ailesinin sözlerimi anlamamasını umarak. Ayrıca daha fazla şampanya içmediğimden de emin oluyorum. Neyse ki yanlarına başka biri geliyor ve ben de sessizce sızıyorum.

"Hey." Arkama bakıyorum ve Kevin'in elinde iki kadeh şampanya ile bana doğru geldiğini görüyorum.

"Merhaba," diyorum ona gülümseyerek ve içten içe inleyerek.

"Sana içecek bir şeyler getirdim," diyor ve bana bir bardak uzatıyor.

Boştaki elimle onu tutuyorum, diğer elimle de boş bardağı tutmaya devam ediyorum. "Teşekkür ederim."

"Bu geceye." Bardağını önümde tutuyor. "Ve ne kadar inanılmaz güzel görüldüğüne." Seksi görünmeye çalışarak sırtıyor ve ben de kelebeklerin uçuşmasını bekliyorum, ama o bu sözleri söylediğinde hiçbir şey, ama hiçbir şey olmuyor. Kısa bir süre önce Caine bu sözleri bana fısıldadığında tüm yüzümün aydınlanmasının aksine. Denesem bile durduramazdım ve inanın bana denedim. Ama içeri girdiğimde onu fark etmem iki şeyi aynı anda yaptı; ruhumu hem değiştirdi hem de sakinleştirdi. Bunu açıklamaya çalışamam bile çünkü anlamıyorum. "Harika bir geceye."

Küçük bir yudum alırken söylediğim tek şey "Teşekkür ederim," oluyor. "Sanırım güzel bir gece olacak." Etrafıma bakıyorum, insanların balo salonuna vals yaparak geldiğini görüyorum. İnsanlar birbirlerine yetismeye çalışırken kahkaha sesleri havayı dolduruyor.

Kayla insanların arasından zikzaklar çizerek bize doğru geliyor. "Hey, siz ikiniz," diyor gülümseyerek, "ben de halkımın nereye gittiğini merak ediyordum."

"Daha fazla arama yapmayın," diyorum beceriksizce. "Birkaç müşteriyle sohbet ediyordum," diyorum, Kevin'la gizlice kaçtığımı düşünmesini istemediğimden.

Kevin, "Koltuklarımıza oturmalıyız," diye öneriyor. "Hepimiz birlikte mi oturuyoruz?"

Başımı salladım. "Tüm asistanları tek bir masaya koydum." Odanın arka tarafındaki masayı işaret ediyorum. "Gözden irak olan gönülden de irak olur."

Nash kürsüden, "Herkes beni dinleyebilir mi?" diye anons etti. "Yemek beş dakika içinde başlayacak." Gülümsüyor. "Herkes bir sandalye kapabilirse bu şovu başlatabiliriz."

"Affedersiniz," diyorum Kevin ve Kayla'ya. "Bunu benim için masaya götürebilir misiniz?" Gecenin büyük bölümünde kolumun altında duran ipek çantayı ona uzatıyorum. Bir dahaki sefere dudak parlatıcımı sutyenimin içine sokup geceyi noktalayacağım. "Her şeyin yolunda gittiğinden emin olacağım. Bana bir yer ayırın," diyorum uzaklaşmadan önce. İki şampanya bardağını garsonların gümüş tepsilerinden birine koyduktan sonra dönüp etkinlik müdürü Barbara'yı görmek için yan tarafa yürüyorum.

"Merhaba," diye selamlıyorum onu, "her şey kontrol altında mı?"

"Öyle," diye onaylıyor ellerini arkasında birleştirerek. "Onlar açılış konuşmasını yapar yapmaz yemekleri hazırlamaya başlayacağız."

"Gidip ne kadar süreceğini göreceğim," diyorum ona ve dördüne doğru yürüyorum. Caine'e bir bakıyorum ve yine kalbim yerinden fırlayacak gibi atıyor, göğsüm sıkışıyor ve meme uçlarım da sıkışıyor. Külotumun ne durumda olduğunu söylemeyeceğim bile.

"Konuşma yazmadım da ne demek?" Nash'in yüzüne bir gülümseme yerleştirip her şey yolundaymış gibi davranmaya çalışırken Caine'e tısladığını duyuyorum. "Kelimenin tam anlamıyla 'merak etme dostum, ben hallederim' dedin."

"Tamam, bir"-Caine elini kaldırdı-"Asla bud demem." Elimde olmadan homurdanıyorum ve şansına dördü de bana dönüyor.

"Caine'in hiçbir kelimeyi kısaltmalarla kısaltmadığına şahitlik edebilirim." Ona gülümsüyorum. "Şimdi, baskı yok," diye ekliyorum, "ama yemekleri tabaklara koymak için konuşmanın bitmesini bekliyorlar." Etrafıma bakıyorum, bir yandan da kendilerine çeki düzen vermezlerse çıldırmayacakmışım gibi davranıyorum. "Şimdi, son birkaç haftayı her şeyin aksamadan gideceğinden emin olmak için harcadım." Önce Nash'e sonra da Caine'e baktım. "Biriniz oraya çıksın ve herkese hoş geldiniz desin. Akşam bitmeden bir konuşma daha ekleyebiliriz."

"İyi," diye tısladı Caine, "büyük adam ben olduğuma göre."

"Yaşlı adam." Nash sırtına tokat atıyor. "Daha büyük değil." Caine'in ona attığı bakış beni yerimde titretirdi ama Nash kollarını göğsünde kavuşturmakla yetindi. "Bu konuda ne yapacaksın, dostum?"

Caine, sakın, soğukkanlı, soğukkanlı ve son derece ateşli olan Caine, sadece göz kırıyor. "İzle ve öğren, çekirge."

Nash bana dönmeden önce, "Evet, kışına kung fu yapacağım," diye karşılık veriyor. "Grace, masamızda bize katılır mısınız?"

Ellerimi önümde tutuyorum. "Teklifiniz için çok teşekkür ederim." Ailesine gülümsüyorum ve devam ediyorum: "Ama diğer tüm asistanlar bir masada, ben de sizinle olursam tuhaf olur."

"Peki," diye kabul etti Nash, "ama benim için bir dans ayır."

"Anladım," diye onu temin ettikten sonra Caine'e bakıyorum, o da bana boğazımı sıkacakmış gibi bakıyor ama ben hiçbir şey yapmadım bile. "Ne yani, beş dakika iyi bir zaman mı?"

"Evet," diye onaylıyor ve dönüp merdivenlerden yukarı, Nash'in az önce durduğu podyuma doğru yürüyor.

"Sonra görüşürüz çocuklar," diyorum üçüne de, Caine'in sesiyle aynı anda dönüp Barbara'ya doğru koşuyorum. "Beş dakika," diye haber veriyorum ona. Başını sallıyor ve siyah sallanan kapılara doğru yürüyor.

Dışarıdaki odada dolaşp masama doğru ilerliyorum, elbisem bacaklarımın arasında sallanıyor. Bunun iyi bir fikir olmadığını söyleyen kafamı dinlemeden bir kadeh şampanya alıyorum. Masama doğru ilerlemeden önce üç yudumda içiyorum.

"Arkanıza yaslanın ve keyfinize bakın." Caine'in konuşmasının son kısmını duyuyorum ve nihayet masama geldiğimde alkışları duyuyorum.

"Merhaba," diyorum Kevin ve Kayla'nın ortasındaki boş sandalyeyi çekerek. "Bana yer ayırdığınız için teşekkürler." Kayla'ya bakıyorum, o da bana gülümsüyor ama gözlerindeki hüznü görebiliyorum.

"İyi misin?" Keten peçeteyi alıp kucağıma koyduğumda ona usulca soruyorum.

"Evet," diye yanıtlıyor gözlerini hızla kırıştırarak, "sorun yok."

"Sonra birkaç tek atarız." Ona göz kırptıyorum ve o da sonunda gülüyor. "Tanrı biliyor ki onlara ihtiyacım var."

Yemekler önümüze gelirken "Öyle," diye kabul ediyor.

Masadan uzaklaşıyorum. "Geri döneceğim, tuvalete gidiyorum." İpek el çantasını aldım.

Balo salonundan çıkarken, sağda erkekler, solda kadınlar olmak üzere yan yana iki tuvaletin bulunduğu küçük köşeye doğru ilerliyorum. Yemek servis edilmeye başlandığına göre derin bir nefes alarak banyoya giriyorum. Lavaboya doğru yürüyüp çantamı açıyorum ve

küçük açık pembe dudak parlatıcısını alıp dudaklarıma yumuşak bir kat sürüyorum. Arkama dönüp bakıyorum, banyonun kapısını açmadan önce her şeyin hala fermuarlı ve yerinde olduğundan emin oluyorum.

Dışarıda iki adım atıyorum ve Caine'in balo salonundan çıktığını görüyorum, sanki bir görevdeymiş gibi. Baş eğik, başını kaldırıp beni görünce bir an duruyor, etrafına bakıyor ve sonra görevine devam ediyor. "Seni arıyordum," diyor neredeyse fısıltıyla.

Nefesim artık kesik kesik geliyor. "Benimle gel." Bana bir seçenek ya da bir şey söyleme şansı bile vermiyor. Elini benimkinin içine kaydırıyor, parmaklarım onunkini tutuyor. Odanın diğer tarafına doğru yürüyor, kapalı kapıları olan uzun bir koridora giriyor. Duyabildiğim tek ses kalbimin atışı ve topuklarımdan gelen yumuşak tıkırtısı. Bir kapıyı açmaya çalışıyor ve kilitli olduğunu fark ediyor, sonra başka bir kapıya geçiyor, o da kilitli. "Kahretsin," diye mırıldanıyor son kapıya geçmeden önce ve kapı açık. Beni kapıdan içeri çekiyor ve odaya bir göz atıyorum, küçük bir toplantı odası olduğunu görüyorum. Işıklar loş, sandalyelerin kurulduğunu görüyorum ama başka bir şey göremiyorum çünkü Caine önümde duruyor ve görüşümü engelliyor. Aramızdaki küçük mesafeyi kapatıyor ve beni sırtımı duvara yaslayarak itiyor. Ellerim göğsüne geliyor ve kalbinin benimki kadar hızlı attığını hissedebiliyorum. "Grace." Adımı fısıltıyla mırıldanıyor. "Siktir." Dudaklarını yalıyor ve bu gördüğüm ya da duyduğum son şey oluyor çünkü boşluğun geri kalanını kapatıyor ve dudakları benimkilerin üzerinde. Çantamın yere düşme sesini öpüşme sesimiz bastırıyor.

Geçen seferkinden farklı olarak, öpücüğü için ölüyorum. Dudaklarını tekrar dudaklarımda hissetmek için ölüyorum. Dilinin benimkiyle savaşıması için ölüyorum. Beni tüketmesi için ölüyorum. Dili ağzımın içine kayıyor ve sanki ne kadar iyi olduğunu unutmuşum ya da kendime ne kadar iyi olduğunu söylemekten vazgeçmeye çalışmışım gibi. Ellerim yavaşça göğsünden boynuna doğru ilerlerken dudaklarındaki viskinin ekşiliğini tadıyorum, sonra elleri kaburgalarımın yanına gidiyor. Ellerini hareket ettirip göğüslerimi avuçlamasını umarak sırtım kavisleniyor. Diliyle savaşıyorum, etrafında dönüp duruyorum, bu öpücüğün bitmesini hiç istemiyorum.

Dudaklarımı bırakıyor, boynuma doğru iniyor, önce emiyor, sonra ısırıyor, sonra öpüyor. "Beni delirtiyorsun."

Onunla konuşmak için gözlerimi açmaya çalışıyorum ama ağzı üzerimdeyken tek yapabildiğim onu hissetmek oluyor. "Beni daha da delirtiyorsun," diye mırıldanıyorum kalbim göğsümden çıkmaya çalışırken. Dudakları tekrar dudaklarımı buluyor,

ve ikinci kez, bir maymun gibi üzerine atlamak istiyorum. Beni kucağına almasını ve içime girmesini istiyorum. Onu hayatım boyunca başka hiç kimseyi istemediğim kadar istiyorum. Dudaklarımı bir kez daha bırakıyor ve boynumun diğer tarafına gidiyor. "Sana doyamıyorum," diyor içime daha da girerken ve sikini karnıma sürerken. Kukum onun dokunuşu için can atıyor, bana sürtünebilmesi için bacaklarını biraz aşağı eğmesini istiyor.

Tek yaptığının onu düşünmek olduğunu söylemek istiyorum. Ona doyamadığımı söylemek istiyorum. Beni eve götür demek istiyorum. Bunun yerine dişlerimle çenesini kısıtıyorum, gözlerim açılıp parlak mavi gözlerine bakıyor. Gündüzleri peşimi bırakmayan ve geceleri rüyalarımnda beni kovalayan gözlerine. "Sana çok ihtiyacım var," diye itiraf ediyorum, alt dudağını ısırarak için onu kendime çekiyorum. "Çok kötü." Dudaklarımı onunkilerin üzerine kaydırıyorum, birbirimizin iniltilerini yutarken dilim ağzının içine kayıyor.

Yaklaşan sesler ikimizi de sanki üzerimize buzlu su atmışsın gibi birbirinden uzaklaştırıyor. Ama çok uzağa değil, elleri kalçalarımı hiç bırakmıyor, elleriyle kavıyor, hareket etmememi sağlıyor. Kapının hemen dışında birinin sesini duyduğumuzda gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor. "Sanırım çok ileri gittik," dediğini duyuyorum bir kadının. "Muhtemelen diğer taraftır."

"Geri dönmeliyiz," diye ısrar ediyorum sonunda.

"Muhtemelen seni arıyorlardır." Benden uzaklaşıyor, elleri kalçalarımndan düşüyor.

Kendi ellerim yanıma düşüyor, eğilip çantamı almak üzereyim, ama o benden önce davranıp çantamı bana uzatıyor. "Teşekkür ederim," diyorum, parmaklarımız birbirini okşuyor. Sadece parmaklarının bana dokunması bile omurgamda bir ürperti yaratıyor.

"İçeride görüşürüz," diyor ve ben de başımı sallayıp arkamı dönüp çıkmak üzereyken ona doğru yürüyorum. Dudaklarındaki parlak dudak parlaticımı siliyorum, bu da onun dudaklarımı öpmek için tekrar eğilmesine neden oluyor.

Gülüyorum. "Sadece dudaklarını temizledim."

Benden bir öpücük daha aldı. "Eğer şimdi gitmezsen, oraya geri dönemeyiz ve sonra bize bir sürü soru sorarlar." Onunla birlikte gitme düşüncesi bile yanaklarımı yakıyor. "Bu bakışın hiç yardımcı olmuyor," diye inliyor.

Parmak uçlarıma kalkıp boynunu öpüyorum ve kalbinin ne kadar düzensiz attığını hissediyorum. "Dışarıda görüşürüz," diyorum dönüp odadan çıkmadan önce. Kapıyı arkamdan kapatıyorum, gerçekten yapmak istediğim şeyi yapmadan önce olabildiğince hızlı yürüyorum. Ondan beni eve götürmesini isteyeceğim.

SEKİZ Caine

"Dün gece inanılmaz bir başarıydı," diyor annem masanın diğer tarafından. "Bunu her yıl yapmalıyız."

Nash'le aynı anda ben de inliyorum. "Hayır," diye hemen reddediyor, "hemen hayır anne."

Babam Meadow'u salıncakta iterken üçümüz dışarıdaki masada oturuyoruz. Bu sabah on birden kısa bir süre sonra geldiler ve annem hepimize öğle yemeği hazırladı. Şu anda masada sadece birkaç parça meyve var. "Bunu her yıl yapmayacağız." Bu fikri reddediyorum. Dün gece güzeldi ama bunu her yıl yapıyor olamayız. "Belki beş yılda bir."

"Her beş yılda bir," diye homurdanıyor annem. "Ernie," diye sesleniyor babama, "her yıl bir gala yapmaya ne dersin?"

Meadow'u itmeyi bıraktığında kafasını bize doğru çeviriyor. "Hillary." Tek yaptığı onun adını söylemek.

"Ne?" diyor. "Dün gece başarılı değil miydi?"

"Evet," diye onaylıyor Meadow'a dönerek, "ama bu bir başarıydı çünkü belki de ilk seferimizdi. Acemi şansı gibi." Kollarını masanın kenarına kavuşturmuş ve gülmekten vücudu titrerken başı aşağıya bakan Nash'e bakarken gülmemeye çalışarak dudaklarımı yuvarlıyorum. "Bunu her yıl yaparsak, insanlar bundan sıkılır." Annem sandalyesinde arkasına yaslanmış, onun söylediklerini düşünüyor. "Yıl boyunca gittiğimiz tüm etkinlikleri ve bana her seferinde ne kadar sıkıcı olduklarını ve onlardan ne kadar rahatsız olduğunu söylediğini düşün."

"Evet." Dizinin üzerinden geçen bacağına sallıyor. "Ama bu farklı, bunu nasıl sıkıcı hale getirmeyeceğimi biliyorum."

"Bunun için faturayı ödemek dışında bir şey yapmadın bile," diye hatırlatıyorum ona, öne doğru eğilip kâsedden bir üzüm koparıyor ve ağzıma atıyorum. "Bunların hepsini Grace yaptı."

"Bunun bir grup çalışması olduğunu sanıyordum." Annem dik oturuyor.

"Öyle olması gerekiyordu ama kuzeni Sofia organizatördü ve..." Nash konuşurken ben susuyorum.

"Öyle olması gerekiyordu ama Caine onu kızdırdı, o da 'Ben kendim yaparım' dedi." Nash robot sesiyle konuşuyor, sonra öne eğilip bir parça ananas alıyor.

"Caine onu kızdırdı da ne demek?" diye soruyor babam, masanın bulunduğu verandaya çıkan iki basamağı nefes nefese çıkarak.

"Onu kızdırmıyordum." Babam sandalyesini çekip bir şişe su alırken kendimi savunmaya çalışıyorum.

"Onu kızdırmamaya çalışıyor ve bunu başaramıyordu." Nash sandalyesinde arkasına yaslanmış, bir kolunu kolçağa dayamış, diğer koluyla masaya vuruyor.

"Caine." Annem adımı küçükken söylediği gibi söylüyor ve beni uyarmak üzereydi.

"Onu dinleme." Nash'i işaret ediyorum. "Sorun çıkarmaya çalışıyor."

"Ben mi?" Kendisini işaret ediyor, aynı anda ben de kolçağın üzerindeki elini yere düşürüyorum. "Günde on beş kez ona havlayan ben değilim."

"Ona havlamıyorum," diye savunuyorum sıkılmış dişlerimin arasından; çenem o kadar gergin ki dişlerimin kırılabileceğini düşünüyorum.

Meadow ona "Nash Amca" diye sesleniyor. "Büyükbabam beni onun yaşlı kollarından daha yükseğe itemeyeceğini söyledi."

Hepimiz gülüyoruz ve şansına Nash ayağa kalkıyor. Merdivenlerden inip koşarak Meadow'un yanına gelirken, "Kolları gerçekten de yaşlı," diyor.

"Caine," diye uyarıyor babam, "Nash'in yanıldığını söyle bana."

"Yanılıyor," diye yarı yalan söylüyorum ve o da bunu biliyor olmalı çünkü daha fazlası olduğunu bilerek başını yana eğiyor. "Tamam, peki." Ellerimi kaldırdım. "Başlangıçta ona havlamış olabilirim. Ama bunun nedeni onun bu iş için çok genç olduğunu düşünmemdi."

Annem pfft diyor. "Cinsiyetçi domuz," diye mırıldanıyor nefesinin altında ama yeterince yüksek ve benim duyabileceğim kadar net.

"Hadi ama anne," diyorum, o da bana dudak büküyor.

"O genç kız dün gece bizim için yıllardır yapmaya çalıştığımız bir anlaşmayı sonuçlandırdı. Tek yapması gereken ona gülümsemekti ve o da kızın ellerine yapıştı."

"Asistanımı mı pazarladın?" Ben tersliyorum ve babam gülüyor. Benden başka herkesin onun elinde oyuncak olmasına kızıyorum. Onun için o kadar ileri gittim ki komik bile değil.

"Bunu yapsaydık büyükbabası beni asıp kuruturdu," diye açıklıyor başını sallayarak. "Hayır, onu Franklin'le tanıştırdık ve tüm işi o yaptı. Daha sonra onunla konuşmaya gitti ve şimdi önümüzdeki hafta bir toplantı ayarladık. Bu konuda bizimle birlikte çalışacak."

"O zaman ben de üzerinde çalışıyorum," diye bilgi verdim. "Toplantı için uçakla geleceğiz."

"Ya da Zoom'la gelebilirsin," diye öneriyor annem. "Bir yere uçmana gerek yok."

"Her neyse," diyorum sinirli bir şekilde, sonra babama bakıyorum. "Ailesi hakkında ne biliyorsun?"

"Büyükbabası güvenlik işinde çok büyük," diye söze başlıyor babam ve bir parça çilek alıyor. "Gençken başlamış, rodeo kralı ya da onun gibi bir şeymiş. Bazı çok gizli hükümet anlaşmaları var. Sanırım daha yeni bir hokey takımı satın aldı."

"Ne?" Şok oldum. "Rodeo'dan hokeye mi?"

"Fısıltılara bakılırsa, bunu takımdaki çocuklardan biri evli olduğu için yapmış-

"Sonunda tüm parçalar yerine oturdu. "Sofia Petrov," adını söylüyorum, "Grace'in kuzeni."

"Belki." Babam omuz silkiyor. "Öyle ya da böyle, takımı satın aldı."

"Vay be." Söyleyebildiğim tek şey bu.

"Ona iyi davransan iyi olur," diye ısrar ediyor annem. "O çok tatlı bir şey. Dün gece deliye döndü, zar zor yemek yedi." Ona bildiğimi söylemeden önce yutkunuyorum çünkü bütün gece onu izledim. Masanın benim tarafımdan, her ayağa kalktığında ya da hareket ettiğinde gözlerim onu takip etti. Onu o odaya sürükledikten ve tekrar öptükten sonra, onu tekrar yakalamak için bekliyordum, ama o her zaman biriyle birlikteydi. Biriyle olmadığında da birini bulmak için acele ediyordu. Nihayet gece yarısı beni babamla birlikte buldu ve eve gideceğini, bir şey olursa köşede duran bayanla konuşmamızı söyledi. Onunla birlikte dışarı çıkmak ve bir arabaya bindiğinden emin olmak istedim.

ama Kayla'yla birlikte gitti ve onu takip etseydim olay çıkardı.

"Ona karşı iyiyim," diyorum sonunda usulca.

"Şimdi." Nash, aşağı inmek için kıvranan Meadow'u kollarında tutarak merdivenlerden yukarı çıkıyor. Koşup kucağıma atlıyor ve eğilip elindeki çilekleri kapıyor. "Çok ciddi bir soru," diyor ve hepimiz ona bakıyoruz, "ona çıkma teklif edebilir miyim?"

"Kesinlikle olmaz," diye bağıryorum, aynı anda annem de "Bu çok hoş olurdu," diyor.

Bütün gözler bana çevrildi. "Benim için çalışan kimseyle çıkmıyor." Sandalyenin kollarını sıkıca kavıyorum. "Nokta. Siktir git." Kelimeyi söylemeyi bırakıyorum çünkü Meadow üzerimde. "Git kendi ofisinde birini havla."

"Neden havlıyorsun Nash Amca?" Meadow bana soruyor ve ben başımı geriye atıyorum. "Onun yerine miyavlamalısın." Sonra bana baktı. "Bir kedi alabilir miyim?"

"Hayır," diyorum ona. "Her şeye hayır." Nash'e bakıyorum.

"Ya bana çıkma teklif ederse?" Sandalyesinde arkasına yaslandı ve eğer Meadow'u kollarımda tutmuyor olsaydım, suratına bir yumruk atar ve sonra da tekmelerdim.

"Sana çıkma teklif etti mi?" diye soruyor babam, benim de soracağım ama zihinsel olarak kışını tekmelediğim için sormadığım soruyu.

"Hayır." Başını iki yana sallar. "Ama bunun nedeni muhtemelen..."

"Çünkü seninle çıkmak istemiyor," diye onun yerine cümleyi ben tamamlıyorum. "Şimdi kapa çeneni."

Öğleden sonra daha sakın geçiyor ve neyse ki artık kimse Grace'den bahsetmiyor. Nihayet öğleden sonra dördü biraz geçte ayrıldıklarında telefonumu çıkarıp Alexa'ya mesaj atıyorum.

■ Selam Alexa, gelip Meadow'a bakabilir misin diye soracaktım. Onu normal saatinde, yedide yatıracağım. Yedi buçuktan on civarına kadar gelebilir misin?

Gözleri ağırlaşan Meadow ile oturup televizyon izlemek için oturma odasına gitmeden önce telefonu bıraktım. "Sakın uyuma," diyorum ve gözlerini açıyor.

"Uyumuyorum," diye reddediyor ve yan dönüyor. Eğer şimdi uyuyakalırsa onu yedide yatırmamın mümkün olmayacağını biliyorum ve bu yüzden sekizde Grace'in kapısında görünmek hiç de iyi olmayacak.

"Hadi yürüyüşe çıkalım," diyorum, bana bakıyor, kımıldamıyor. "Arka tarafa gidip baloncuk üfleyebiliriz." Aynı anda telefonum çalıyor ve ben koltuktan kalkıyorum.

■ Alexa: Tamam, görüşürüz o zaman.

"Haydi uykucu," diye ısrar ediyorum, kilerdeki yan duvara doğru yürüyüp baloncuk ve tebeşir sepetini alıyorum. "Araba yoluna bile yazabiliriz."

"Adımı yazabilir miyim?" Meadow koltuktan kayarak yanıma geldi.

"Evet, benimki de öyle," diyorum ona araba yoluna doğru yürürken. İçeri girmek istememesi için her şeyi yapmam gerekiyor ve nihayet saat yedi olduğunda, okuduğum hikayenin yanından bile geçmiyor. Aceleyle banyoya gidip hızlı bir duş alıyorum, kot pantolon ve beyaz bir tişört giyiyorum, spor ayakkabılarımı giyiyorum ve saat yedi yirmi beşte kapı çalınıyor. Alexa sessizce içeri giriyor ve ben hızla oradan çıkıyorum. Ellerim onun evine giderken yol boyunca direksiyona dokunuyor.

Sokağa park edip lobiye girdiğimde banko boştu, bu yüzden kimseye bir şey sormama gerek kalmadı. Asansörün düğmesine basıyorum, kapılar açılır açılmaz sinirlerim tepeme çıkıyor ve onun katına çıkıyorum. Kapısını çalmak için elimi kaldırdığımda elim titriyor. Bir saniye sonra bunun hayatımda yaptığım en aptalca şey olduğunu düşünüyorum ama bir saniye sonra bunun benim için en iyi şey olduğunu düşünüyorum. Konuşmamız gerek ve ben bu konuşmayı işte yapmayacağım.

Aşağı bakıyorum, kilit tıklayıp kapı açılmadan önce kapıda bir gölge görüyorum. Açık pembe bol waffle şortu ve ona uygun atlet gömleğiyle orada duruyor. Saçları başının üstünde toplanmıştı. "Caine," diye adımı söylüyor, hem şaşkın hem de nefessiz, sonra belki de aramalıydım diye düşünüyorum. "Burada ne yapıyorsun?" Çıplak ayaklarından birini diğerinin üzerine koyuyor.

"Konuşmamız gerektiğini düşündüm." Ben yerimden kıpırdamıyorum, o da kıpırdamıyor. "Ve yarına kadar beklemek istemedim." Bana bakıyor. Onu her gün iş yerinde hafif bir makyajla görüyordum, sonra

Dün makyajı biraz daha koyuydu. Ama bugün makyajsız bir şekilde orada duruyor ve bana hiç bu kadar güzel görünmemiştir. "İçeri girebilir miyim?"

"Elbette." Kapı aralığından uzaklaşıyor ama eli hâlâ kapıyı tutmaya devam ediyor. Önünde duruyorum, eğilip dudaklarını nazikçe öpmeden önce elim kalçasını tutmak için uzanıyor.

"Merhaba," diyorum nefes nefese, tıpkı onun kapıyı açtığı anda olduğu gibi.

"Merhaba," diye karşılık veriyor ve şimdi topuklu ayakkabı giymediği için ne kadar küçük olduğunu görebiliyorum. Parmak uçlarına kalkıyor ve bana bir öpücük daha vermek için aradaki mesafeyi kapatıyor. "İçeri gel," diye davet ediyor ve kapıyı kapatıyor.

Koridorda yürürken yanımdan geçiyor ve parmaklarım tıpkı dün olduğu gibi onunkileri buluyor. Oturma odasının ortasında durduğumuzda bana "Sana içecek bir şey getireyim mi?" diye soruyor. "Fazla alkolüm yok ama sanırım JB buradayken içtiğim bir şişe biram var."

"Hayır." Başımı sallıyorum. "Ben iyiyim."

"Otur." Ortasında bir yığın battaniye, üzerinde büyük bir ders kitabı ve bir bloknot bulunan kanepeyi işaret ediyor.

"Bütün bunlar ne?" Kitabı işaret ediyorum ve sonra sehpanın üzerinde dizüstü bilgisayarıyla birlikte grafik kâğıtları olduğunu fark ediyorum.

"Bunlar," diyor derin bir nefes alarak, "benim kitaplarım."

"Bunu görebiliyorum. Ne için?"

"Mali müşavirlik lisansımı almak için gece okuluna gidiyorum," diyerek beni şoke etti. Onunla tanıştığımdan beri her fırsatta beni şoke ediyor. "Bu yüzden saat dörtten sonra çalışmıyorum." Boğazımda oluşan yumruyu yutuyorum, ona bu konuda hıyarlık ettiğim zamanları düşünüyorum. "Bu yoğun bir kurs. Çoğu Pazartesi'den Cuma'ya kadar 6-10 arası online."

"Vay be." Kağıtlardan birini elime aldım. "Etkileyici."

"O kadar da değil, henüz mezun olmadım," diyor ve kapağın yanına oturup onu büyük ders kitabıyla birlikte diğer tarafına taşıyor. "Hafta sonlarımı genellikle böyle geçiriyorum." Masaya bakıyor. "Büyük bir ödev çıkarsa diye sınıftan önce çalışmaya çalışıyorum ve

hafta boyunca. Masamda uyuyakaldıktan ve işe geç geldikten sonra bunu yapmaya başladım."

"Sana hıyarlık ettiğim zamanları göstermeyi bırakabilirsin." Şaka yapmaya çalışıyorum. "Kahretsin, aptalın tekiydim."

"Her zaman değil." Bana utangaçça gülümsüyor. "Sadece zamanın yüzde doksan dokuzunda."

"Oh, güzel," dedim, "sadece bu."

"Peki," diye başlıyor, kanepede benim durduğum yere doğru dönerek, "ne hakkında konuşmak istiyorsun?"

Defteri bırakıp yanına oturdum. "Sanırım bunun son iki öpüşmemizle bir ilgisi var."

"Haklı olabilirsin." Göğsüme sanki biri tekme atmış gibi hissediyorum. "Nereden başlayacağımı bilmiyorum."

"Beni öpmenin bir hata olmadığını söyleyerek başlamaya ne dersin?" diye yumuşak bir şekilde teşvik ediyor.

Başımı sallıyorum ve kolumu beline dolayarak onu kendime çekiyorum. Başım aşağı iniyor ve tam dudaklarının önünde duruyor. "İnan bana, seni öpmek bir hatanın tam tersiydi."

NINETEEN

Grace

M Ona beni öptüğü için pişman olup olmadığını sorarken kalbim göğsümde çılgınca çarpıyor. Başını salladığında daha da hızlı çarpıyor, kafam sis içinde, neler olup bittiğinden emin değilim. Bütün gün tek düşündüğüm onun öpücüğü, eli ve sikiydi. Bütün gün kafamın içinde tekrar eden bir film gibiydi, sonra o ortaya çıktı ve dualarım cevaplanmış gibiydi. Beni kanepeye çekti ve ben de ona baktım. Beni aynı anda hem sakinleştiren hem de heyecanlandıran mavi gözlerine. Ağzının hareket ettiğini görüyorum, beynim sadece son kısmı algılıyor. "Hatanın tam tersi."

"Oh, güzel," diyorum, bacaklarımı üzerine atıp ona sarılıyorum. Son iki haftadır yapmayı düşündüğüm bir şeydi bu. Tamam, peki, onunla ilk tanıştığımdan beri. "Ben de bunu söylemeni umuyordum." Kucağına oturdum, siki tam da gün boyu istediğim yerdeydi.

"Konuşmalıyız," diyor aynı anda, eli saçıma gidiyor ve saçımı avucunun içinde yumruklayarak beni kendine çekiyor. Ağzım hırlamak için açılıyor ve ona ağzıma saldırma fırsatı veriyor. Dili ağzımın içine kayıyor ve vücudum lanet bir havai fişek gibi yanıyor.

Elim göğsünden yüzüne, oradan da boynunun arkasına gidiyor. Vücudu kanepeye doğru gevşeyerek beni de içine alıyor. Başımı yana çevirip dilini ağzımın derinliklerine çekerken eli kalçamı kavıyor. "Hadi konuşalım." Dudaklarını ve ağzını bırakıyorum, sonra boynuma saldırıyor. Kıyafetlerim beni boğuyormuş gibi hissediyorum.

"Seninle çıkmak istiyorum," diyor sonunda boynumu bıraktığında. Sözlerini duyunca kaşlarımı kaldırıyorum. "Bu aptalca mı?" Sözünü geri almaya çalışıyor ve ben buna izin vermeyerek başımı sallıyorum.

"Hayır." O kadar kocaman gülümsüyorum ki yanaklarım acıyor. "Aptalca değil." Yüzünü tutuyorum ve dudaklarından öpüyorum. "Aptallığın tam tersi." Benim için ne kadar aptalca olmadığını bilsin diye onun kelimelerini kullanıyorum.

"Güzel, ayrıca hayatımda hiç kimseyle çıkmadığımı da belirtmek isterim."

İtirafı beni şok etti. "Senin bir çocuğun var." Gülüyorum ve o da sırıtıyor.

"İşin içinde flört falan yoktu. Sadece bir rutinin içine düştük." Çenemi öpmek için eğildi. "Ama seninle..."

"Evet mi?" İtiyorum, ellerim göğsüne gidiyor, kalbinin parmaklarımın altında attığını hissediyorum.

"Seninle bir şeyler istiyorum." Sesi yumuşak. "İstememem gereken şeyler."

"Ne gibi şeyler?" Ona soruyorum, sesindeki ciddiyet beni korkutuyor.

"Seninle olmak gibi. Seni öpmek. Elini tutmak. Seni randevulara götürmek ve herkesin seninle birlikte olanın ben olduğumu kıskanmasını sağlamak." Derin bir nefes alır. "Tıpkı JB'nin senin erkek arkadaşın olduğunu düşündüğümde onu kıskandığım gibi."

"Neden beni istememen gerektiğini düşünüyorsun?" Sesim yumuşak ve alçak, kalbim onunkiyle aynı anda atıyor.

"Çünkü çok gençsin," diye itiraf ediyor ve kalbim sıkışıyor. Daha önce hiç kalbim gerçekten kırılmamıştı ama bunu yapabilecek güce sahip olduğunu biliyorum. "Senin için çok yaşlıyım."

"On yıl oldu dede," diye homurdanıyorum, sesim daha da yükseliyor, "ve yaşıma takılan tek kişi sensin."

"Gerçekten mi?" diye beni kışkırtıyor. "Yani ailene senden on yaş büyük bekar bir babayla çıktığını söylersen beni kollarını açarak karşılayacaklar mı?"

Gülüyorum. "Saçmalama. Bir manastırda keşiş olsan bile seni kollarını açarak karşılamazlar." Başımı sallıyorum. "Kimse seni kollarını açarak karşılamayacak. Bu işler böyle yürümez."

"Tanıdığım herkes seni seviyor," diye karşı çıkıyor sinirli bir şekilde. "Özellikle Nash," diye homurdanıyor, dişlerini birbirine geçirerek. "Bugün seninle çıkabilir miyim diye sordu."

"Gerçekten mi?" Çılgılık atıyorum ve bu onun çenesini daha da gerginleştiriyor. "Yani, böyle bir şey asla olmayacak. O sadece bir arkadaş."

"Oh, inan bana biliyorum ve artık o da biliyor." Ona bakıyorum. "Ve eğer bu konuda daha fazla bir şey yapmayı düşünürse-" Parmaklarımı dudaklarına koyuyorum.

"Sadece tek bir kişiyle ilgileniyorum, o da sensin," diye yumuşak bir şekilde onu temin ediyorum. "Yani, sadece ailemin senden hoşlanmaması konusunda endişelenmen gerekiyor."

"Ailem seni seviyor," diyor ve ben gülümsüyorum çünkü hiçbir şey hoşlandığın adamın ailesinin senden nefret etmesi kadar berbat olamaz.

"Şey, ben sevimliyim ve bu normal. Ben onların kızı değilim. Eminim bir kızları olsaydı, hiçbir erkekten hoşlanmazlardı. Bunu bir düşünün," diyorum. "Meadow'un hayatına herhangi birinin girmesini ister miydin?" Bana ters ters bakıyor ve homurdanıyor. "Kesinlikle, özellikle de ona D'yi vereceklerini biliyorsan."

"Şu anda tek bir şeye odaklanabilir miyiz?" diye tıslıyor.

"Bilmiyorum, yapabilir miyiz?" Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Sana yaşına takılan tek kişinin sen olduğunu söylemeye çalışıyorum. Senden başka kimsenin umurunda değilsin."

"Ben aynı zamanda senin patronunum," diye belirtiyor. "Seninle çıkmamalıyım. Benim için çalışıyorsun."

"Anlıyorum." Başımı sallıyorum. "Ve ben de bırakmıyorum. Belki bu, ne bileyim, seni daha az..." Kafamı kaldırıp kelimeleri bulmaya çalışıyorum ama hiçbir şey bulamıyorum. "Daha az hıyar mı?" Göğsüne doğru eğildim. "Ama çıktığımızı bilecek kadar değil."

"Bunu yapabilir miyim bilmiyorum," diye itiraf ediyor. "Özellikle bu hafta çok iyiydim."

"Yani, senin sık kategorisinde kalmanı sağlamak için her gün bir şeyler yapabilirim." Gülüyorum. "Ama işten sonra, sen-"

"Ben hıyarlık yapmam." Kendine gülüyor.

"Evet," diye onaylıyorum, "penisli kısımları umurumda değil; seksi sayılır."

"Öyle mi?" Elleri kalçalarımın kıkırma doğru gidiyor ve kıkır yanaklarımı sıkarak ikimizi de inletiyor. "Ne kadar sıcak?"

"Pekala." Eğilip çenesini ısırđım. "Belli ki ofisinde orgazm olmam sana ne kadar ateşli olduğunu göstermiş." Öpücüklerimi çenesinden yanağına ve oradan da kulağına kadar takip ediyorum. "Senin için çok ıslanmıştım," diye fısıldıyorum kulağının memesini ağızıma alıp ısırmadan hemen önce. "O zamandan beri orgazmlarımın yıldızı sen oldun." Kendimi sikinin daha derinlerine bastırđımda inliyor. "Bununla başa çıkabileceğini düşünüyor musun?"

"Grace." Adımı söyleyiş şekli tüylerimi diken diken ediyor. "Seninle, keşfedilmemiş bir bölgedeyim."

"Güzel," diye cevap veriyorum, dudaklarını usulca öperek, "bu ikimizi yapar." Dilimi ağzının içine kaydırıyorum. Elleri kıcımdan üstüme doğru hareket ediyor, altından yakalıyor ve elini çıplak sırtımdan yukarı kaydırıyor. Bir eliyle boynumu tuttuğunda nefesi kesiliyor.

"Sütyen giymiyor musun?" diye soruyor, gözleri şimdi derin bir okyanus mavisi.

"Hayır." Başımı salladım. "Ben geldim."

"Beni öldürüyorsun," diye inliyor. "Sanki sana karşı bir pislik gibi davrandığım için bunu alıyorum." Başını kanepeye yaslıyor ve gözlerini kapatıyor. "Tam burada olman."

"Ve bu kötü çünkü?" Ona gülmemeye çalışarak söylüyorum.

Başını kaldırıyor. "Bu kötü çünkü seninle hiçbir şey için acele etmek istemiyorum."

"Acele mi ediyorsun?" Ben soruyorum, o da tam cevap verecekken telefonu alıyor.

Arka cebinden telefonu çıkarmak için kalçasını kaldırırken "Bakıcı olabilir," diyor. Ondan uzaklaşmaya çalıştığımda bir elini kalçamda tutuyor. Telefonu hoparlöre almadan hemen önce ekranında Alexa adını görüyorum, "Hey" diye cevap veriyor.

"Merhaba," diye cevap veriyor Alexa ve arka planda inleme sesleri duyabiliyorum. "Rahatsız ettiğim için özür dilerim ama Meadow uyandı ve onu sakinleştiremiyorum. Ağlamayı kesmiyor."

"Onunla konuşabilir miyim?" diye soruyor ve şimdi ikimiz de telefona bakıyoruz.

"Babacığım." Sesi üzgün çıkıyor. "Neredesin?"

"Bir şey almak için ofise gitmem gerekti." Bana gülümsüyor.

"Eve gelmeni istiyorum," diyor ve burnunu çektiğini duyabiliyorum. "Eve gelebilir misin?"

"Evet," diye yanıtlıyor ve şu anda ona daha çok aşık olmaktan kendimi alamıyorum. "Yakında evde olacağım."

"Ben kanepede bekleyeceğim," diye haber veriyor ona. "Hoşça kal baba."

Telefon kapanıyor ve kalçamı tutmadan önce telefonu yanımıza bırakıyor. "Özür dilerim." Sesi kısık bir şekilde benden özür diliyor.

"Değilim," diyorum ve gözleri benimkilere kayıyor. "Buraya gelmemiş olsaydın, bana çıkma teklif etmezdin. Yani bunun için üzgün olamam. Ve seninle öpüşmek zorundayım." Burnumu onunkine sürmeden önce dudaklarını öpüyorum. "Bunun için asla üzgün olmayacağım."

Gülüyor. "Bunun için de üzgün değilim." Beni öpüyor, hızlı bir öpücük için dilini ağızma sokuyor. "Ama daha fazla kalamadığım için üzgünüm."

"Sorun değil," diye onu temin ediyorum ve elleri kalçalarımı bıraktığında ondan uzaklaşıyorum. "Bir babayla çıkmanın karşılığı bu işte."

Yüzünü ovalamadan önce kıkırdıyor, telefonunu alıp ayağa kalkıyor. "Sanırım." Bana elini uzatıyor. Elimi onunkinin içine sokuyorum ve ön kapıya doğru yürürken elimi bırakmıyor. "Yarın işte görüşürüz." Kollarını belime doluyor.

Ona yaklaşmak için parmak uçlarımda yükseliyorum. "Evet." Kollarımı boynuna doluyorum ve onu öpmek için aşağı çekiyorum. *Sadece küçük bir öpücük*, diyorum kendi kendime ama sonunda ateşli ve ağır bir öpüşme seansına dönüşüyor ve ikimiz de nefes nefese kalıyoruz. "Keşke gitmek zorunda olmasaydın." Boynunu emiyorum.

"Eğer şimdi gitmezsem." Öpüşmemiz ağırlaştıktan iki saniye sonra aşağı kayan elleri kışımı sıkıyor. "Gitmeyebilirim."

"Ah," diye inleyerek ondan uzaklaşıyorum, eve, Meadow'a gitmesi gerektiğini biliyorum. "Fikrimi değiştirmeden önce git ve buradan çıkmaya izin verme."

"Hmm," diye mırıldanıyor, bana göz kırptıyor, "iyi vakit geçirerek benimle dalga geçme." Kapıyı açıyor. "Ve eğer biri birinin gitmesine izin vermeyecek ve onu tutacaksa, bilirsin, belki bağlı-" Sırtarak başlıyor, ama tam bir gülümsemeye dönüşüyor. "O kişi ben olacağım."

Göbeğim o kadar sıkışıyor ki, onun önünde sadece onun sözleriyle orgazm olmadığımı şaşıyorum. "Defol git buradan," diyorum, kapıya doğru yürüyorum, arkasından çarpmaya hazırlanıyorum. Ama uzaklaşmadan önce hızla dudaklarımı öpüyor. Burada durup asansöre binmesini izliyorum, asansör kapıları kapanana kadar elimi kaldırıyorum.

Kapıyı kapatıp kilitledikten sonra kanepeye geri dönüp yorganın altına girerken yüzümden gülümseme hiç gitmiyor. Kitabı ve not defterini kaptığım gibi tekrar çalışmaya koyuluyorum, ta ki telefon çalana ve arayanın o olduğunu görene kadar. Batman değil. "Alo," diye telefonu kulağıma götürerek cevap veriyorum.

"Merhaba," diye selamlıyor ve arabasının kapısının kapandığını duyuyorum, "benim."

"Batman mi?" O kıkırdayınca gülerek cevap veriyorum.

"Komiksin," diyor bana. Arabasının çalışma sesi beni biraz daha üzüyor, benden uzaklaştığını biliyorum.

"Ben çok komiğim." Başımı kanepenin yastığının kenarına koydum.

"Sana bir şey sormam lazım ama gülemezsin."

"Oh, bu eğlenceli olacak." Sırıtiyorum.

"Resmen çıkıyoruz, değil mi?" diye soruyor ve ben yüksek sesle gülmekten kendimi alamıyorum.

"Sence ben Güney'in flört kraliçesi miyim?" Ona sordum. "Yani, birileriyle çıktım ama büyükbaban elinde bir tüfekte kapını açtığında, randevular giderek azaldı."

Bir dakika boyunca hiçbir şey söylemiyor ve belki bağlantım kesilmiştir diye telefonuma bakıyorum ama zamanlayıcı numaraları artmaya devam ediyor. "Alo?"

"Bir av tüfeği," diye yineliyor ve şimdi kahkahayı patlatıyorum.

"Yani, ben Güneyliyim," diye başladım. "O kadar iyi bir nişancı olduğunu bile sanmıyorum."

"O kadar iyi bir atış," diye tekrarlıyor.

"Yani, iyi nişancı olan biri varsa o da Reed Amca'dır; Yeşil Bereliler'le birlikteydi," diye onu bilgilendiriyorum. "Büyükbabamın Navy SEALs ile eğitim almış olması bir şey ifade etmiyor."

"O bir Navy SEAL mi?" diye bağılıyor ve ben dudaklarımı bükmek zorunda kalıyorum. "Hayır, onlarla sadece eğlence için eğitim aldı."

"Eğlence için mi?" Sesi çok yüksek çıkıyor.

"O daha küçükken, bu yüzden sayılmaz bile."

"Oh, sayılır," diye ilan ediyor. "Tüm ailesi beni kıcımdan vurabilecek bir kadınla çıkmaya başlamak sadece benim şansım."

"En azından erkekler." Kanepeye vuruyorum. "Chelsea Teyzemin yanına gidersen, sikine ateş eder."

"Bildiğim iyi oldu," diyor. "Bu ilişki eğlenceli başlıyor." "Sanırım öyle."

Sesindeki endişeyi görmezden gelmeye çalışıyorum.

"Bu arada," diyor, "yeni çalışma saatin saat dokuz."

Ayağa kalktım ve "Seninle çıkmanın ikramiyesi yok. Hayatta olmaz."

"Aslında bu gala için bir ikramiye," diye belirtiyor. "Loren ve ben bunu Cuma günü konuştuk."

"Bir saat sonra başlamaya hayır demeyeceğim," diyorum. "Tamam, ben geldim," diyor usulca. "Yarın görüşürüz."

"İyi geceler," diyorum usulca, telefonu kapatıp masanın üzerine koyuyorum. "Umarım ne yaptığını biliyordur," diyorum kendi kendime, "çünkü bunun bitmesinin tek bir yolu var."

YİRMİ

Caine

Pulling into the parking garage, I spot her SUV right right, and I can help but smile when I see she's just came here. Kendime ayrılmış park yerine çekip aceleyle arabamdan iniyorum. Kapımı çarparak kapattığımda onun arabasından çıktığını görüyorum.

Bol mavi bir pantolon, dar beyaz bir üst ve beyaz bir ceket giymiş gibi görünüyor. Ayakkabıları da beyaz renkte, önleri açık ama çok yüksek olduklarını biliyorsunuz. "Günaydın," diye selamlıyorum onu ve başını kaldırıp bakıyor. Saçları tek omzunun üzerinde.

"Hey," diyor, burada durduğuma şaşırarak. "Günaydın." Sinsi gülümsemesini saklamaya çalışıyor ama ben görüyorum.

Asansöre doğru yürüyoruz, ellerimiz birbirini sıyrıyor. Elimi onun elinin içine sokmadan önce otoparka bakıyorum ve onu sütunlardan birinin yanına çekiyorum. Elimi başının üstündeki direğe koyuyorum, dün gece ve bu sabah onu düşünerek mastürbasyon yaptıktan sonra bile sikim uyanıyor. "Merhaba," diyorum başımı onunkine doğru eğerek. Dudaklarımla yarı yolda buluşuyor, dili ağzımın içine kayıyor, aynı anda benimki de onunkine giriyor. Öpüşmemiz dün kanepesinde yaptığımız öpüşme seansından bile daha güzeldi ve o da kendi stratosferindeydi. Bir kolunu boynuma, diğerini belime dolayarak beni kendine çekerken çantası ayaklarımızın yanına düşüyor. "Siktir," diye mırıldandım sonunda onu bıraktığımda, "seni öpmeyi özlemişim."

"Öyle mi?" diye yanıtlıyor dudaklarımdaki parlaticıyı silerken. "Yapamadım. söyle

." "Sabahları dudak parlaticısı sürmemeye ne dersin?" Ona bundan bahsettim.

"Dudak parlaticım olmadan işe gidemem." Gözlerini devirdi ve Bir araba kapısının çarptığını duyduğumuzda ikimiz de hareket etmeyi bıraktık.

Ben yavaşça ve sessizce ondan uzaklaşırken gözleri büyüyor. Çantasını almak için eğiliyor ve dudak parlaticısının her yere bulaşmadığından emin olmak için dudaklarını siliyor. Asansörün zili çalıyor ve iki saniye sonra sadece ikimiz kalıyoruz. "Çok eğlenceliydi," diye şaka yapıyorum onunla.

"Eğlencenin tam tersiydi," diye tıslıyor. "Kalbim boğazıma kaçtı ve kusacağımı sandım."

Asansöre doğru yürürken, "Belki yarın aşağıda buluşur, öpüşür ve sonra işe geliriz," diye öneriyorum.

"Oh, işten önce patronla ateşli bir sevişme." Bana göz kırpmıyor. "Sanırım hoşuma gitti."

"Güzel," diyorum asansör düğmesine basarken.

"Birlikte binemeyiz," diye soluk soluğa kalıyor.

"Neden?" Ona sordum.

"Çünkü üzerimde böyle bir etkiniz var," diyor ve ben de elimdeki Dick.

"Benim üzerimde de böyle bir etkiniz var," diyorum ve beni itiyor.

"Bir sonrakine bineceksin." Asansöre adımını atar ve düğmeye basar. "Yukarıda görüşürüz." Elini kaldırıyor ve başımı sallamamı sağlıyor. Düğmeye tekrar basmadan önce kapılar kapanana kadar bekliyorum.

Diğer kapı hemen açılıyor, ben de biniyorum ve kat düğmesine basıyorum. Asansörden indiğimde Grace de iniyor ve bana kocaman gözlerle bakıyor. "Günaydın." Yanından geçip ofisime doğru yürürken ona başımı sallıyorum ve içeri girerken birkaç kişiye selam veriyorum. "Bugün kahve yok mu?" Kayla masasının önünden geçerken bana soruyor ve ben de başımı arkaya atıyorum. "Sanırım arabada unuttun."

"Öyle olmalı," diyorum, topuklarımın üzerinde dönerek ve neredeyse Grace'e çarparak. "Özür dilerim," diyorum ona usulca.

"Benim hatam," diye yanıtlıyor. "İzlemiyordum."

Gitmesine izin veriyorum ve ondan uzaklaşıyorum, elim hala onunkini tutmaktan karıncalanıyor. Arabaya dönüp beyaz kahve fincanımı elime alıyorum ki telefonum kahvenin yanında çalıyor. "Tanrım," diye mırıldandım, "kendine gel." Grace'e ulaşma telaşıyla bütün eşyalarımı arabada unutmuştum.

Grace: Kıçını kontrol ediyordum ve iyi durumda.

Benimle arabamda buluşup öpüşmek ister misin?

Gönder tuşuna basıp yukarı çıkıyorum. Köşeyi döndüğüm anda telefonum bip sesi çıkarıyor ve yere bakıyorum.

Grace: Yapamam, patronum her an gelebilir.

Gülümsüyorum ve sonra Grace'e doğru bakıyorum, masasının önünde Kevin'in onunla birlikte güldüğünü, ellerini masanın üzerinde kavuşturduğunu görüyorum. "Yapacak işlerimiz yok mu?"

ne yapıyorsun?" İkisine de bağıyorum ama daha çok ona bağıyorum.

"Gidiyorum." Konferans odasını işaret etti ve ben de ofisime doğru yürüdüm. Kapı çalındığında kahvemi bıraktım.

Vinny'yi görmek için kafamı kaldırdım. "10'da mı başlıyoruz?" Grace'in masasının yanında durduğunda ona başımı sallıyorum ve tek duyduğum onun kahkahaları oluyor. Vinny'nin asla bir şey yapmayacağını bilmeme rağmen bu beni çok rahatsız ediyor. Ayrıca, ne zamandan beri kıskanç bir pislik oldum? Dosyalarımı alıp ofisten çıkıyorum ve ona bakmamaya çalışıp başarısız oluyorum. "Biraz iş yapmaya çalış."

"Elimden geleni yapacağım," diye mırıldanıyor. En azından bu kısmı hallettik.

Toplantı beklediğimden uzun sürdü ve masama döndüğümde her zamankinden üç kat fazla e-posta vardı. "Grace!" Adını bağıyorum. Hareket ettiğini görmeyince, "Buraya gelebilir misin?" diye sormak zorunda kalıyorum.

Ayağa kalktı ve ofisime doğru yürüdü. Beyaz ceketini çıkarmış ve şimdi üstünün kolsuz bir bodysuit olduğunu görüyorum. "Zili mi çaldınız?" diyor ve ayakkabılarının üstünün kayışlı olduğunu görebiliyorum ve düşündüğümde daha da seksiler. "Sana küçük bir zil almalıyım, böylece bana ihtiyacın olduğunda onu çalabilirsin."

"E-postalarla ilgili neler oluyor?" Onu ofisime kapatıp yiyip bitirme isteğimi görmezden gelerek soruyorum.

"Çılgınca, değil mi?" Masamın önünde durdu. "Bunların yüzde yetmiş beşi galada tanıştığın yeni müşteriler." Başını yana eğdi. "Sanırım onları cazibenle etkiledin." Sırıttıyor. "Yarısıyla toplantı ayarladım. Bunlar sadece e-postalar, böylece haberdar olabilirsin." Ağzım açık kaldı. "Gördün mü, iş yapıyorum. Hepsi bu mu?"

"Evet," diye tıslıyorum ve o da dönüp ofisten dışarı çıkıyor. Kıçı o pantolonun içinde de ellerimde olduğu kadar sulu.

Ona mesaj atmak için telefonumu elime alıyorum ama sonra bırakıyorum, gittiği zamana saklıyorum. Saat dördü biraz geçe kafasını içeri uzattı. "Ben çıkıyorum," diyor ve ben sadece başımı sallıyorum. "İyi geceler," diye ekliyor usulca, masasına dönüp ceketini ve çantasını aldıktan sonra dışarı çıkıyor.

Telefonumu aldım ve ona mesaj attım.

■ Birinin kıçı çok formda.

Telefonu bıraktım ve birkaç dakika sonra ping sesi geldi.

Grace: Bu pantolonun içinde kıcımlı bile göremiyorsun. Yarın daha darlarını giyeceğim.

Ben: Yapmamayı tercih ederim. Pantolonumun önü esnek değil.

Grace: Bahaha, not edildi.

Telefonu bıraktım ve telefonumdaki adını değiştirsem mi diye düşündüm.

Ben: Telefonunda benim adım ne olarak kayıtlı?

Grace: Batman değil.

Yemin ederim, daha önce başka biriyle hiç bu kadar gülmemiştim. O kadar çok güldüm ki karnım ağrıdı.

Tamam, seni Kedi Kadın Değil'in altına koyacağım.

Grace: Ewww, neden Kedi Kadın olayım ki?

Çünkü ben Batman'im.

Grace: Sen Batman değilsin.

Güle güle.

Bana cevap vermedi ve ben de adını Ballbuster olarak değiştirdim. Meadow'u almaya gitmek için arabaya bindiğimde onu arıyorum ve tek çalışta cevap veriyor. "Evet," diyor, tatlı sesi onu özlememe neden oluyor.

"Telefonumda adını değiştirdim," diyorum ve gülüyor.

"Kedi Kadın olmasa iyi olur," diye homurdanıyor ve kapının onun tarafından çarpıldığını duyuyorum, böylece eve yeni geldiğini anlıyorum.

"Hayır, bu Ballbuster."

"Mükemmel," diyor. "Şimdi üzerimi değiştireceğim, yemek yiyeceğim ve derse gideceğim."

"Tamam, sonra konuşuruz," diyorum ve telefonu kapatıp Meadow'u açıyorum. Dersi daha bitmeden uyuyakalıyorum ve sabah uyandığımda, yatağa gittiğini söyleyen bir mesaj var, bana saatin sabah biri geçtiğini gösteriyor.

Bütün hafta birbirimizi neredeyse hiç görmedik. Sadece sabahları üst kata çıkmadan önce öpüşüyoruz ama bu da yeterli olmuyor ve haftanın sonunda tek huysuz olan ben olmuyorum.

"Grace." Cuma günü bitmek üzereyken ona sesleniyorum.

"Ne?" diye soruyor, ofisime girerken. Bugün dökümlü bir etek giymiş.

"Bugünlük işin bitti mi?" Ona soruyorum ve o da başını sallıyor. Pencereden dışarı bakıyorum, yakınlarda kimsenin olmadığını görüyorum. "İstersen gidebilirsin." Bana ters ters bakıyor. "Sadece bu hafta çok çalıştığını söylüyorum."

"Her neyse," diye tıslıyor ve ofisimden çıkmak için dönüyor, eşyalarını toplayıp gidiyor. Dudaklarımı yuvarlıyorum ve onu aramadan önce beş dakika bekliyorum.

"Seni bu ruh haline sokan ne?" Güneş ışığına bakmak için dönüyorum.

"Sen," diye cevap veriyor hemen. "Beni hep bu ruh haline sokuyorsun."

Sessizce gülüyorum. "Ne yaptım ben şimdi?"

"Birincisi, bugün çok seksi görünüyordun," diye homurdanıyor, "ve seni öpmeden gidiyorum. Randevulaşma konusunda berbatsın bu arada."

Elimde olmadan yüksek sesle kıkırdadım. "Yarın akşam yemeğine gelmeye ne dersin?" Yumuşak bir şekilde davet ediyorum. "Meadow'u saat yedide yatırırım, sonra birlikte yemek yeriz, ardından da kocaman bir öpüşme seansı yaparız."

"Bunu çok isterim," diye kabul etti sonunda, "hem de çok." "Güzel, pijamalarını getir," diyorum ve inliyor.

"İlk randevumuzda yatıya kalmayacağım," diye homurdanıyor.

"Uyumaktan bahseden kim?" Sikim uyandı. "İyi, çıplak uyu."

"Bu hiç yardımcı olmuyor, Caine," diye haykırıyor. "Sen en kötüsüsün."

Kevin'i masasına yaklaşırken gördüğümde ona "Beni sonra ara," diyorum. Hoşça kal bile demiyor. Sadece telefonu yüzüme kapattı.

Masasına bir şey bırakacakmış gibi yaparak ayağa kalktım. "Grace'i mi arıyorsun?" Ona soruyorum ve o da etrafına bakıyor. "Gitmiş." Kafam "*Alınmış, kış yalayıcı*" diyor ama neyse ki ağzım öyle demiyor.

"Oh, tamam," diyor. "İyi hafta sonları." Dönüp ofisime girmeden önce ona başımı sallıyorum, ceketimi ve telefonumu alıp çıkıyorum.

Bu gece alarmı saat 10:15'e kurdum ve uyandığımda onu aradım. Bir kez çaldıktan sonra cevap veriyor, sesi uykuyla dolu. "Uyuyor musun?" Ona usulca soruyorum.

"Şimdi yatağa giriyorum." Çarşafın hışırtısını duyuyorum ve keşke onun yanında olsaydım diyorum. "Çok yorgunum ama alarmımı yediye kurdum. Kalkacağım ve

Yarın sabah ödevini yap, sonra da ben gelmeden önce uyu." Bunu söylediğinde gülümsüyorum.

"En sevdiğin yemek nedir?" Ben soruyorum, o gülüyor. "Yapamayacağım bir şey gibi, değil mi?"

"Ya büyük büyükannemden tavuklu börek ya da-" "Biftek ve karidese ne dersin?" Sözünü kestim.

"Her konuda iyiyimdir," diye beni temin ediyor. "Ne zaman geleyim?"

"Şimdi," diye şaka yapıyorum, o da inliyor ve gerçekten yarın gelmesi için sabırsızlanıyorum. "Yedi on beşten sonra iyi."

"Kulağa hoş geliyor. Bir şey getireyim mi?"

"Sen ve senin seksi kışın," diye cevap veriyor ağzım düşünmeme fırsat vermeden.

"Şanslısın ki kışım vücudumu takip ediyor, o yüzden orada olacağım," diye dalga geçiyor ve esniyor.

"Git uyu," diyorum usulca. "Yarın sana mesaj atarım."

"Tamam, iyi geceler," diye mırıldanıyor telefonu kapatmadan önce.

Telefonumu yan masaya koyuyorum, o telefonu kapattıktan hemen sonra uykuya dalıyorum. Bütün gün Meadow'la evden dışarıdaydım. Yiyecek almak için alışverişe çıkıyoruz, sonra onu parka götürüyorum, orada uçurtmasını uçuruyoruz ve bir saat boyunca peşinden koşturuyoruz. Eve döndüğümüzde onu hemen besliyorum, sonra bisiklete binmek için tekrar dışarı çıkarıyorum. Akşam yemeğini yiyene kadar yatmak için yalvarıyor. Saat yedi oluyor ve birkaç dakika içinde uyuyor. Kapı çalmadan önce duş alıp aşağı inmek için yeterli zamanım oluyor.

Yanına gidip kapıyı açtığımda Grace'in orada durduğunu görüp kocaman gülümsüyorum. Üzerinde altın rengi saten bir etek, beyaz bir gömlek, kısa bir kot ceket ve ayağında siyah yüksek topuklu ayakkabılar var. Saçları yüzünden geriye doğru taranmış. "Merhaba." Onu içeri sürüklemekten ve ağzını yutmadan önce söylemesine izin verdiğim tek şey bu.

YİRMİ BİR

Grace

"H i," diyor. Tüm yüzü aydınlanıyor ve bütün gün içimde taşıdığım gergin enerji bir anda yok oluyor. Elini benimkinin içine kaydırıyor ve beni kendine çekiyor. Ağzı ağızma gelmeden önce gülmeye bile vaktim olmuyor. Dili benimkine saldırıyor ya da belki de benim dilim onunkeyne saldırıyor. Her iki durumda da, giriş yolunda yapacağımızı düşündüğüm yumuşak öpücük sıcak ve ağır. Son iki gündür öpüşmelerimiz seyrek ve Cuma günü geç kalıyordum, bu yüzden genellikle on beş dakika boyunca öpüştüğümüz sadece iki dakika oldu. Ellerim beyaz tişörtünü kavıyor, ona yaklaşmaya çalışıyorum. "Merhaba," diye cevap verdim sonunda, neredeyse nefes nefese kalmıştım.

Elim yüzüne geliyor, parmaklarım dudak parlaticımı dudaklarından siliyor. Kolları belime dolanıyor. "Evime hoş geldin."

"Beni ağırladığınız için teşekkür ederim," diyorum usulca. "Meadow uyuyor mu?"

"Bir ışık gibi söndü," diye onaylıyor. "Onu yorduğumdan emin oldum." Kıkırdıyorum. "Biraz kestirmem gerekebilirdi." Elleri kalçalarımın kayıyor. "Ceketini getireyim."

"Şimdiden beni kıyafetlerimden çıkarmaya mı çalışıyorsun?" Kot ceketimi çıkarırken ona şaka yapıyorum. "Daha karnımı bile doyurmadın." Ona ceketimi uzattığımda, eli ceketimi almak için yukarı kalkıyor.

"Çok güzel görünüyorsun," diye iltifat ediyor ve ailemden biri dışında başka bir erkeğin bana güzel dediğini sanmıyorum. Tabii ki seksi olduğum söylendi ama çıktığım ya da çıktığım hiçbir erkek güzel olduğumu söylemedi.

Kızardığımı fark etmemesini umarak yere bakıyorum. "Teşekkür ederim," diyorum usulca, saçımın bir tarafını kulağımın arkasına sıkıştırmadan önce.

Dönüp eve doğru yürürken elimi avucunun içine alıyor ve ceketimi dolambaçlı merdivenin alt tırabzanına yerleştiriyor. "Çok asilce, Bay Griffin." Başımı kaldırıp ona bakıyorum. "Meadow korkuluklardan aşağı kaymayı denedi mi?"

"Henüz değil," diyor çarpıcı bir avizesi olan büyük bir masaya sahip yemek odasının önünden geçerken. Gözlerim ofisine takılıyor ve orada sık sık çalışıp çalışmadığını merak ediyorum. "Seni sonra gezdiririm." Gri dolapları ve paslanmaz çelik aletleriyle devasa beyaz bir mutfaka bağlanan aile odasına giriyoruz.

Adaya doğru yürürken, elimi açık gri damarları olan beyaz tezgâhın üzerinde gezdirerek, "Bu muhteşem," diyorum. "Çok, çok seksi." Gözleri parlarken ona bakıyorum.

"Hayatımda hiç bir tezgahı bu kadar kıskanmamıştım." Dudaklarımı öpmek için eğilmeden önce elini belime koyuyor. "Olur da sana daha sonra söylemezsem ya da çok gergin olduğum için söylemeyi unutursam diye." Bana utangaç bir şekilde gülümsüyor, yüzünü benimkinden ayırmıyor. "Geldiğin için mutluyum." Onun sözleriyle yüzümde oluşan gülümsemeye engel olamıyorum.

"Bana sorduğun için mutluyum," diyorum sessizce. Elim yüzünü tutmak için yukarı kalkıyor ve başparmağım yanağını okşuyor. "Gerçekten, gerçekten mutluyum," diye itiraf ediyorum, onu dudaklarından usulca öpmek için öne doğru eğildiğimde göğsüm sıkışıyor.

"Beni öpmeye devam edersen" -dilini bir saniyeliğine benimkine kaydırıyor, omurgama bir ürperti gönderiyor- "hiçbir şey pişirmeyeceğiz."

Dudaklarımı bırakıp uzaklaşırken gülüyorum. "Karar vermeye çalışıyorum," diyorum adanın etrafında dolaşp devasa buzdolabına doğru yürümesini izlerken, "takım elbiseli Caine'i mi yoksa kot pantolonlu Caine'i mi sevdiğime karar vermeye çalışıyorum." Omzunun üzerinden bana sırtarak bakıyor. "Yargılamayı çıplak Caine için saklayacağım." Ona göz kırpıyorum, o da ters ters bakıyor. Ona katılmak için adanın etrafında yürüyorum. "Yardım edebilir miyim?"

Buzdolabından bir şeyler alıp adaya yerleştirirken, "Yanımda durmanın bir faydası olacağını sanmıyorum," diye homurdanıyor.

Okullu bir kız gibi kıkırdıyorum. "Ben bir tarafta kalacağım, sen de diğer tarafta kalabilirsin," diye pazarlık yapıyorum, çünkü yanımdan geçip gitmek için yeterli alanı olmasına rağmen etrafımda dolaşmak için kalçalarımı tutuyor. "Ne yapıyoruz?"

"Biraz biftek yiyebiliriz diye düşünüyordum." Birkaç çekmeceyi açıyor, birkaç bıçak çıkarıyor ve iki kesme tahtası almadan önce onları tezgâhın üzerine yerleştiriyor. "Izgaraya atabileceğimizi düşündüğüm biraz karidesim de var."

"Sörf ve çim severim."

"Ellerini kalçalarının üzerine koyarak "Bunu sadece kendimi daha iyi hissetmem için mi söylüyorsun?" diye sordu.

"Hayır." Başımı sallıyorum. "Aslında biftek ve karidesi severim."

"Güzel, bu öğleden sonra bifteği ve karidesi marine etmeye başladım."

"Yardım etmek için ne yapabilirim?" Mutfakta dolaşıp bir şeyler toplarken soruyorum.

"Ben bunu ızgaraya atarken sen de salatayı hazırlayabilirsin" diyor. "Bifteğini nasıl istersiniz?"

"Orta pişmiş," diyorum ve arka kapıdan çıkmadan önce beni iffetli bir şekilde öpüyor. Salatayı yapmadan önce ellerimi yıkayarak şık mutfakta dolaşıyorum. Pencereden dışarıdaki ızgaraya doğru baktığımda, onun ofiste olduğundan daha iyi görüldüğünü görüyorum. Kapı açıldığı ve onu orada gördüğüm anda bu gecenin o gece olacağını anlamıştım. Bunu düşündüğümde ellerim titremeye başlıyor. Midem boğazıma kadar dolanacakmış gibi hissediyorum ve aynı anda göğsüm sıkışıyor. Hayatımda hiç bu kadar gergin olmamıştım. Asla. Omzunun üzerinden bana bakıyor, muhtemelen ona baktığımı hissediyor. Yüzünde bir gülümseme beliriyor ve sonra bana göz kırpmıyor. Dizlerimin çökmesini engellemek için tezgâhı tutmam gerekiyor.

"Kendini aptal durumuna düşürmemeye odaklanabilir misin?" Salatayı yapmaya devam ederken kendi kendime mırıldanıyorum. "O sadece bir erkek." Doğradığım salatayı kaseye atıp domates ve salatalığı ekliyorum.

Arka kapı açılır ve elinde bir tabakla içeri girer. "Biftek pişti," diye anons ederek tabağı adaya bırakıyor.

"Sadece sosu eklemem gerekiyor," diyorum ve o da başını sallıyor.

"Burada kal." Bana elini kaldırdı ve içeri girdiğimde hızla geçtiğimiz yemek odasına gitti. Birkaç dakika sonra dışarı çıktı. "Tamam, girebilirsiniz."

Elini benimkinin içinde kaydırırken ona doğru yürüyorum ve ışıkları kararttığını ve masanın ortasına, iki masa düzeninin yanına iki mum koyduğunu görüyorum. "Otur, ben yemeği getireyim." Mutfaka geri dönmeden önce birleşmiş ellerimizi dudaklarına götürüyor.

Sandalyelerden birine oturdum, endişeyle onu bekliyorum. İçeri girip tabakları bırakıyor ve geri gelip oturmadan önce on kez odaya girip çıkıyor. "Bir ile on arasında bir ölçekte." Ona bakıyorum. "Ne kadar gerginsin?"

"Yetmiş yedi," diye cevap veriyor hemen ve beni güldürüyor. "Her gün yeni yürümeye başlayan bir çocuk için yemek yaptığımdan ve yeni bir şey denediğimde bana fırlatmamasını umarak nefesimi tuttuğumdan bu sayı yüksek."

"Dur." Gülüyorum. "Bütün bunları yapmak zorunda değildin."

"Ama ben yaptım." Tabağımı aldı ve üzerine bir biftek ile biraz karides koydu. "Daha fazlasını yapmalıyım."

"Ne gibi?" Bana tabağımı uzatırken soruyorum.

"Seni dışarı çıkarmak ve yemek yemek gibi. Onun yerine yemek odasında oturuyoruz. Şarabı unuttum." Sandalyesini geriye itti, ben de onu durdurdum.

"Ben pek şarap içmem," diye itiraf ediyorum, "o yüzden bu mükemmel."

"Kendi bifteğini keserken, "Kendimi tam bir ezik gibi hissetmeyeyim diye böyle söylüyorsun," diyor.

Bifteğimi keserken başımı sallıyorum. "Eğer seni daha iyi hissettirecekse," diyorum bifteğimi çiğnedikten sonra, "bu hayatımda yediğim en iyi biftek." Ona yalan söyledim. "En iyisi."

"Yalan söylediğini biliyorum," diyor kıkırdayarak, "ve ben sadece büyük adam olacağım ve öyle değilmişsin gibi davranacağım."

Yemek aksamadan devam ediyor, ikimiz de anı hafif tutmaya çalışıyoruz. Yemek odasını temizlemesine yardım ediyorum ve elimi tutup beni kanepeye sürüklemeyi önce her şeyi lavaboya döküyor. "Mutfağımı temizlemeye izin vermiyorum."

O bana dönük otururken ayaklarımı altına sokuyorum, dizlerim onun kalçasında. "Ama bu evrensel bir kural," diye hatırlatıyorum ona. "Yemek yapmayan temizler."

"Ama o zaman seninle geçirecek daha az zamanım olur," diye yumuşak bir şekilde gerekçelendiriyor, eğilip beni öpüyor. "Senden bu kadar hoşlanmam hoşuma gidiyor," diye itiraf ediyor küçük öpücüklerinin arasında. "Senin için çıldırıyorum." Dilini ağzımın içine kaydırıyor. Sırtımı ona yaslıyorum, dizlerimin üzerine kalkıyorum ve o kolunu belime dolayarak beni kendine daha da yaklaştırıyor.

"Beni çıldırtman hoşuma gidiyor," diye itiraf ediyorum eteğimi toplarken ve bacağımla onunkinin üzerine atıp ona sarılırken, "işte ve iş dışında." Ben onu öperken elleri kalçalarımı kavırıyor.

"Beni güldürmen hoşuma gidiyor." Elleri sırtımda geziniyor ve ben başımı arkaya atıp gülmekten kendimi alamıyorum.

"Seni ne zaman güldürüyorum?" Ellerimi avuç içleri açık bir şekilde göğsüne koyarken soruyorum.

Saçımdan bir tutam alıp parmağının etrafında döndürerek, "Sen iğneleyici cevaplar verdiğinde," diye itiraf ediyor.

"Meyve suyu kutusu aldığımda güldün mü?" O ters ters bakınca dudaklarımı yuvarlıyorum. "Gülmedim." Kıs kıs gülüyor. "Yüzde bin hoşuma gitmedi. hepsi."

"Bu kadar sıkı çalışmanı seviyorum." Çenesinden öperim, dudaklarım iz bırakmadan hemen önce dudaklarına öpücükler konduruyorum. Dilim ağzının içine girmeden önce alt dudağını yalamak için dışarı çıkıyor. Öpücük tamamen dil ve ellerden oluşuyor. Cesaretimi toplayıp gömleğini yukarı çekmeden önce ellerimle gömleğini avuçluyorum ve ellerimi gömleğinin altına sokuyorum. Ellerimin dokunuşuyla midesi kasılıyor, ağzım onun iniltisini yutuyor. Öpüşmeyi derinleştirmek için başımı diğer tarafa doğru hareket ettiriyorum, vücudum yanıyormuş gibi hissediyorum. Ellerini her bir parçamın üzerinde istiyorum. Dik otururken kollarını belime doluyor ve siki kapalı klitorisime doğru iterek vücuduma ürperti gönderiyor. Dudaklarımı bırakıyor, böylece boştaki eliyle arkasına uzanabiliyor ve gömleğini kafasının üzerinden yırtmaya çalışıyor. Gerekli olduğunu düşündüğümden bir saniye daha uzun sürdüğünde, ellerim çılgınca gömleğini dökmek için ona katılıyor.

Gömleğini yana atıyor ve benim tek yapabildiğim burada oturup ona bakmak oluyor. Bir erkeğin erkeği olduğu konusunda hiç şüphe yok. Göğsü geniş ve göğsünde kıl yok ama karnında belden aşağıya doğru inen bir tozlanma var.

"Grace," diyor ellerim göğsünde gezinirken usulca, "beni öldürüyorsun."

"Özür dilerim." Ellerimi ondan çekiyorum ve eğer kolu belime sarılı olmasaydı, kucağından atlayıp utancımdan ölebilirdim.

"Hey," diyor, elini çenemin altına koyuyor ve ona baktığımdan emin olmak için yukarı kaldırıyor. "Ellerini üzerimde istiyorum," diyerek beni rahatlatıyor ve yavaşça gülümsemeye başlamamı sağlıyor. "Aslında, hepsini üzerimde istiyorum." Başını boynuma gömmek için eğiyor ve öpücüklerini boynumda gezdirirken dili boynumu yalamak için dışarı çıktığında gözlerim kapanıyor. Eli gömleğimin eteğinin altına kayıyor ve elimde olmadan vücudumun her yerinde tüylerim diken diken oluyor.

"Caine," diye yalvarırcasına adını fısıldıyorum, daha aşağı inmesini istiyorum. Ağzını her yerimde hissetmek istiyorum. Ağzı boynuma saldırırken parmakları sırtımda geziniyor ve kalçalarım onun sikine sürtünmeye başlıyor.

"Aminin sıcaklığını kot pantolonumdan hissediyorum," diyor ve ben onunla çıplak kalmaya hazırım. Ellerimi önümde kavuşturuyorum, gömleğimin eteklerinden tutup başımın üzerinden yukarı çekiyorum ve beni şimdiye kadar dokunduğum en narin şey olan beyaz dantel sütyenimle bırakıyorum. Bugün onu giydiğim anda üzerimden yırtıp atmasını istediğimi biliyordum. Yani, tam anlamıyla vücudumdan koparmasını değil, ama koparmak istemesi için onu çıldırtacak kadar.

İki eli havaya kalkıyor; gözleri memelerimde büyülenmiş gibi. Midemde mümkün olan tüm kelekler uçuşuyor, nefes almakta zorlanıyorum. Elleri göğüslerimi avuçlamak için yukarı çıkarken göğsüm daralıyor. Başparmakları, dokunulmak için can atan meme uçlarımı okşuyor. "Um," demeye başlıyorum ama başı hareket edince duruyorum ve sütyenimin içinden meme ucumu ağzına alıyor. Bu şimdiye kadar hissettiğim en erotik şeydi. "Kahretsin," diyorum başım geriye düştüğünde.

Ağzı diğer meme ucuna gidiyor ve bana baktığında gözleri okyanusun derin uçları gibi. Tek yapmak istediğim onun içinde kaybolmak, bu anda kaybolmak. "Harikasin," diye övüyor beni göğsümün ortasından öperek. "Beni nefessiz bırakıyorsun."

Başını kaldırıp bana bakmasını bekliyorum, gözleri gözlerimin içine bakıyor. "Sana bir şey söylemem gerek," diyorum ve kalbim bambaşka bir nedenle hızlanıyor, "ama korkarım çıldıracaksın." İki kolunu da bana dolayarak onu bırakmadığımdan emin oluyor.

"Çıldırmayacağıma söz veriyorum," diye beni temin ediyor, sesi yumuşak ve net.

Derin bir nefes alıyorum ve gülmemeye çalışıyorum, ama o kadar gerginim ki yine de her şeyi değiştirebilecek üç kelimeyle birlikte çıkıyor. "Ben bakireyim."

YİRMİ İKİ

Caine

Ben kanepemde oturuyorum ve hayatımda gördüğüm en muhteşem kadın bana sarılmış. Az önce ona yemek hazırladım ve ona kur yapmaya çalıştım. Tüm bu süre boyunca ellerim onu hissetmek, ona sarılmak, ona dokunmak için titriyor. Dürüst olmak gerekirse, gözlerim iki kez, belki de yüz kez kırpışıyor. "Caine." Adımı söylüyor, bu da omurgamdan yukarı doğru fırlıyor ve sonra doğrudan sikime gidiyor. "Hey." Sesinin yumuşaklığı son bir kez daha gözlerimi kırpmamı sağlıyor, ta ki yakınlardaki bir bulutun üzerinde süzölmüyormuş da dünyaya geri dönmüşüm gibi hissedene kadar.

"Özür dilerim," ne için özür dilediğimi şu an bile bilmiyorum. "Az önce ne dedin sen?" Belki de yanlış anlamıştım. Belki de kafamdan sikime kadar bütün kan boşalmıştı. Belki de...

Elleri göğsümden boynuma doğru ilerlerken "Korkma dedim," diye tekrarlıyor. "Ama bilmelisin ki ben bakireyim." Evet, bu sözleri hayal etmemiştim; gerçekten söylemişti. "Korkuyorsun."

Yutkunuyorum; aynı zamanda kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi hissediyorum. "Ben değilim." Kelimeleri söylüyorum ama kafam sakın davranmam için bana bağıyor. "Ben iyiyim."

"İyi görünmüyorsun." Benimle şakalaşmaya çalışıyor ve ben başımı sallıyorum. "Sadece-" Söylemeye başladım, ama o kendini benden çekti ve ben durdum.

Yarı yolda, sırtı göğsüme gelecek şekilde çeviriyorum, bir bacağı sallanıyor. bacaklarımın arasında. "Kes şunu." Bana bakıyor, göğsü inip kalkıyor. İnce dantel sütyeni hiçbir şey saklamıyor, meme uçları emdiğim için çakıllı.

"Hayır," diye homurdanıyor, "bunu durdurmayacağım. Sonunda her şeyi birlikte yapmak istediğim bir adamla birlikteyim."

"Her şeyle mi?" Sözlerini tekrarlayarak soruyorum, hala söylediklerini anlamaya çalışıyorum. Hâlâ da berbat bir şekilde yapıyorum.

"Evet, onunla olan her şey," diye tekrarlıyor hayal kırıklığı içinde. "Onunla soyunmak istiyorum. Beni parmaklamasını istiyorum. Sikini emmek istiyorum ve sonra beni gerçekten becermesini istiyorum." Gözleri benimkilere bakıyor. "Bunların hepsini yapmak istiyorum." Elini yüzüme doğru kaldırıyor. "Ve onları yapmak istiyorum"

seninle." Sesi yumuşuyor. "Benden başka birinin beni boşaltmasını istiyorum."

"Konuşmayı kes," diye ısrar ediyorum, dişlerimi ısırıyorum, onunla yaptığım tüm o şeylerin görüntüleri kafamı bir porno film gibi dolduruyor.

"Hayır." Başını sallıyor. "Beni duymanı istiyorum. Seni istiyorum. Daha önce hayatımda hiç kimseyi istememiştim. Bu şekilde değil." Bacaklarımın arasından sarkan bacağına çekip diğer bacağımın üzerine koyuyor ve ellerini eteğine götürürken beni kanepeye geri itiyor. "Hiç böyle olmamıştı." İpeksi eteği kavırıyor, parmaklarını hareket ettiriyor ve elbise parmaklarıyla birlikte yukarı doğru hareket ediyor. "Bana her yerimden dokunmanı istiyorum." Eteği dizlerinin üzerinde hareket ediyor ve bana üst baldırlarının süt beyazı rengini gösteriyor. "Dokunuşların tenimi yakıyor." Eteği daha da yükseliyor, külotunun kenarına kadar kaldırırken sağa sola sallanıyor. "Bazı yerlerimi karıncalandırıyorsun." Elbiseyi yukarı kaldırarak bana uyumlu beyaz dantel külotunu gösteriyor. "Dokunmanı istediğim yerler." Elbise nihayet karnının üstünde. "Seni düşünerek dokunduğum yerler." Ellerini karnından göğüslerine doğru hareket ettiriyor, tırnaklarını çakıllı uçlarında gezdiriyor ve bunu yaparken sırtını kamburlaştırıyor. "Şimdi dokunmanı istediğim yerler." Sütyenini aşağı çekiyor, göğüsleri çıplak. "Bunu benim için yapar mısın?" diye fısıldıyor. "Bana dokunur musun?"

"Kahretsin," diye yemin ediyorum, doğru olanı yapmaya çalışıyorum ve çılgına dönüp onu evime kilitleyerek seks kölem yapmıyorum. "Grace, bundan emin misin?" Tekrar soruyorum, bana cevap verip vermeyeceğini görmek için bekliyorum. Nefesimi tutarak başını sallıyor. Sonra ağzı benimkiyle buluşuyor, dili ağzıma giriyor, kolum belini sarıyor, yukarı çıkıyor ve göğüslerini kavırıyor, meme uçlarını yuvarlıyor. İnlemek için ağzımı bıraktı. "Ayaklarını kanepeye koy ve bacaklarını benim için aç." Talimatlarımı takip ediyor. "Her gece ve her sabah ne yaptığımı biliyor musun?" Göğsünün kısa pantolonun içinde yükselip alçaldığını görerek soruyorum. "Her gece duşta seni düşünerek kendimi boşaltıyorum." Meme ucunu ağzıma almak için onu yukarı kaldırıyorum, sonra ısırıyorum. "Ve her sabah antrenmanımdan sonra aynı şeyi yapıyorum."

"Evet." Kalçalarını kaldırıyor, elimi kapalı amını ovma için hareket ettiriyor, dantelden çıkan sıcaklık, parmaklarımdaki ıslaklık. "Seni boşaltmayı hayal ediyorum," diyor ve onu tekrar ovduğumda duruyor, klitorisinde durup sağa sola hareket ediyor. Bana bakıyor, gözlerinde şehvet var. "Ağzımla."

Ağzını yalayıp yutuyorum. Parmaklarım külotunu yana doğru çekerken dili benimkiyle savaşıyor ve sonra parmaklarım yavaşça yarığına doğru ilerlerken dudaklarının kenarını izliyor. İki parmağımı yarığından aşağı kaydırıyorum. Islandığına hiç şüphe yok. "Caine," klitorisinin etrafında bir daire çizdiğimde adımı haykırıyor. "I-"

"Şşş." Meme ucunu tekrar ağzıma almadan önce onu susturuyorum. "Neye ihtiyacın olduğunu biliyorum." İşaret parmağımı aşağı kaydırıp içine sokuyorum. İkimiz de inliyoruz; ıslaklığı onu içine çekiyor. "Benim için çok ıslak," diye not ediyorum parmağımı ucuna kadar kaydırıp tekrar içeri sokarken, amcığı parmağın etrafında kasılıyor. "Parmağımı sağ." Onu becerirken meme ucunu tekrar emiyorum. "Bir tane daha alabilir misin?" Soruyorum, kalçalarını kaldırıyor, daha derine sokmaya çalışıyor. "Kızım bir tane daha istiyor."

"Evet." Gözleri donuklaştı, nefes alış veriş kesildi. "Daha fazlasını istiyorum."

"İyi bir kız ne der?" Amından çıkıp klitorisine doğru kayarak soruyorum. "İyi bir kız lütfen der."

"Lütfen Caine," diye yalvarıyor, "lütfen beni iki parmağınla becer." Dudaklarını yalıyor. "Beni boşalt. Lütfen." Son kelime bir yalvarış ve şu anda durmak istesem bile, bunu yapabilmemin hiçbir yolu yok.

"Ağzın bir gün başını belaya sokacak," diyorum ona tekrar aşağı kayarken ve iki parmağımı içine sokarken. Amcığı parmaklarımı boğarak çıkarıyor. "Bir gün seni yatağıma kartal gibi yatırdığımda." Onu alıştırma için önce parmaklarımı yavaşça hareket ettiriyorum. "Ve birkaç kez sikimi aldın." İçine pompalarken meme ucunu emiyorum, biraz daha hızlı gidiyorum. "Seni yatağıma bağlayacağım." İnliyor ve gözlerini kapatıyor. "Ve tüm o küstahlığını sikip atacağım."

Gözlerini açıyor. "Söz mü?" Yaptığının farkında bile olmadan kalçalarını oynatıyor. "Eğer yapmayacaksan bana bu tür sözler verme."

"Ben pek çok şeyim," diye tıslıyorum, "ama yalancı bunlardan biri değil."

"Ne kadar?" diye soruyor ve diğer elim klitorisine oynadığında inliyor. "Beni yatağına bağlayıp tüm şımarıklığımı sikmene ne kadar var?"

"Bunu mu istiyorsun?" Amcığı daha da daralırken ve parmaklarım damlayacak kadar ıslanırken soruyorum. "Benim için kendini açmak ister misin?" Cevap vermiyor;

Sadece başını sallıyor. "Seni sikmem için yalvarana kadar parmaklarımla sikeceğim. Sayıklayana kadar tatlı amını yala ve sonra ağlayana kadar seni becereyim." Ellerim onun kalçaları kadar hızlı hareket ediyor. "İstedğin bu mu?"

"Seni istiyorum," diyor bacakları titreyerek, "ve bana verebileceğin her şeyi. Ben gidiyorum-" Biliyorum, hissedebiliyorum. "Hiç-" diye yeniden başlıyor, ben onu incitmeden olabildiğince hızlı hareket ederken. "Bu çok fazla."

"Benim için gel," diye ısrar ediyorum, ağzı bir şey söylemek için açılıp hiçbir şey çıkmazken gözlerinin içine bakıyorum. "Bütün ilklerini istiyorum," diyorum ve başı geriye düşüyor. "Bütün ilklerini alıyorum. Bu am benim."

"Evet." Bacaklarını kapatmaya çalışıyor ama bu ona fazla geliyor, bu yüzden tekrar açıyor.

"Kahretsin, mükemmelsin," diyorum ona parmaklarımı sıkarken. Parmaklarımı G noktasına doğru kıvırdığımda, "Aman Tanrım," diye haykırıyor. "Ben
_"

Parmaklarımın üzerine gelip onları sıkıştırırken iniltilerini yutuyorum. Dalgaya binerken tekrar tekrar. Kokusu parmaklarımdan bacaklarıma damlıyor. "Aferin kızıma," diye övüyorum onu, ağzımı bıraktığında ayakları kanepeden düşüyor. "Seni tekrar boşaltmak istiyorum," diyorum ve gözlerinin büyüdüğünü görüyorum. "Ama önce-" Parmaklarım onun içinden kayıyor ve onları ağzıma götürüyorum. Gözlerimin içine bakarken parmaklarımı temizliyorum. "O dudakları sikimin etrafına saracaksın." Üzerimden kalkmak için acele ediyor, elleri horozuma ulaşmak için çılgınca, ikimiz de kot pantolonumu çıkarmak için çalışmaya yardım ediyoruz. Kalçalarıma geldiklerinde hiç zaman kaybetmiyor, boksörlerimi aşağı çekiyor ve sikim dışarı fırlıyor.

Gözleri büyüyor. "Düşündüğümde de büyükmüş." Ona gülmekten kendimi alamıyorum ama elini sikimin dibine dolayınca kahkahalarım kesiliyor. "Parmaklarımı bile etrafına kapatamıyorum." Dizlerinin üzerine çöküyor ve sonra eğilip pre-cum'u yalıyor. "Hmm," diye mırıldanıyor, "Bunu daha önce hiç yapmadım." Bana bakıyor. "Ama nasıl yapıldığını izledim."

"Öyle mi?" Başını sallayıp başını aşağı eğdiğinde soruyorum, saçları yüzünün etrafına düşüyor ve her şeyi gizliyor. Sikimin ağzına girdiğini bile görmüyorum; sadece hissediyorum. "Siktir," diye tıslıyorum, gözlerimi kapatıyorum. "Grace." Saçlarını oynatıyorum, böylece ağzı tıkanana kadar sikimi yuttuğunu görebiliyorum. "Sakin ol bebeğim," diye uyarıyorum ve tüm masumiyetiyle bana bakıyor ve onun sıcak ağzıyla dayanabileceğimi sanmıyorum.

Şaftı bir lolipop gibi yalıyor. "Bu iyi mi?" diye soruyor dilini sikimin başının etrafında döndürmeden önce. "Bana söylemeni istiyorum, eğer" -başını emiyor- "bunu yanlış yapıyorsam."

"Güven bana," diyorum dişlerimi sıkarak, "yaptığın hiçbir şey yanlış değil." Sikimi ağzına almadan önce gülümsüyor, her seferinde öğürme refleksi daha da iyileşiyor. Büyülenmiş bir halde sikimle uğraşmasını izliyorum. Beni tamamen ağzına almaya çalışması, elini aşağı yukarı hareket ettirmesi. "Ne kadar dayanabilirim bilmiyorum," diyorum ona, her an patlayacağımı bilerek. "Boşalmak üzereyim."

"Güzel," diyor beni tekrar ağzına almadan önce. "Bu sefer ağzıma boşalacaksın," diyor yumruğu sıkılaştırarak. "Bir dahaki sefere, göğüslerime." Bu düşünce bile beni daha da yakınlaştırıyor. "Sonra, en sonunda, içime." Elimde olmadan başımı geriye atıp ağzına üflüyorum.

YİRMİ ÜÇ

Grace

Bana vermek zorunda olduğu her şeyi yutuyorum. Hayatım boyunca hiçbir şeyin kontrolü bu kadar elimde olmamıştı. Büyük ve güçlü Caine'i dize getirdiğimi bilmek kendimi gerçek bir kadın gibi hissetmemi sağlıyor. "Grace," diye sesleniyor ağzıma boşalmayı bitirirken. "Siktir, Grace."

Ona bakıyorum, vücudum daha önce hiç hissetmediği gibi hissediyor. Öğürmeden önce onu ağzıma alabildiğim kadar alıyorum, belli ki daha fazla pratiğe ihtiyacım var. Büyük bir siki olduğunu biliyordum ama pantolonu çıkıp siki serbest kaldığı an, Noel sabahı listenizdeki o büyük hediye alması gibiydi. Ayrıca neredeyse "Bu bir sanat eseri" diye ağzımdan kaçıracaktım. Büyük ve kalındı ve hepsinin içimde gömülü olduğunu düşünmek biraz korkutucuydu, ama düşünce beni titretti.

"Bu iyi miydi?" Sikini bıraktıktan sonra ona sordum. "Dişlerimle aletini sıyırdım mı?" Bana öylece baktı. "Bir keresinde konuşuyorduk ve dişler büyük bir sorun."

"Tamam, bir, biz kimiz?" Parmağını kaldırıyor.

"Kuzenlerim ve ben." Gözlerimi deviriyorum. "Her neyse, o gecedan sonra araştırmam gerektiğini düşündüm."

Omuz silktim. "Bir siki emmenin bu kadar farklı yolu olduğunu düşünmemiştim."

"Grace," diyor bana kalçalarını kaldırıp sikini kapatırken ve vajinam kelimenin tam anlamıyla yuh alıyor.

"Neden üstünü örtüyorsun?" diye sordum. "Seks zamanı değil mi?"

"Sen deli misin?" diye soruyor ve kaşlarını birbirine çarpıyor.

"Daha yeni ön sevişme yaptık, yani asıl olay bundan sonrası değil mi?" Sütyenimi yukarı çekiyorum, göğüslerimi örtüyorum çünkü kendimi de örtmem gerektiğini hissediyorum, ama onunla daha fazla soyunmak istiyorum. İkimizin de çıplak olmasını istiyorum.

"Bu ilk randevu," diyor şok olmuş bir şekilde, "seninle ilk randevuda seks yapmayacağım."

"İyy," diye cevap veriyorum, ayağa kalkarak. "İlk randevuda dışarı çıkmaz mısın?" Kalbim bana yeterince saygı duyduğu için pıt pıt atarken onunla şakalaşıyorum

Sadece beni becermesini değil, aynı zamanda beynimi de becermesini istiyordum. "Bunu bilseydim, seninle çıkmayı hiç kabul etmezdim."

"Grace," diye mırıldandı ellerini yüzüne sürerek, "şu anda beni öldürüyorsun."

"Bunun ikinci randevu olduğunu düşünmene ve belki de benimle seks yapmana yetecek kadar seni öldürmek mi?" Parmağımla ağzıma vuruyorum. "Bekle, hangi tarihte çıkıyorsun?"

"Hiçbir fikrim yok." Ayağa kalkıyor, kot pantolonu kalçalarından aşağı sarkmış bir şekilde önümde duruyor, orada olduğunu bildiğın ama ayağa kalktığında artık daha belirgin olan karın kaslarını gösteriyor, kollarını kalçalarına koyduğunda şişkinleşiyor. "Daha önce hiç çıkmadım, o yüzden hiçbir fikrim yok."

"Sanırım bugünlerde bir buçuk fiyat geçerli." Onunla aramdaki mesafeyi kapatıyorum ve ellerimi yanlarına koyuyorum. "Dışarı koşabilirim ve sonra tekrar içeri koşabilirim." Ellerini omuzlarıma koyduktan sonra boynumu tutmak için hareket ettiriyor. "Ooh, beni boğup sonra kanepeye mi atacaksın ve-" Elini ağzıma kapattı.

"Tanrım, ne tür bir porno izliyorsun?" Ben ona göz kırparken o kıkırdıyor. Onu.

"Birlikte bir tane izlemek ve onu yeniden yaratmak ister misin?" Ona soruyorum, benim parmak uçlarında ve çenesini öpüyor.

"Grace, bunu neden bu kadar zorlaştırıyorsun?" diye inliyor tavana bakarken.

Elim sikini kavırıyor. "Sertleşen tek kişi ben değilim." Bana bakıyor ve dudaklarını öpüyor. "Sana söylediklerimin senin için sorun olmadığına emin misin?"

"Hangi kısmı, çünkü bu gece başım dönüyor," diyor usulca ve eğilip dudaklarını tekrar nazikçe öpüyor. İtiraf etmeliyim ki beni her öpüşüne bayılıyorum. Tutkulu olanları, onu çıldırttığını bildiğım öpücükleri, ama yumuşak olanları... bunlar benim en sevdiklerim olabilir.

"V'mi almamla ilgili kısım." Bu konuda şaka yapmaya çalışıyorum. "Gömleğimde kocaman bir A ile dolaşmak gibi bir şey. Kimse bana dokunmak istemiyor."

"Kimse sana dokunmasa iyi olur," diye homurdanıyor ve ben gülüyorum.

"Sakin ol, koca adam. Senden başka kimsenin bana dokunmasını istemiyorum," diye itiraf ediyorum, "bana bir pislik gibi davrandığında bile."

"Evet, seni bir odaya kilitlemek ve en başta istememem gereken şeyleri yapmak dışında yapabileceğim tek şey buydu. Fakat
_."

"Ama." Boynundan öperim. "O kadar karşı konulmazım."

"Gerçekten öylesin," diye kabul ediyor ve beni tekrar öpüyor. "Kendimi senin içine gömmekten başka bir şey istemiyorum." Bu sözleri söylediği anda mırıldandığımı düşünüyorum. Kesinlikle mırıldanıyorum. "Ama aynı zamanda yavaştan almak istiyorum."

"Ugh, sadece benim şansım." Kıkırdıyorum. "Bir beyefendiye aşık oldum." Başımı sallıyorum ve gömleğimi alıp tekrar giymek için yürüyorum. "Dışarı çıkmayacağına göre sanırım bu geceyi bitireceğim."

"Nereye gittiğini sanıyorsun?" Bana ters ters baktı. "Gecenin bir yarısı gitmiyorsun."

Ona gülüyorum ve mutfağa, duvardaki büyük saate bakıyorum. "Neredeyse gece yarısı oldu. Bunun gece yarısı sayılacağından emin değilim."

"Ya bir şey olursa, o zaman ne olacak?" Yüzüne gülmek için dudaklarımı yuvarlıyorum. Koruyucu olduğunda gerçekten çok sevimli oluyor. Bu kadar seksi olmasının bir başka nedeni. "Araban yolun ortasında bozulursa mı?"

"Şey, eğer öyle bir şey olursa-" Şimdi kendimi tutamayıp biraz gülüyorum. "O zaman seni ararım." Elimi kaldırıyorum. "Yol yardımım da var." İstemediğim halde büyükbabamın arabama taktırdığı bir şey.

Bir saniye bana baktı. "Tamam, burada bekle. Gidip Meadow'u getireceğim." Kanepeden gömleğini alıp giyiyor. Merdivenlere doğru ilerlemeye başlayana kadar şaka yaptığını düşünüyorum.

"Beni eve götürmek için onu uyandırmayacaksın." Daha fazla ilerlemeden kolunu tutmak için acele ediyorum.

"O zaman sanırım burada kalıyorsun." Yüzüme bakmak için arkasını döndü. "Alarmı beş buçuğa kurabiliriz ve sonra gidebilirsin."

"Ne fark eder ki?" Ona gülmemeye çalışıyorum.

"Bu çok büyük bir fark yaratıyor." Ellerini havaya kaldırıyor. "Şu cinayet programlarını izlemiyor musun?" Gözlerimi devirmek zorunda kalıyorum. "Kötülük karanlıkta gizlenir." Sesi alçak ve monotonlaşıyor ve beni korkutmak için ellerini kullanıyor.

"Bu ürkütücü," diye belirttim ona. "Ayrıca, yirmi dakikalık bir yol ve çoğu parlak bir otoyolda geçiyor."

"İstersen biz..." diyor, "kanepede uyuyabiliriz." Kaşlarını kaldırıyor. "Ya da benimle yatak odasında uyuyabilirsin."

Tavana bakıp bundan nasıl kurtulacağımı düşünen benim. "Ama ya Meadow uyanırsa?"

"Genelde benim adımı bağıır." Yüzünde bir gülümseme beliriyor. "Çünkü görünüşe göre prensesler böyle yapar." Birlikte gülüyoruz ve bir kolunu belime dolamadan önce birkaç saniye bekliyor. "Ne olacak?"

Elimde olmadan kollarımı ona doluyorum, parmak uçlarımda yükseliyorum ve göğsümü onunkine bastırıyorum, aniden tekrar gömleksiz olmayı diliyorum. "Bana başka seçenek bırakmıyorsun."

"Öyleyim." Diğer kolunu bana doluyor ve beni kendine çekiyor. "Kanepe mi, yatak mı? Gördün mü, seçenekler."

"Erkek arkadaşına sahip olmak böyle bir şey mi, sinir bozucu mu?" Ona sırıtiyorum.

"Sanırım öyle," diye itiraf ediyor bana, "ve sana olağanüstü orgazmlar yaşıatıyor."

Gözlerimi deviriyorum. "İyiidi," diye şaka yapıyorum çünkü sadece iyi değildi. Sanırım lanet olası yıldızları gördüm, o kadar iyiidi.

"Terbiyeli, kıcıımın kenarı," diye karşılık veriyor ve ben yüksek sesle gülüyorum. "Şimdi, kanepe mi yatak mı?"

"Ugh," diye homurdanıyorm, "sabah baba olacağın için sana iyi bir uyku çektirebilirim." Gülümsüyor. "Kavgayı kazanmış gibi gülümseme, koca oğlan."

"Burada mı uyuyorsun?" Mümkünse gülümsemesi daha da büyüdü.

"Yani, teknik olarak yaptınız, ama hala inceleme altında." Başını sallıyor. "Ama alarmı beş buçuğa kurmuşsun."

"Burayı kapatayım, sonra yukarı çıkacağız" diyor ve beni bırakıyor. Mutfağa doğru yürürken ışıkları kapatıyor ama ocağın üstündeki ışığı açık bırakıyor, sonra elini benimkinin içine sokuyor ve merdivenlerden yatak odasına doğru yürüyoruz.

Önümde yürüyüp ışıkları yakıyor ve ben de olduğum yerde kalıyorum. "Burası düşündüğümde çok daha farklı," diye itiraf ediyorum aydınlık odaya bakarken. Tavandaki çıplak kirişler odanın daha eski görünmesini sağlar. Büyük boy yatak, beyaz ve bej tuğlalı bir duvara bakıyor.

televizyon ve şömine var. Yan taraftaki oturma alanı, oturup arka pencereden dışarı bakma isteği uyandırıyor; kapılar kayar gibi görüldüğüne göre bir verandası olmalı.

"Odamın nasıl olacağını düşünmüştün?" diye soruyor yatağa doğru yürürken ve aynalı yan sehpanın üzerindeki lambayı yakarken. Meadow'la bebeklik fotoğrafı tam ortada durmaktadır.

"Kesinlikle bir zindan olduğunu düşünmüştüm." Arkamı döndüm. "Birkaç zincir, hatta belki bir salıncak." Üzerinde kahverengi bir battaniyeyle beyaz bir örtü ve bir sürü kırlent bulunan büyük yatağa bakıyorum. "Bunu her gün mü yapıyorsun?"

Başını sallıyor. "Hayır, temizlik ekibi her Cumartesi geliyor, o yüzden Cumartesi günleri böyle. Haftanın geri kalanında tüm bu eşyalar orada." Yastıkları alıp kanepenin üzerine atıyor. Kapıya doğru yürüyüp sonuna kadar kapatıyor, sonra da gidip üst çekmecedan bebek telsizini çıkarıyor.

"Benim de üst çekmecemde bir oyuncağım var." Ellerimi çırpıyorum. "Bir tişört ödünç alabilir miyim?" diye soruyorum ve başıyla onu takip etmemi işaret ediyor. Giysi dolabının olduğu tarafa doğru yürüyorum. Tişörtlerinin olduğu rafa doğru yürüyor ve bir tane seçmem için elini uzatıyor. Elime beyaz bir tane alıyorum ve eteği çıkarmadan önce sütyenle birlikte kendiminkini çıkarıyorum ve sonra onun tişörtünü giyiyorum. "Bu iyi," diyorum tişört uyluğumun ortasına kadar inerken. "Ne ile uyuyorsun?"

"Genellikle çıplak, bazen boxer," diyor, bakışları aşağı yukarı gezinirken gözleri kararıyor. Meme uçlarım kumaşın üzerine sürtünüyor ve aşağı baktığımda tişörtün üzerinden biraz görünüyorlar. "Bu uzun bir gece olacak."

YİRMİ DÖRT

Caine

"Bununla okula gidemezsin." Ceketimi giyip odama girerken Meadow'a bakıyorum.

"Ne? Neden?" diye soruyor, yeşil şortuna, pembe gömleğine ve ardından turuncu çoraplarına bakarak.

"Üzerinde çok fazla renk var," diyorum ve o da kendine bakıyor. "Ama bunu sevdim," diye açıklıyor ve ben sadece başımı sallıyorum.

"Ya gömleğini ya da çoraplarını değiştirmelisin." Ben de ona birini değiştirme seçeneği. "Ve ikisinden birini giy."

"Ama ben bunu seviyorum," diye mızızlanmaya başlayınca ona bakıyorum. "Değişmek istemiyorum."

"Eve gelir gelmez o kıyafeti giyebilirsin." Onu ikna etmeye çalışıyorum. "Şimdilik yatağının üzerine koyduğum kıyafeti giysen ve eve geldiğinde değiştirsen nasıl olur?"

Hışımla yatak odasına gitmeden önce birkaç saniye düşündü. "Düşündüğümde daha kolay oldu," diyorum dolaptan çıkarken, Grace'in dün sabah yattığı yatağa bakmadan önce yastıklardan birini yana atıyorum.

Bütün gece gitmesine izin vermedim. Kollarımdan kaydığı anda onu bulup kendime çekiyordum. Saat beş buçukta alarm çaldığında kapattım. Sessizce yatağımdan kalktı, dolaba gitti ve eteğini benim tişörtümle giymiş, gömleğini ve sütyenini kollarında bir top haline getirmiş olarak geri geldi. Gitmesini istemedim ve kalması için her şeyi denedim, ama yapması gereken ödevleri vardı ve Meadow'un nasıl tepki vereceğinden emin değildi, ben de değildim. Mutfakta birlikte kahve içtik ve sonunda gitmeden önce ön kapıda sıcak ve ağır bir öpüşme seansı yaptık. Eve döndüğünde bana mesaj bile attı ve ben de dün gece yatmadan önce onu aradım. Bu sabah alarmım çaldı ve Meadow uyandığında ben çoktan antrenmanımı yapmıştım.

Odamdan çıkıp onun odasına gidiyorum ve onu yatağın ortasında kitap okurken buluyorum. "Meadow, gitmeliyiz."

"Kitap okuyorum." Kitabı görmem için havaya kaldırıyor. "Bitirmem lazım."

Telefonumu çıkarıyorum, eğer şimdi çıkmazsak Grace'le aynı anda işe gitmemin ve işe başlamadan önce onu biraz köşeye sıkıştırmamın mümkün olmadığını biliyorum. Mesajlarımı açıp ona bir mesaj gönderiyorum.

Ben: Bu sabah geç kalacağım. Bir gardırop sorunumuz vardı, ardından da okuma sorunumuz.

Bana cevap vermesi uzun sürmedi.

Grace: Olaylı bir sabaha benziyor. Geldiğinde görüşürüz.

Telefonumu bir kenara bıraktım ve arabaya binmemiz yirmi dakika daha sürdü. *Dişlerimi fırçalamam gerekiyordu. Bir içkiye ihtiyacım var. Vitaminimi almalıyım.* Onu hızlıca sınıfına bırakıyorum ve ofise girmeden önce kendime kahve almak için duruyorum. Grace için de bir tane sipariş ediyorum, bir peçete alıp altına *seni özledim* yazıyorum.

Otoparka girdiğimde çoktan gelmiş olduğunu görüyorum, ben de kahve fincanlarını alıp peçeteyi onunkine sarıyorum. Ofise girdiğimde gözlerim masasına gidiyor ve bilgisayara baktığını görüyorum. Bugün saçlarını atkuyruğu yapmış, bu da boynunu öpmem için çıplak bırakıyor. Gülümseyerek başını kaldıran Grace'e ulaşmadan önce Kayla'ya "Günaydın," diye mırıldanıyorum. "Günaydın."

"Tam zamanında," diyor bana. "Toplantı yaklaşık bir dakika önce başladı." Çenesiyle konferans salonunu işaret ediyor.

"Teşekkür ederim," diye cevap veriyorum, bu sabah onu öpemediğim için pişmanlık duyarak. "Bunu bedava aldım," diye yalan söyleyerek kahve fincanını ona uzatıyorum, "bana yanlıslıkla iki tane yapmışlar."

"Teşekkür ederim." Peçeteyle birlikte fincanı kaparak uzandı. Peçeteye yazdığım yazıyı görüyor, onu yere bırakıyor ve sonra tekrar bana bakıyor.

"Toplantı," diye hatırlatıyor ve ben de başımı sallayarak dönüp konferans odasına giriyorum.

"Üzgünüm geciktim," diyorum çocuklara. "Umarım bir şey kaçırmamışımdır."

"Hayır, daha yeni başlıyorduk," diyor Jaret. "Bu hafta Japon balığı krakerleri aldık."

Sandalyeyi çekip masanın etrafına bakıyorum. "Ve Gushers." Vinny sarı paketi kaldırdı. "Grace'e zam yap."

"Not edildi." Ceketimi çıkarıyorum. "Hadi toplantıya başlayalım." Oturdum ve pencereden Grace'e doğru baktım, o ahmağın yine onunla konuştuğunu gördüm. "Bu çocuğa yapacak iş vermiyor musun?" Çenemle işaret ediyorum ve tüm masa pencereden dışarı bakıyor. "Sürekli Grace'in etrafını kokluyor."

"Ondan hoşlanıyor," diyor Jaret. "Ve ona birkaç kez çıkma teklif etmeyi denedi." Kafasına nişan alırken sandalyeyi ofisin içinde uçurmak yerine soğukkanlı davranmaya çalışıyorum.

"Siktirip gitmesi lazım," diye homurdanıyorum sıkılmış dişlerimin arasından, belli ki kendimi tutamıyorum.

Jaret gülmemeye çalışarak, "Onaylamadığını ona bildireceğim," diyor. "Şimdi başlayalım. Bir saat içinde bir toplantım var."

Toplantı hızlı geçiyor ve ben tüm bu süre boyunca onun masasına bakmamaya çalışıyorum. Genelde tek başınaydı. Birkaç kez ayağa kalkıyor ama hemen geri geliyor. Yine bol bir etek giydiğini görüyorum, ki bunu sevmeye başladım. Toplantı bittiğinde kalkıyorum, ceketimi ve soğuk kahvemi alıp ofisime doğru yürüyorum. "Güzel dokunuş." Masasının önünde duruyorum ve bana bakıyor. Üstü, geçen hafta sonu iyice tanıdığım göğüslerini ortaya çıkarıyor. "Goldfish ve Gushers."

"Teşekkür ederim." Sandalyesinde arkasına yaslanıyor. "Gushers benim favorim." O hınzır gülümsemesini saklamaya çalışıyor.

"Tabii ki öyleler." Herkes şu anki ereksiyonumu görmeden önce ofisime giriyorum. Ceketimi kanepenin üzerine atıp masama doğru ilerliyorum. E-postalarımı açıyorum ve geri dönmem gereken birkaç çağrı görüyorum. Grace bir yere gitmek için ayağa kalktığı sırada ben de telefonu açıyorum. Ama telefona cevap veren kişi olduğu için nereye gittiğini göremiyorum ve sonra çalışma moduna geçiyorum. Günün büyük bölümünde telefondaydım ve kafamı kaldırıp saatin neredeyse dört olduğunu gördüğümde telefonumu kapıp ona mesaj atıyorum.

Ben: Bugün çok güzel görünüyorsun.

Telefonuna bakmasını izliyorum ve sonra mesajımı okumuş olmalı çünkü telefonum ping atmadan önce omzunun üzerinden bana bakıyor.

Grace: Bu eteği giydim ki

kolay erişim vardı.

Ardından şeftali emoji geliyor.

Telefonu elimde o kadar sıkı tutuyorum ki, kırılmamasına şaşıyorum. "Grace!" Adını bağıyorum, sikim patlamaya hazır. Masasından kalkıp kapıma doğru geldiğini görüyorum.

Mavi elbisesi sallanıyor, bana askılı mavi topuklu ayakkabılarını gösteriyor. "Zili mi çaldınız?" İçeri giriyor ve yemin ederim ağzım sulandı, şimdi onun tadına biraz baktım.

"Kapıyı kapat," diye bağıyorum. Kaşlarını kaldırıyor ve sonra dönüp kapıyı arkasından kapatıyor, aynı anda ben de perdeleri kapatmak için düğmeye basıyorum.

"Sorun nedir?" diye soruyor, kapıdan geri dönerken.

"Gelip masama oturmanı istiyorum," dedim ona. Bunun iyi bir fikir olduğunu düşündüm, bugün aklıma gelen en iyi fikirdi, ta ki bana topuklarıyla hayalarım basacakmış gibi bakana kadar.

"Aklını mı kaçırdın sen?" diye fısıldıyor.

"Hayır." Kafamı sallıyorum, beynim ise *"Sen aklını kaçırmışsın"* diyor. *Bunu neden iş yerinde, herkesin bizi basabileceği bir yerde yapıyorsun?*

"Bunu burada yapmayacağım." Başını sallar ve hışım ile çıkmaya başlar. "Sen delisin."

"Peki," diyorum arkasından ama hiç dönüp bakmıyor. Giderken veda etmek için bile durmuyor ve bana kızgın olduğunu biliyorum.

Odaya girer girmez üstünü değiştiren Meadow'u alıyorum ve yatma vakti geldiğinde bakıcıya mesaj atarak birkaç saatliğine gelip gelemeyeceğini soruyorum. Şansıma, tam Meadow'un uykuya daldığı saatte geliyor.

Grace'e ona gideceğimi haber verme zahmetine bile girmiyorum. Arabamı park ettikten sonra kapısını çalmak için elimi kaldırdığımda gerçekten gergindim. Birkaç dakika sonra kapıyı açtı. Saçlarını başına toplamış, uzun gri bir etek ve beyaz bir atlet giymiş.

"Ne?" diye soruyor, sanırım beni gördüğüne şaşırmış. "Merhaba," diye selamlıyorum, elimi kaldırarak. "Meşgul müsün?"

"Dersteyim," diye cevap veriyor ben içeri girip onu dairesine doğru iterken. "Seni beklemiyordum."

"Biliyorum," diyorum etrafıma bakarak. "İşten çıktın ve veda etmedin."

"Bunu anladın, değil mi?" diye karşılık veriyor ve ofisinden gelen sesi duyuyorum.

"Ben yaptım." Onu öğretmeninin sesinin geldiği odaya doğru itiyorum. "Bana kızdın."

Odaya baktığımda "Kesinlikle öyle," diye onaylıyor. "Ne yapıyorsun?"

"Kamera açık mı?" Soruyorum ve ne dediğimi anlamaya ya da çözmeye çalıştığını görüyorum.

"Hayır, kapının çaldığını duyunca kapattım ve sesini kısıtım."

"Yapacağımız şey şu," diyorum ona. "Sınıfa geri dönüyorsun ama ben söyleyene kadar kamerayı açma."

"Ne?" diye fısıldıyor. Elini tutuyorum, onu sandalyesine götürüyorum ve oturtuyorum. Şansıma yüksek bir masa ve birkaç kitabın üzerine yığılmış.

Önüne geçiyorum, ellerim kalçalarına gidiyor ve eteğinin pamuğunu ellerimle kavrayıp salkım salkım yukarı çekiyorum. "Seni şu sandalyeye oturtacağım." Ellerim sonunda teninin yumuşaklığını hissediyor. "Ve bugün işte seni tatmak istediğim gibi tadına bakacağım."

"Ama-" diye başlıyor ve ben başımı sallıyorum.

"Sessiz kalabilir misin?" Diye soruyorum ve gözleri öfkeyle dolu olduğu bu öğleden sonranın aksine şehvetle doluyor.

"Bilmiyorum," diye cevap veriyor ve elbisesini kaldırıp onu koltuğa itiyorum.

"Bacaklarını aç." Sesim gergin çıkıyor. "Benim için kendini aç." Ne yapacağından emin değil. "Yap, yoksa kamerayı açarım ve o amı nasıl yediğimi izlerler." Yanakları yumuşak bir pembeye dönüyor ve gerçekten seks yapmaya başladığımızda bunun akıllara durgunluk verecek bir şey olacağını biliyorum. "Bunu istiyorsun, değil mi?" Sandalyesinin önünde çömeliyorum. "İnsanlar seni boşaltırken beni izlesin." Dizlerinden birini yana doğru çekiyorum. "Belki filme çekip sonra izleyebiliriz."

"Caine," diye ağır ağır nefes alıyor.

"Evet, bebeğim?" Eğilip uyluğunun iç kısmını öperken cevap veriyorum. "Kendini susturmanın zamanı geldi." Onu ısıtırıyorum, dilimle sıcaklığına giden yolu takip ediyorum. "Ve kamerayı tekrar aç." Eğilip külotunun kenarını yalayışımı, dilimin külotun altından kayışını izliyor. "Şimdi." Öne doğru eğiliyor ve düğmeye bastığını duyuyorum. Beyaz saten külotunu yana doğru çekip benim için çoktan ıslandığını gördüğümde öğretmenin sesi daha da yükseliyor. Dilim yarığını yalamadan önce "Hmm," diyorum. Sandalyesinde zıplıyor. "Şşş." Kolçakları kavrarken ona bakıyorum. Yavaş gitmiyorum. İstesem bile yapamam. Ağzım onu yutuyor. Bir parmağımı içine sokarken aynı anda klitorisini ağzıma alıyorum. İnlemesini engellemek için ellerinden birini ağzına götürüyor. Yemeğime geri dönmeden önce sırtıyorum. Onun amını her gün ve Pazar günü iki kez yiyebilirdim, her gün iki kez ve Pazar günü bütün gün sikebilirdim.

Parmağımı ve dilimi içine kaydırmadan önce klitorisini ağzıma alıyorum. Parmağım içindeki yumuşak noktayı ovuyor, bunun onu çıldırtacağını biliyorum. Bacaklarını kapatmaya çalışırken önündeki masayı tokatlıyor, ama ellerimden biri kapanmalarını engelliyor. "Dikkatini ver yoksa seni boşaltmam," diye fısıldıyorum ona ziyafet çekmeden hemen önce. Patlayacağını bilene kadar yalıyorum, ısıtırıyorum ve dokunuyorum. "Sesini kapat," diye emrediyorum ve elini o kadar hızlı hareket ettiriyor ki dizüstü bilgisayarın masadan uçmadığına şaşırıyorum. Sandalyede arkasına yaslanıyor ve yüzümü daha derinlere iterken eli başıma gidiyor. Dilimde dölünün tadını almam için bir saniye daha geçmesi gerekiyor ve adımı inliyor.

YİRMİ BEŞ

Grace

"Günaydın," diye mırıldanıyorum arkamı dönüp komodinden telefonumu aldığımda. Elimi tekrar yorganın altına gömmeden önce telefonu kulağımın altına, yastığın üzerine koyuyorum.

Caine de "Günaydın," diye mırıldanıyor ve ben onun sesiyle yatağa daha da gömülüyorum. "Uyandırdım mı seni?"

"Hayır," diye yalan söyledim. "Kalkmak üzereydim." Gözlerim hâlâ kapalı ve bedenim uyanmak için tek bir hareket bile yapmıyor.

Kıkırdıyor ve meme uçlarım sadece bu sesle bile gerginleşiyor. Yanımda beni kendisine doğru çektiğini hayal edebiliyorum. "Buna bir saniye bile inanmıyorum."

"Ne yapıyorsun?" Konuyu değiştirmeye çalışıyorum. "Maraton mu koşuyorsun?"

Kahkahası alçak sesle. "Yatakta uzanmış, burada olmanı diliyordum." Sesi şehvetle kalın, dizlerimi zayıflatıyor.

"Aynen." Sırtımı dönüyorum. "Ama eğer benimle yatakta olsaydın, ne yapıyor olurdun?" Onun da burada olmasını dileyerek yatağımın boş kısmına bakarken gözlerim çakmak çakmak açılıyor.

"Duruma göre değişir." Sesi yumuşak ve pürüzsüz.

"Açık mı?" Diye soruyorum ama sonra telefonu elimde çevirip FaceTime düğmesine basıyorum.

Kabul tuşuna basıyor ve yüzünü görmeden önce bağlanmamızı bekliyorum ve onun da benimle aynı pozisyonda olduğunu görüyorum. "Günaydın," diyorum tekrar, telefonu yanımdaki yastığın üzerine koyarken gözlerinin içine bakıyorum.

"Günaydın." Bana gülümsüyor ve gömlek giymediğini görüyorum.

"Gömleksiz misin?" Soruyorum ve telefonu doğrultuyor, böylece gerçekten de gömleksiz olduğunu görebiliyorum ve kılıflar kalçalarında, bana boxer'ının birazını gösteriyor. "Hmm," diyorum, "hoşuma gitti."

"Onayladığına sevindim," diyor gözleri parlayarak. "Ne giydiğine bir bakayım."

"Hiç sormayacaksın sanmıştım," diye cevap veriyorum, baştan çıkarıcı olmaya çalışıyorum ama Meadow'un onun adını söylediğini duyunca duruyorum.

"Daddyyyyyyy," diye şarkı söylüyor ve aynı anda bağırıyor, "Uyandım."

"Ah," diye suratını asıyor, "kendi kızım tarafından engellendim." Gülmekten kendimi alamıyorum.

"Sanırım bu seninle sonra konuşacağım anlamına geliyor," diyorum, sabahını onunla paylaşmadığım için biraz kıskançlık duyuyorum.

"Evet," diyor yorgani üzerinden atarak, "bu akşam yemek, benim evimde."

"Tabii," diye yanıtlıyorum. "Öğleden sonra ailemle bir işim var, o yüzden İşim bittiğinde sana mesaj atarım, bakarız."

"Tamam güzelim," diyor koridorda yürürken, Meadow'un sesi gittikçe yaklaşıyor, "bir bakıcı bulabilirsem seni dışarı çıkarabilirim."

Gülüşüyorum ve kulağa ne kadar eğlenceli gelse de sadece onunla birlikte olmak istiyorum. "Bilmiyorum," diye tereddüt ediyorum. "Seninle öpüşmek ve umarım sana N-A-K-E-D yaptırmak istiyordum." Kelimeyi yüksek sesle söylemek yerine heceliyorum, Meadow'a yakınsa ve o duyarsa diye.

"Kulağa yapmak istediğimden çok daha iyi geliyor. Seni sonra ararım." "Kulağa hoş geliyor," diye cevap veriyorum ve telefonu kapatıp bir kenara atıyorum. I geri dönüp uyumaya çalışıyorum, ama bunun yerine tek düşündüğüm şey Caine ve bu haftanın ne kadar çılgınca geçtiği. Pazartesi gecesi geldi ve dersim devam ederken bana oral seks yaptı. Dünyadaki en ateşli şeydi. Çılgılık atmamak için kendimi zor tuttum. O gecedan sonra, öğle yemeğinde birkaç dakika sevişmek için gizlice kaçıyorduk. Ama dün, bir toplantı için dışarı çıkacağını ve öğleden sonra izin alacağını söyledi. Bana söylemediği şey, beni eve kadar takip edeceği ve öğleden sonranın geri kalanını beni tekrar tekrar çılgılık attırarak geçireceğiydi. Kanepede bacaklarımı ayırıp başını bacaklarımın arasına gömdüğünü hayal ettiğimde meme uçlarım geriliyor. "Tanrım, şu adam."

Telefonumu çıkardım ve ona mesaj attım.

Ben: Beni sıcak ve rahatsız bıraktın.

Yorgani üzerimden atıyorum ve kendime kahve yapmak için mutfaka gidiyorum, saatin sabah yedi buçuğu geçtiğini görüyorum. Yorgunluktan gözlerim yanıyor. Dün gece ikiye kadar uyumadım ve hafta sonu için tüm ödevlerimi bitirdiğimden emin oldum. Cici için doğum günü partisi vereceğimi biliyordum.

Bugün de geceyi Caine'le geçirmeyi ve yarın uyuyabilmeyi umuyordum.

Telefonumun bip sesini duyduğumda elimde kahvemle yatağıma doğru yürüyordum. Yatağına doğru kayarak telefonumu elime alıyorum ve Caine'den bir mesaj olduğunu görüyorum.

■ Batman değil: Sana bakacağıma söz veriyorum.
Bu gece.

Gülümsüyorum, yatağına giriyorum ve onu kızdırmak için kayışı omzumdan indirdikten sonra omzumun fotoğrafını çekiyorum. Fotoğrafı küçük bir göz kırpan suratla iletiyorum.

■ Ben: Söz ver yoksa başımın çaresine bakarken beni izlersin.

Yan masadan kumandayı alıp televizyonu açıyorum ki telefon yine bip sesi çıkarıyor. Bu sefer bana şort giymiş bir fotoğrafını gönderdiğini görüyorum. Ereksiyonu gözden kaçmıyor.

■ Batman değil: Nasıl yapacağım
Böyle krep mi?

Kendi kendime kıkırdıyor, bunu onunla paylaşamayacağım için duyduğum küçük üzüntüyü görmezden geliyorum. Onunla hiç uyanmadım, hatta günü bile onunla geçirmedim. Bırakın bekâr bir babayı, hiç kimseyle de çıkmadım. Bu yüzden bazı fedakârlıklar yapmam gerektiğini biliyorum ve belki ileride bir gün krep yemeye gidebilirim.

■ Ben: Daha iyi öpmemi ister misin?

Üç noktanın hemen ardından kızgın bir yüz emoji gelir.

■ Batman değil: Bu yardımcı olmuyor.

Cevap vermek yerine ona üç öpücük emoji gönderiyorum ve sonra telefonu kapatıyorum.

Doğum günü partisine gitme vaktim gelmeden önce *90 Day Fiancé*'ye yetişmeye çalışıyorum. Dar bir kot pantolon ve beyaz bir tişört giyip, beyaz spor ayakkabılarımı giyiyorum ve tişörtün önünü kot pantolonumun içine sokuyorum. Saçlarımı tarıyorum, belki toplarım diye düşünürken Matty'nin Noel için bana verdiği beyzbol şapkasını almayı tercih ediyorum.

Telefonumu arka cebime koyduktan sonra onun için sipariş ettiğim büyük kutulu hediye alıp apartmandan çıkıyorum. Yola çıkmadan önce adresi fişe taktığımda, bir Cumartesi öğleden sonrasında yolculuk sorunsuz geçiyor. I

Havadaki balonları ve etrafta koşuşturan çocukları görünce "Bu o olmalı."

Dışarı çıkıyorum, bagajdan kutuyu alıp yürümeye başlıyorum. Stefano beni görüyor ve çimlerin üzerinden bana doğru koşmaya başlıyor. "Hey," diyorum yeterince yaklaştığında, "burada olacağını bilmiyordum." Kutuyu benden alıyor ve sonra eğilip yanağımdan öpüyor. Buraya taşınmayı düşündüğümde beni buraya ziyarete getiren kişi Stefano'ydu. En iyi arkadaşı Levi ve kuzeni Eva, şimdi bir yaşına basan küçük kızları Cici ile birlikte burada yaşıyorlardı.

"Büyük günü kaçıramazdım," dedi bana. "Sofia da gelecekti ama görünüşe göre deden yeni beşiği bağlatacaktı." Bana bakıyor ve ben gülmekten kendimi alamıyorum.

"Görevimiz *Tehlike*'deki Tom Cruise'un içeri girdiği sahne gibi olacak." Stefano gülmeye başlar. "Hayatıma değer vermeseydim, görmek için içeri girmeye çalışırdım."

Tam ona bir şey söyleyecekken göz ucuyla Meadow'un elini tutarak bize doğru yürüdüğünü görüyorum. Başı eğik, bir elinde küçük bir hediye çantası tutarken diğer eliyle Meadow'u tutuyor. "Peri," diyor Meadow beni işaret ederek ve kafasını kaldırıyor. Koyu mavi kazağının altına mavi kot pantolon ve beyaz bir elbise gömleği giymiş, düğmeleri dışarıda. Gözlerim onu bir kedinin kuşa saldırmadan hemen önce yaptığı gibi bir aşağı bir yukarı geziniyor.

Orada olmamın şokuyla ya onun elini bırakıyor ya da o benimkini. "Seni tanıyorum," diyor Meadow bana doğru koşarken, "hastayken beni kucağına almıştın."

"Evet," diyorum çömelip ona bakarak. "Ben Grace." Elimi uzattım ve o da sıktı.

"Merhaba Grace." Şimdi arkasında duran Caine'e bakıyor. "Merhaba," diye gülümseyerek selamlıyorum onu, "seninle burada tanışmak ne güzel."

"Ben de tam aynı şeyi söyleyecektim," dedikten sonra Stefano. "Ben Caine." Tam elini uzatacaktı ki büyük kutuyu fark etti. "Ben Grace'in patronuyum."

Bu unvan beni neden rahatsız ediyor bilmiyorum ama ediyor. "Hey, siz ikiniz," diye arkamdan bir ses duyuyorum ve üzerinde Cici'nin Annesi yazan bir tişört giymiş olan Eva'nın bize doğru geldiğini görmek için dönüp bakıyorum. "Gelebilmenize çok sevindim" diyor ve

"ve Caine." Ona başıyla selam veriyor. "Stefano ve Grace'le tanıştın mı?"

Başımı sallıyorum. "Caine benim patronum," diyorum ve Eva'nın yüzü her şeyi anlatıyor; ağzı açık kalıyor. "Evet, o." Ne duyduğunu bilmiyorum, ama yüzündeki ifadeye bakılırsa, eminim aile konuşmaları ortalıkta dolaşıyordur.

"Dünya ne kadar küçük," diye toparlanıyor Eva. "Levi!" diye bağıyor omzunun üzerinden, Cici'yi kucağında tutan kocasına. Yanımıza geliyor, Cici'nin başında bir şapka ve üzerinde Ben Bir'im yazan bir tişört var. Levi ise üzerinde Cici'nin Babası yazan bir tişört giyiyor. "Caine Grace'in patronu."

"Hayatta olmaz." Kıkırdıyor. "Hakkınızda her şeyi duyduk."

Dudaklarımı yuvarlayıp Caine'e bakıyorum ve onun sadece onlara baktığını görüyorum. Açıkçası ne söyleyeceğini bilmiyorum, ama beklemediğim bir şey var ki o da doğrudan bir iğneleme yapması. "Meyve suyu kutuları, değil mi?" diye onlarla şakalaşılıyor ve hepimiz gülüyoruz. Gidip onun yanında durmam için hiçbir şey gerekmiyor. Ama bunun yerine olduğum yerde duruyorum. Herkes yavaşça uzaklaşıyor ve Stefano hediye yere koymak için hareket ediyor. Eva ve Levi diğer konukları karşılamaya giderken Meadow Caine'e bakıyor ve oynamaya gidip gidemeyeceğini soruyor. Caine başını sallıyor. "Çok uzak değil," der ve Meadow partideki birkaç çocuğa katılır ve çocuklar birbirlerini kovalamaya başlarlar.

"Bu çok eğlenceli," diyor sonunda biz yan yana dururken.

"Bir ile on arasında bir puan verirsen, beni burada gördüğüne ne kadar şaşırdın?" Omzum koluna değerken ona soruyorum.

"Meadow'un deyimiyle, bin milyon buçuk trilyon," diye abartıyor ve ben gülmekten kendimi alamayıp ona doğru eğiliyorum. Onu öpmeden hemen önce kendimi tutuyorum. Kafamın içinde, kolunun belime dolandığını ve beni kendisine çektiğini hissedebiliyorum ve sonra öpücüğümü karşılamak için eğiliyor. Ama bu sadece kafamda çünkü gerçeklik iki farklı şey.

Ben ona bakıyorum, o da bana bakıyor ve sırıtıyor. "O şapkanın içinde çok tatlı görünüyorsun."

"Öyle mi?" Ben soruyorum, o başını sallıyor, bana normalden fazla bakmamaya çalışıyor, bu beni daha da rahatsız ediyor çünkü tek yapmak istediğim ona bakmak.

"Evet, daha da genç görünüyorsun," diye alay ediyor, "bu da beni daha da ürkütüyor."

"Oh, kes şunu." Elimle omzunu itiyorum, kolundan aşağı iniyorum ve elimi onunkinin içine kaydırmak üzereyim ama bunun yerine parmaklarımızın birbirini sıyrmasına izin veriyorum. "Hadi büyükbaba, gidip kaynaşalım."

YİRMİ ALTI

Caine

T Bana dede dediği anda başımı arkaya atıp gülüyorum. Son zamanlarda çok sık yaptığım bir şey. "Senin şu ağzın."

Dönüp önümde duruyor, şapkası büyük kısmını kapatsa da gözleri güneşte parlıyor. "Evet, ne olmuş?"

Başımı sallıyorum ve kimsenin konuşmamızı dinlemediğinden emin olmak için etrafıma bakıyorum. "Bu gece çok meşgul olacağım."

"Öyle mi?" Yüzünde masum bir ifadeyle bana bakıyor. Elimde tutup öpmek istediğim bir yüz, çünkü öpebiliyorum. Bunu düşününce parmaklarım karıncalanıyor. "Dört gözle bekliyorum."

"Hey," diyor bir kadın yanımıza gelip Grace'e sarılırken. "Stefano burada olduğunu söyledi."

"Ben Addison," diye kadını tanıttı Grace. "Seni patronum Caine ile tanıştırayım."

Yüzü diğerleri gibi şaşkın ve biraz da ters bakıyor. "Söylemiyor musun?" Yüzünde bir gülümseme tutmaya çalışıyor, sahte bir gülümseme ama yine de.

Elimi uzatarak, "Tek ve biricik," diye onaylıyorum. "Tanıştığımıza memnun oldum, Addison."

"Güven bana, o zevk bana ait." Kocaman gülümsüyor. "Hakkınızda çok şey duydum."

"Sürekli yapılan yorum bu gibi görünüyor." Gözlerini kaçırarak Grace'e bakıyorum. "Umarım daha iyi olmuşumdur."

"Zaman gösterecek," diyor Addison bana, sonra Grace'e bakıyor. "Bu gece arayı kapatırız."

"Hayır," der Grace hemen, "planlarım var."

"Oh, bir randevu." Addison omzunu itiyor ve bu düşünceyle midem sıkışıyor.

"Hayır." Başını sallıyor. "Gelecek haftaya yetiştirmem gereken büyük bir ödevim var." Ona yalan söylüyor, ya da en azından yalan olduğunu umuyorum.

"Oh, bu çok kötü. Yarın gidiyoruz," diyor Addison. "Bir dahaki sefere ya da gelip hafta sonunu geçirebilirsiniz."

"Kulağa eğlenceli geliyor," diye yanıtlıyor Grace ve hafta sonu için ayrılmasına dair hislerimi görmezden geliyorum. Özellikle de birbirimize ayırdığımız tek zaman bu olduğu için. Bu durumdan rahatsız olduğumu görüp beni muhtaç biri gibi göstermemesini umarak başımı öne eğiyorum.

Addison çağrıldı ve ben dönüp Grace'e baktım. "Onlara benim hakkımda ne söylediğini sormaya bile korkuyorum."

Gülümsememeye çalışıyor. "Ne kadar sık kafalı olduğun bir sır değil Caine." Kollarını kavuşturup göğüslerini daha yukarı itiyor. "On saniye içinde bir sık olduğunu anladım."

"Bunu asla unutamayacağım," diyorum. Tam bir şey söyleyecekti ki Meadow koşarak yanıma geldi. Atkuyruğu saçlarını yana yatırmış, yüzüne dökülen saçları itiyor.

"Baba, çişim geldi" diyor ve ben de etrafıma bakıyorum, bir kapısı kadınlara bir kapısı da erkeklere ayrılmış küçük kahverengi bir bina görüyorum.

"Onu ben götürebilirim," diye teklif ediyor Grace. "Onu erkekler tuvaletine götürmekten daha kolay olabilir."

"Genellikle aile banyosu vardır," diyorum Grace'e, bir kez daha etrafıma bakarak. "Emin misin?"

Grace elini uzatarak, "Evet," diye beni temin ediyor. "Hadi gidelim, Meadow." Dönüyor ve ona banyoya kadar rehberlik ediyor. İkisinin de uzaklaşmasını izliyorum ve içimdeki her şey değişiyor ya da belki de bir süre önce değişti.

Arkalarından yürüyorum ve dışarı çıkmalarını bekliyorum. Çıktıklarında ikisi de gülüyordu. Meadow'un at kuyruğunun düzeltilildiğini ve Grace'e gülümseyerek baktığını görüyorum. "Hey," diyorum ve ikisi de bana bakıyor. "Bu kadar komik olan ne?" diye soruyorum.

"Grace saçımı düzeltirken aynada bana komik suratlar yapıyordu," diye yanıtlıyor Meadow, "bunun gibi." Dilini çıkarıyor ve gözleriyle bir şeyler yapmaya çalışıyor. "Ben oynamaya gidiyorum," diyor ve bizden kaçıyor.

"Bir yere gidip öpüşmek ister misin?" Grace soruyor. Başım tekrar ona dönüyor ve bana göz kırpmıyor. "Sadece bir düşünceydi."

"İyi bir düşünce," diyorum partiye geri dönerken. Buradaki herkesi tanımasına rağmen, hemen hemen benim yanımda duruyor ve beni de konuşmalara dahil ediyor. Beni patronu olarak tanıttığından nefret ediyorum,

Ama neyse o. "Mutlu Yıllar" şarkısını söyleme zamanı geldiğinde parmaklarımız birbirine sürtünüyor ve kolumu ona dolamak istiyorum.

İkimiz de pasta yedikten sonra Meadow yanımıza geldi. "Gitmeden önce parkta oynayabilir miyiz?"

"Evet," diye kabul ediyorum, Grace'e benimle gelmesini nasıl teklif edeceğimi düşünerek etrafıma bakıyorum.

"Hadi Grace, sen de gelebilirsin." Elini tuttu ve hayatımda hiç bu kadar mutlu olmamıştım. Bu gece iki tatlı yiyecek. Grace'in elini tutarak atlıyor. "Salıncaklara binebiliriz," diyor Grace'e. O da sadece başını sallıyor.

"Yükseklere çıkmak için bir numaram var," diye paylaşıyor Grace onunla ve Meadow sanki onu devlet sırlarından uzak tutuyormuşum gibi bana bakıyor. "Sana göstereceğim."

Salıncaklara doğru koşuyorlar. "Ben iterken bacaklarınızı bükülü tutun, sonra yukarı çıktığınızda tekrar dışarı çıkarın ve sonra aşağı indiğinizde bükün." Salıncağa oturuyor. "Bana bak," diye talimat veriyor ve onu bir şahin gibi izleyen Meadow'a gösteriyor. "Anladın mı?"

"Anladım," diye papağan gibi konuşuyor ve ben de arkama yaslanıp ikisini izliyorum. Meadow'u salıncağa oturtuyor. "Tamam, ben hazırım," diye sesleniyor Meadow, tutunarak.

Grace onu salıncağa iterken, "Sakın bırakma," diyor. "İşte böyle, dizlerini sıkıca bük." İkisinin birbirleriyle kıkırdamalarını dinliyorum ve bu ruhumu dolduruyor.

"Baba, aya uçacağım!" Meadow bağılıyor ve tüm kelimeler boğazımda düğümleniyor.

"Geri gel," diyorum Meadow çok yüksekte olduğunu düşündüğünde ikisinin gülüşmesini dinlerken, ama aslında öyle değil.

Meadow nihayet salıncaktan indiğinde "Çok eğlenceliydi," diyor. "Ben acıktım."

Saatime bakarak, "Neredeyse yemek vakti geldi," diyorum. "Akşam yemeğine gelmek ister misin?" Grace'e soruyorum, bugünü birlikte geçirdiklerine göre bunun çok da zor olmayacağını düşünüyorum.

"Evet, evet," diyor Meadow ona, "bugün pizza gecesi."

"Öyle mi?" Grace, Meadow'a bakarak cevap verir. "Pizzaya bayılırım."

Gün ilerledikçe küçülen insan grubuna doğru geri dönerken omzumun üzerinden partiyi işaret ederek, "Vedalaşmalıyız," diyorum.

Neredeyse yaklaştığımızda Grace, "Seninle evinde buluşacağım," diyor. "Görüşürüz," diyor uzaklaşmadan önce. O diğer tarafa geçerken ben de Levi ve Eva'ya doğru yürüyorum. Bizi davet ettikleri için onlara teşekkür ediyorum ve tüm bu süre boyunca omzumun üzerinden bakarak ayrılıyorum.

Meadow arabaya binerken "Eğlenceliydi," diyor ve tek yapabildiğim ona hak vermek oluyor. Gizlice evime gelmek zorunda kalmasından nefret etmemeye çalışıyorum. Meadow ne kadar eğlendiğinden ve nasıl uçtuğundan bahsediyor. "Nash Amca'dan daha iyi."

Kıkırdıyorum. "Arayıp bunu söylemeliyiz." Dikiz aynasından ona bakıyorum.

Arabayı garaj yoluna çekiyoruz ve Alexa'nın merdivenlerden indiğini görüyoruz. Arabadan iner inmez "Alexa," diye sesleniyorum.

"Merhaba." Gülümsüyor, Meadow çıkarken arabaya doğru geliyor. "Tamara ve Joyce'u pijama partisi için evime davet ettim." İzlediği bloktaki diğer iki çocuktan bahsediyor. "Onlara bunu yapacağıma dair söz verdim ve bu boş olduğum tek hafta sonu ve ailem ihtiyacım olduğunda bana yardım etmek için evde."

"Oh, vay canına." Bir kapı çarpması sesi duyuyorum ve Tamara'nın elinde bir yastık ve sırt çantasıyla merdivenlerden indiğini görmek için bakıyorum. Meadow arabadan iniyor, Tamara da tam o sırada bizim garaj yoluna geliyor. Ona sormama bile gerek kalmıyor; eşyalarını almak için çoktan ön merdivenlerden yukarı çıkıyor.

"Emin misin?" Alexa'ya soruyorum ve o sadece başını sallıyor. Meadow'un elinde boş görünen bir çanta ve yastığıyla dönmesi tam bir dakika sürüyor. "Çantayı görebilir miyim?" Diye soruyorum, o da bana doğru sallıyor. Açınca içinde pijama olduğunu görüyorum, hepsi bu. Bagajı açıyorum ve kreşteki yedek çantamdan bir kıyafet ve külot çıkarıyorum. "Al bakalım," diyorum Alexa'ya, Tamara ve Meadow el ele tutuşurken çantayı ona uzatıyorum. "Bir şeye ihtiyacın olursa beni ara."

Onunla birlikte dört kapı ötedeki evine doğru yürürken Alexa, "Yapacağım," diye beni temin ediyor. Garaj yolunun ortasında durmuş, o merdivenlerden çıkıp kapıyı kapatana kadar izliyordum ki Grace'in arabasını fark ettim.

"Beni beklemene gerek yoktu," diyor arabasından inerken, şapkası gitmiş ve şimdi sadece saçları salınmış.

Kollarımı beline dolamadan ve onu kendime çekmeden önce bana yeterince yaklaşmasını bekliyorum, kollarıma mükemmel bir şekilde sığdığını fark ediyorum. "Merhaba," diyorum dudaklarım dudaklarına yapışmadan hemen önce. Dillerimiz buluşurken ellerinden birini yanağıma koyuyor.

"Meadow," diye hatırlatıyor beni bıraktığında usulca.

"Komşunun evinde yatıya kaldık," diye paylaşıyorum, "yani sadece ikimiz varız."

Gözleri büyüyor. "Sadece ikimiz," diye fısıldıyor gülümsemesi yüzünü doldururken. "Bütün gece boyunca mı?"

"Bütün gece için," diye onu temin ederim. "Kalacak mısın?"

"Senin sakin de menüde olacak mı?"

Başımı arkaya atıp gülüyorum. "Sanırım masanın üzerine koyabilirim."

"Ağzıma koymayı tercih ederim." Kollarımdan kurtulup elini benimkinin içine soktu. "Ya da içime sokman da iyi bir seçenek."

"Öyle mi?" Sikim otomatik olarak kalkıyor. "Sanırım bunu yapabiliriz."

Hareket etmeyi bırakıyor. "Duş almam lazım," diyor ve arkadan bir çanta kaparak cipine koşuyor. Ellerimi kalçalarımın koyuyorum. "Düşündüğün gibi değil; büyükannem bu kıyafetleri benim için gönderdi ve ben onları hiç kaldırmadım."

El ele tutuşarak merdivenleri çıktık. "Sen git benim yatak odamda duş al, ben de yedek odada duş alacağım." Gülümsüyor ve utangaç bir şekilde aşağı bakıyor. "O zaman seninle yatak odasında buluşuruz."

"Bu bir randevu." Ayakkabılarını tekmeliyor ve parmak uçlarına basıyor. "Yakında görüşürüz." Ben aceleyle diğer odaya geçerken o da benim yatak odamın merdivenlerinden yukarı doğru yürüyor. Dışarı çıkıp kurulduğumda sikim taş gibi olmuştu. Belime bir havlu sarıyorum ve odama geri dönüyorum, henüz dışarı çıkmadığını görüyorum, ama duş kapalı. Kapı açıldığında boxer'larımı giyiyorum ve o banyodan çıkıyor.

Omzunun üzerinden beyaz bir gömlek giymiş, altında hiçbir şey yok ve tamamen transparan. Saçları omzunun örtülü olduğu diğer tarafa doğru hareket ediyor. "Merhaba," diyor usulca.

Ona doğru yürüyorum ya da belki de hamle yapıyorum; her iki durumda da kollarımda ve ağzım onu yutuyor. "Siktir," diye küfrediyorum onu kaldırdığımda ve bacaklarını belime doluyor, ıslak amı karnımda. "Ne kadar ıslak olduğunu hissediyorum."

"Duřta seni dűřűnerek kendime dokundum," diye itiraf ediyor ve onun bakire olduęunu hatırlamam gerekiyor. Yavaş gitmem ve onu incitmemem gerektięini hatırlamam gerekiyor. "Sadece kokunu duydum ve kendimi durduramadım."

"Kendini boşalttın mı?" Gűzlerinin içine bakarak soruyorum, o da bařını sallıyor. "Gűster bana," diye ısrar ediyorum, onu yataęa yatırıyorum. Milyonlarca yastıęın űzerine sırt űstű uzanıyor ve gűmleęini çakıllı gűęűslerinin űzerine kaldırıyor, sonra bacaklarını açıyor, ıslaklıęı belli oluyor. "Seni çok sert becermek istiyorum."

"O zaman gel ve beni becer," diye kendini bana sunuyor. "Beni senin yap."

Yataęa uzanıp bacaklarının arasına giriyorum. Burnumu i uyluęunun űzerinde gezdiriyorum ve sonra ellerimle kalçalarını kavrayıp aęzımı karnına gűtűrűyorum ve onu usulca űpűyorum. Hareket etmeden űnce gűzlerinin içine bakıyorum ve aęzım amını kaplıyor. Tadı beni daha da uyandırıyor. "Her gűn bu amı yemeyi dűřűnűyorum," diyorum ona, yarıęını ařaęı yukarı yalarken, onu benim için hazırlarken. Dudaklarını emiyorum ve sonra dilimi içine kaydırıyorum. "Senin amın benim en sevdięim yemek," diyorum ve tırnakları tenimi tırmalarken eli bařıma doęru hareket ediyor. Dizlerini geriye itiyorum ve yarıęını yalıyorum, sonra klitorisini emiyorum, dilimle ve diřlerimle çalıřıyorum. Meme uçlarını yuvarlarken elleri gűęűslerine doęru hareket ediyor. Onu bırakıyorum, bir parmaęımı içine sokarken bir elimi yan tarafına, bir elimi de amına gűtűrűyorum. Elleri yukarı kalkıyor ve sikimi çıkarmak için boksűrlerimi ařaęı indiriyor. Ben onu parmaklarken eliyle sikimi yumrukluyor. "Sikimi içine sokmak için sabırsızlanıyorum." Iine girip çıkarken gűzlerim parmaęımda. "Içinde sikim varken amının nasıl gűrűndűęűnű gűrmek için sabırsızlanıyorum."

"Evet." Ona dűnűp bakıyorum, onun da gűzleri parmaklarıma takılmış. Başını yavaşça eęip dilimi ağzına sokmadan űnce "Bir tane daha sok" diye ısrar ediyor. Bir parmak daha eklemek için bir saniyeliğine ağzını bırakıyorum, onu olabildiğince ıslatmaya çalışıyorum. Başını aşağı doğru hareket ettiriyor, yarisını ağzında çalıştırmasını izlerken sikimi dudaklarının arasına alıyor. O beni emerken parmaklarım onu beceriyor. Parmağım ve onun ağzı birlikte çalışıyor, ikimiz de yavaş bir hızda hareket ediyoruz. İkimiz de birbirimizin tadını çıkarıyoruz.

"Iine girmem gerek," diye tıslıyorum sonunda, parmaklarıma boşalmak űzereyken. Eęilerek klitorisini aęzıma alıyorum. "Kahretsin, seni bűtűn gece boyunca boşaltmak istiyorum," diyorum onun daha da sıkılařtıęını hissederken. "Parmaklarımanın űzerine gelmeni istiyorum." Biraz daha hızlı hareket ediyorum. "Sonra dilimle ve

Sonunda sikimi." Başka bir şey söylemiyorum çünkü gözleri kapalı ve parmaklarımın üzerine boşalıyor.

"Evet," diye pantolonunu indiriyor, sikimi bırakıyor. "Sana ihtiyacım var." Yastıklara yaslanıp bacaklarını benim için açıyor, parmaklarım hâlâ içine gömülü. "Şimdi." Birkaç kez daha hareket ettirdikten sonra komodinin üzerine eğilip geçen hafta sonu stokladığım prezervatifi alıyorum.

"Caine." Benim adımlı söylüyor. "Doğum kontrol hapı kullanıyorum." Prezervatife bakıyorum. "Ve tabii ki temizim. Aramızda bir şey olmasını istemiyorum."

Bu konuda iki kez düşünmedim bile. "Emin misin?" diye soruyorum, o da başını sallıyor. Bacaklarının arasına giriyorum ve hayatımda ilk kez bu kadar gerginim.

Olmam gereken yere geldiğimde ona "Çok güzelsin," diyorum. "Acırsa ya da durmak istersen bana söyle." Bana başını sallıyor. "Beni içine sok." Gözlerimin içine bakarak aramıza uzanıyor, sikimi eline alıyor, tam deliğine yerleştirmeden önce yarığında yukarı aşağı kaydırıyor.

"Şimdi sik beni," diyor ve tek yapabildiğim gözlerimi kapatıp saymak oluyor.

"Seni alıştırdıktan sonra," diye sıkılmış dişlerimi gıcırdatıyorum çünkü O kadar sıkı ki sikim sıkılıyormuş gibi hissediyorum, "Seni becereceğim beni bütün hafta boyunca hissedeceksin."

Sikimin başı yarısına kadar girmişken amına bakıyor. "Söz mü?" Sikimin başı içeri girene kadar kalçalarımı biraz daha hareket ettiriyorum ve homurdanıyor. "Daha fazla," diyor kalçalarını hareket ettirmeye çalışarak, "ama yavaşça; vibratöründen çok daha büyüksün." Biraz daha içeri kayıyorum, ısı içimden sızıyor. "Hmm." Kalçalarını oynatmaya çalışıyor ama onu durduruyorum. "Caine," diye yalvarıyor, "sadece yap."

"Seni incitmek istemiyorum," diye açıklıyorum biraz daha içeri kayarken, ellerimi onun yanına doğru hareket ettiriyorum. "İçeri girmeme izin vermelisin," diyorum ve kalçalarını geriye doğru hareket ettirirken bacaklarını daha geniş açıyor.

"Eğer hareket etmezsen, o zaman yer değiştirelim ve ben hareket edeyim."

Bir santim daha sokuyorum ve gözlerinin açıldığını görüyorum, bana durmamı söyleyeceğini düşünüyorum, ama onun yerine, "Evet" diye tıslıyor. Ben bile artık kendimi tutamayınca kadar içine biraz daha kaydırıyorum, geri kalanını sıcak amına kaydırıyorum. Kendimi tamamen içine gömmeden önce ağzını ağzıma almak için başımı eğiyorum. Elleri kalçalarının yanında kollarımda sıkılaşıyor. "Evet." Dilimi bırakıyor. "Kahretsin, aynı anda hem acıtıyor hem de iyi hissettiriyor."

"Neyin acıyor?" Ona bakarak soruyorum.

"Kıpırdamazsan canını yakacağım ve sonunda beni becereceksin." Biraz dışarı çekiyorum ve sonra tekrar içine kayıyorum, amı bir mengene gibi sıkılıyor. "Kahretsin, bu iyi hissettiriyor," diyor aynı zamanda amının kasıldığını hissediyorum. "Bu sefer daha fazla dışarı çık," diyor bu sefer yarısına kadar çekip tekrar içine girdiğimde. Bunu birkaç kez daha yapıyorum, her seferinde amı daha da ıslanıyor. "Caine," diyor, bir elimi memesine götürüp meme ucunu yuvarladıktan sonra üzerine eğilip onu öpüyorum. Amı artık sikime alışmaya başlamıştı, bu yüzden içine girmem daha kolay oluyordu. Tekrar oturuyorum ve kalçalarını sikimin üzerinde aşağı yukarı hareket ettirmesini sağlıyorum, bu sırada başparmağım klitorisiyle oynuyor. "Bu his-" Bacaklarından birini kolumun üzerinde hareket ettiriyor. "Hadi Caine," diye teşvik ediyor, "beni ne kadar istediğini göster."

Öne doğru eğilip gözlerinin içine bakıyorum. "Bunu kaldırabilirim," diye beni temin ediyor ben dışarı kayarken ve ıslaklığının sikimi kapladığını görürken. "İçime bir kez gir ve gör," diye öneriyor ve ben bunu yaparken kalçalarımı bile durduramıyorum. O da aynı anda sırtını dikleştiriyor. "Tekrar," diyor ve ben çekiliyorum ve sonra adımı haykırmadan önce iki kez daha çarpıyorum, çünkü bu sefer horozumun her yerine geliyor. "Aman Tanrım," diyor onu sikmeyi bırakmadığımda. Yapamıyorum, taşaklarım geriliyor ve boşalacağımı biliyorum.

"Boşalacağım," diye onu uyarıyorum ve o da bacaklarını belime doluyor.

"İçime gel," diyor ben adını haykırmadan önce.

YİRMİ YEDİ

Grace

M Dilinin yarığımdan yukarı kaydığını hissettiğimde gözlerim fal taşı gibi açılıyor. Yatağının ortasında sırtüstü yatıyorum, bir kolum başımın yanında, bir kolum da onun olması gereken yerde, yanımda. "Hmm," diye mırıldanıyorum aşağı baktığımda, dilini klitorisimin etrafında kaydırmasını izliyorum. "Hassas." Sırtımı yukarı kaldırıyorum ama elimi başına götürerek onu orada tutuyorum. "Evet," diye tıslıyorum bir parmağını içime kaydırduğında, hassasiyetten irkilmemeye çalışarak. Dün gece hayatımın en güzel gecesiydi, tartışmasız. "Daha fazla," diye ısrar ediyorum, bir parmağını daha içime soktuğunda, bu sefer tıslıyorum ve o da duruyor. "Seni inciteceğim." Ona ters ters bakıyorum. "O zaman bir süre sık alamam ve güvenilir yan masa arkadaşıma dönmek zorunda kalırım."

"Bunu başlatmamalıydım." Bana sırtıyor. "Ama uyandım ve sen oradaydın. Çıplaktın. Açık." Bir kez daha yaladı. "Ve senin içine kaymak istedim."

"Evet," diye kabul ediyorum, başını tekrar amımın içine itiyorum. "Ama önce beni böyle boşalt."

"Bir canavar yarattım." Klitorisimi ağzına alıyor ve ben yardım edemiyorum ama bacaklarımı daha da açıyorum.

"Bu canavarı yaratan senin canavar sikin," diyorum ona, parmaklarını içimde esnetip beni çıldırtacağını bildiği noktaya sürter sürmez. "Buna bağımlı olabilirim."

"Tıpkı benim sikimin senin amına bağımlı olduğu gibi," diye cevap veriyor ve ben ona cevap veremiyorum çünkü parmaklarına boşalırken gözlerim başımın arkasına yuvarlanıyor. Onları sıkıyorum ve orgazmı atlatmaya çalışıyorum, ama parmakları içimden çıkıyor ve şikayet etme şansım olmadan önce beni dolduruyor. "Evet," diyorum onu üstümde hissettiğimde, ama hızla sırt üstü dönüyor ve beni üstüne alıyor. "Oh." Ona bakıyorum. "Sıra bende mi?"

"Öyle görünüyor," diyor elleri kıcıma gidip beni biraz aşağı yukarı hareket ettirmeden önce sıkarken.

"Sıra bendeysen, beni hareket ettirmeyi bırak," diye tıslıyorum, o da gülüyor. "Bırak ben bineyim." Ellerimi göğsüne koyarak biraz yukarı ve sonra aşağı hareket ediyorum. Göğsüne yaslanıyorum ve biraz daha hızlı hareket etmeye başlıyorum, saçlarım etrafa dökülüyor

Bizi. Bir elini kıcımdan çekip saçlarımı yukarı kaldırıyor ve yüzümüzden uzaklaştırıyor.

"İçinde benim sikim varken boşalmanı izlemeye bayılıyorum," diyor ben ona binerken, sikinin üzerinde aşağı yukarı hareket ederken alnım onunkinin üzerinde.

Elleri tekrar kıcıma gidiyor. "Neyi seviyorum biliyor musun?" Konuşamıyorum bile çünkü siki her yerimi okşuyor.

"Sikim."

"Evet," diye tıslıyorum, "ama aynı zamanda tam boşalırken adımı haykırdığında, sana o kontrolü kaybettirdiğimi bildiğinde." Gözlerimi kapatıyorum çünkü o kadar yakınıma ki tüm konsantrasyonumu alıyor.

"Amin gittikçe daralıyor, sikimi boğuyor," diye homurdanıyor sıkılmış dişlerinin arasından. "Yaklaştım." Sikinin üzerine çöküyorum ve kıpırdamıyorum çünkü yapamıyorum, sikinin üzerine boşalmakla çok meşgulüm. Elleri kıcımdan belime doğru hareket ediyor ve beni tekrar ters çeviriyor. "Sıra bende," diyor ve ilk seferkinden farklı olarak yavaşça içime girmeden önce nefes alacak zamanım olmuyor. "İşim bitti, mahvoldum." Geri çekiliyor ve tekrar sokuyor. Taşakları kıcıma çarpıyor ve tıpkı daha önce olduğu gibi yine boşalıyorum. Duymayı sevdiğim ismi kükrerken bacaklarımı beline doluyorum. "Grace!" Kendini sikinin köküne yerleştiriyor ve sonra yüzünü boynuma gömüyor.

Bu onun yaptığı en sevdiğim ikinci şey. Nefes alış verişini normale dönerken önce bacaklarımı, sonra kollarımı ona doluyorum, Caine'in olduğu her şeyin tadını çıkarıyorum. "Bu benim ikinci favori pozisyonum," diyorum ve başını boynumdan çözüp bana bakıyor. "Sanırım hâlâ üstümde olmanı daha çok seviyorum." Bana gülümsüyor. "Ama dün gece mutfakta beni domaltdığında gerçekten hoşuma gitmişti." Gülümsemesi daha da büyüyor, muhtemelen bunu hatırlıyor. "Ama ellerimin ve dizlerimin üzerinde denemek isterim."

"Bir liste yap," diyor benden ve kollarımdan kurtulurken, "ve aşağıya doğru çalışabiliriz."

"Listem gerçekten çok uzun," diyorum ve o da bana elini uzatıyor. "*Kama Sutra* üzerinde çalışmalıyız." Telefonunun alarmı çaldığında aynı anda yataktan kalkıyorum.

"Saat kaç?" Dün gece telefonunu koyduğu komodine doğru yürürken soruyorum.

"Altı buçuk," diye cevap veriyor ve ben aval aval ona bakıyorum.

"Pazar günü mü?" Ellerimi kalçalarımaya koydum.

"Her gün, ayrıca Meadow'un ne zaman evde olacağından emin değilim, ama o eve geldiğinde taşaklarına kadar içine gömülmemden hoşlanmayacağını düşündüm."

"Haklı olabilirsin." Parmağımla onu işaret ediyorum ve dün gece fazla uyumamış olmama rağmen kendimi yenilenmiş hissettiğimi fark ediyorum. "Duş almak için zamanım var mı?"

"Evet," diyor, "sonra kahvaltı yapabiliriz."

"Krep?" Bana doğru yürüyüp kolunu boynuma doladığında soruyorum.

"Ne istersen bebeğim," diyor boynumu öpmeden önce usulca.

"Bunu sevdim," diyorum usulca, elimi göğsüne koyup onu öpüyorum tam kalbinin attığı yerde. "Ben duşa gireceğim."

"Tamam, sana katılabilirim ama ellerimi senden uzak tutabileceğimi sanmıyorum."

Omzumun üzerinden, "Söz veriyorum sıcak suyun hepsini kullanmayacağım," diyorum ve banyoya girip duşa doğru yürüyorum.

Onsuz duş almak hiç zamanımı almıyor. Bir gün önce getirdiğim çantaya doğru yürüyorum, beyaz kot pantolonumu ve gri kısa kollu bluzumu alıyorum, sonra çıkarken üzerine giymek için açık pembe uzun bir kazak çıkarıyorum. Geri kalan kıyafetleri çantaya koyuyorum ve banyodan çıkıyorum, beni bekliyor olmasını bekliyorum ama orada sadece boş bir yatak var. Örtüler her yerde, yastıklar sağa sola atılmış. Yatağa doğru yürüyorum, çarşafı yukarı çekiyorum ama sonra seks yaptığımız çarşafarla uyumak istemeyebileceğini düşünüyorum. Adını söyleyerek yatak odasından çıkıyorum. "Caine," diye bağıriyorum ve onun mutfaktan şort ve başka bir şey giymeden çıktığını görüyorum, "çarşafı değiştirmemi ister misin?"

"Kıçını kaldırıp aşağı inmeni ve benim lanet çarşafımla hakkında endişelenmemeni istiyorum." Başını sallıyor. "Sen olmadan nasıl uyuyacağımı bile anlamaya çalışıyorum. En azından kokunu alabiliyorum."

Dudaklarımı yuvarlıyorum, basamaklardan aşağı iniyorum, son basamakta duruyorum, böylece neredeyse aynı boydayız. "Bu ürpertici olmayan bir şekilde gerçekten romantik." Ellerimi omuzlarına koyuyorum ve nemli olduklarını hissediyorum. "Duş aldın mı?"

"Evet, yedek duşa. Daha güvenli olduğunu düşündüm." Boynumu öpüyor, kirli sakalı biraz çimdikliyor. "Gel. Sana kahve yaptım ve birazdan

krepler."

"Önce bana hayatımın en iyi seksini yaşatıyorsun, sonra da benim için yemek yapıyorsun," diyorum ve bana ters ters bakıyor.

"Sana seks yapabilecek tek kişi benim," diye karşılık veriyor ve ben de ona gülüyorum.

"Eğer seni daha iyi hissettirecekse, çitayı yüksek tutuyorsun." Elimi gökyüzüne kaldırıyorum. "Sonsuzluk ve ötesi gibi."

"Konuşmayı bırakmalısın," diyor ve elimden tutup beni mutfağa, kahve fincanımın adada, bir taburenin önünde durduğu yere sürüklüyor. "Otur," diye emrediyor.

"Otoriter, evde bile," diye hayıflanıyorum, tabureye oturup kahvemden bir yudum alıyorum.

Tezgâhın etrafında diğer tarafa doğru yürürken başını sallıyor. "Soru?" Kendi kahve fincanını alırken soruyorum. "Ne zaman anal yapabiliriz?"

Kahvesini tükürüyor ve hemen ardından boğulmaya başlıyor. "Beni öldürmeye mi çalışıyorsun?" diye soruyor, öksürüyor ve az önce yaptığı pisliği temizlemek için bir bez almak üzere lavaboya doğru yürüyor.

"Bu işte yeni olduğum için soruyorum. Bekleme süresi ne kadar?" Parmağımı tezgâha vuruyorum. "Matty'nin kuzeni Franny bundan söz ediyordu ve buna alışman gerektiğini söylüyordu."

Kapının zili çaldığında cevap vermesini bekliyorum ve kocaman gözlerle ona bakıyorum. "Bu soruyu masaya yatıracağım." Ön kapıya doğru yürürken beni işaret ediyor. Tabureden iniyorum ve oturmaya gelmeden önce ayakkabılarımı giymediğim için kendimi tekmelemek istiyorum. Meadow'un çığlıklarını duyuyorum ve sonra Caine dün gece onu kim aldıysa ona teşekkür ediyor.

"Tahmin edin kahvaltıda kim geldi?" Caine ön kapıdan sesleniyor. "Grace."

"Geri mi geldi?" Meadow soruyor ve ben gözlerimi kapatıyorum, iki ile ikiyi bir araya getiremeyecek kadar küçük olduğu için şükrediyorum.

"Özledi. Seninle pizza yemeyi özlemiş," diye açıklıyor ve ayaklarının mutfağa doğru koştuğunu duyuyorum.

"Gracie," diyor, benim için takma bir isim kullanıyor, saçları açık, "bizimle yemek yemeye geldin."

"Yaptım," diye onayladım, aşağı inerken. "Pijama partin nasıldı?"

"Güzel."

Caine onun arkasından, "Saat dört buçukta uyandılar, yani bugün eğlenceli olacak," dedi.

"Bugün hayvanat bahçesine gidiyoruz," diyor Meadow ve ben de ona gülümsüyorum. "Bizimle hayvanat bahçesine gelmek ister misin? Orada bir sürü hayvan var."

"Kulağa çok eğlenceli geliyor." Caine'e bakıyorum. "Eğer baban için sorun yoksa."

"Oh, iyiden de öte," diye kabul ediyor. "Kahvaltı yaptın mı? Krep yapıyorum."

"Ben de istiyorum," diyor zıplayarak.

"Git üstünü değiştir," dedi Caine, "sonra da saçını düzelteyim." "Saçını ben yapabilirim." Caine'e bakıyorum. "Sen yemek yaparken."

"Örgü yapmayı biliyor musun?" Meadow neredeyse fısıltıyla soruyor. "Babam yapıyor ama dökülüyorlar."

"Deniyorum," diye savunuyor Caine. "Bu YouTube videoları yardımcı olmuyor."

"Örgü yapmayı biliyorum," diyorum ayağa kalkarak. "Sen yemek yap, ben de örgüleri yapayım."

"Denizkızı örgüsü yapmayı biliyor musun?" Meadow merdivenlerden yukarı çıkmak için döndüğünde elimi tutarak soruyor. Caine'in yanından geçiyorum, o da ben geçerken parmağını benimkinin içinden geçiriyor.

"Biliyorum," diyorum ona yukarı çıkarken ve o da banyosuna giriyor. Havluların asılı olduğunu görünce Caine'in burada duş aldığını anlıyorum. "Lastiklerin nerede?" En üst çekmeceyi açıyor ve ben gülmek üzereyim. Çekmecenin ortasında fırçalar ve sonra lastikleri, daha küçük lastikler, saç tokaları, tokalar için küçük kaplar var. Tabii ki hepsi renk kodlu. "Peki, hangi renkleri yapıyoruz?"

"Pembe benim favorim," diyor ve yan taraftan bir tabure çekip üzerine çıkıyor. "Önce bununla saçıma sprey sıkmalısın," diye talimat veriyor ve ben onun babasının kızına ne kadar çok benzediğini düşünerek gülmekten kendimi alamıyorum.

"Anladım." Çekmecedan saç açıcıyı çıkarıyorum. "Önce su koyabilir miyim?" diye soruyorum. "Bu şekilde taramak daha kolay olur."

Aynanın yansımasından bana bakıyor, emin değil. "Baba," diye bağıyor, "saçıma su ekleyebilir miyiz?"

Cevap verip vermeyeceğini görmek için kapıya bakıyorum. "Grace ne isterse!" diye bağıyor, o da bana başını sallıyor.

"Genellikle," diyorum lavabodaki suyu açarken, "saçımı ıslatabileceğim küçük bir spreyciğim var. Ama olmadığında elimi ıslatıp saçıma sürüyorum," diye açıklıyorum ne yaptığımı. "Sonra da püskürtüyorum." Saçlarını taramadan önce şişeyi elime alıyorum. "Canını yakarsam söyle, tamam mı?" O her hareketimi izlerken ben aynaya bakıyorum. "Çok güzel saçların var." Bana gülümsüyor ve bir an için annesiyle tanıştığım zamanı düşünüp çocuğundan neden vazgeçtiğini merak ediyorum. Bir insan bunu nasıl yapabilir, aklım almıyor. "Deniz kırmızı örgüsüne başlayalım. Saçını iki bölüme ayırmalısın," diyorum saçına bakarken. "Şimdi eğlence başlıyor." Kocaman gülümsüyor ve bir aşağı bir yukarı zıplıyor. "Yandan küçük bir parça alıyorsun ve diğer tarafa taşıyorsun," diye açıklıyorum ona, her seferinde bir parça ilerleyerek. Bitirmem yaklaşık beş dakika sürüyor ve bitirdiğimde görmek için başını yana çeviriyor. Ama gerçekten göremiyor.

"Caine," diye sesleniyorum banyodan çıkarken. "Evet," diyor ve yemek kokusunu alabiliyorum.

"El aynanız var mı?" Koridora geliyor ve yüzündeki şaşkın ifadeyi görüyorum. "Bu bir hayır." Başımı sallıyorum. "Saçını nasıl göreceksin?"

"Bir fotoğraf çek," diye öneriyor ve ben gülümsüyorum. "Çok akıllıca."

"Telefonum yatağımın başucunda." Yatak odasını işaret ediyor. Hemen odasına girip benimkinin yanındaki telefonunu alıyorum. Gülümseyerek iki telefonu da alıyorum, onunkini arka cebime koyup benimkini alıyorum.

Meadow saçlarına soldan sağa doğru bakmaya çalışırken odaya geri döndüğümde "Tamam," diyorum. Bir fotoğraf çekiyorum, sonra görebilmesi için ona çeviriyorum.

Nefes nefese kaldı. "Deniz kırmızı örgüm var," diyor ve kendini kollarıma atıyor. "Teşekkür ederim, teşekkür ederim, teşekkür ederim." Ve işte böyle, adama ve kızına aşık oldum.

YİRMİ SEKİZ

Caine

"Seninle hayvanat bahçesine gelmemin sorun olmayacağına emin misin?" Grace tabakları lavaboya götürürken sessizce soruyor. Krep yemeyi yeni bitirmiştik ve Meadow kanepede televizyon izliyordu.

"Bizimle hayvanat bahçesine gelmen benim için sorun değil." Tabağı ondan aldım. "Günü bizimle geçirmek istediğine emin misin?" Emin değilse gözlerini görmek istemediğim için bakışlarımı ondan kaçırıyorum.

Bana yaklaşıyor, onu hissedebileceğim kadar yakın, ama ellerini üzerime koymuyor. "Günü ikinizle birlikte geçirmekten daha çok istediğim bir şey yok." Bu sözleri söylediğinde gözlerim ona dönüyor ve yüzündeki gülümsemeyi ve gözlerinin nasıl parladığını görüyorum.

"O zaman bu bir randevu." Meadow'un izleyip izlemediğini görmek için omzumun üzerinden bakmadan önce ona göz kırpıyorum ve eğilip dudaklarını iffetsizce öpüyorum.

"O zaman bu bir randevu," diye tekrarlıyor ve koridora çıkıp televizyondan uzaklaşmadan önce başıyla yana doğru bir hareket yapıyor.

Bana ne söyleyeceğini merak ederek onu koridora kadar takip ediyorum. Onun önünde duruyorum. "Bil diye söylüyorum, Ofis Caine gerçekten çok seksi." Ellerini çıplak göğsüme koyuyor ve sikim şortumun içinde kıpırdanıyor. "Ama Caine Baba"-ayak parmaklarının ucuna kalkıyor-"alev alev yanıyor."

"Öyle mi?" Ellerimi kalçalarına koyup sikimi hissedebilmesi için onu kendime yaklaştırıyorum.

"Keşke sana gösterebilseydim." Burnunu çeneme sürüyor. Elim kalçasından başına doğru ilerliyor, ensesine gömülüyor ve onu kendime çekmeden önce saçlarını avuçluyorum. Meadow'u duymadan önce dilim bir saniyeliğine ağzının içinde kayıyor.

"Baba." İkimiz de bize baktığını görmek için ona baktık. "Bir elma alabilir miyim?"

"Evet," diye cevap veriyorum, kıpırdamadan, "Şimdi alırım." Dönüyor ve saç örgüsü bir ileri bir geri giderek uzaklaşıyor.

"Aman Tanrım," diyor Grace, "az önce bizi öpüşürken yakaladı."

"Kendini savunmak için, ne gördüğünü bildiğini sanmıyorum," diyorum ve onu bırakıyorum.

Grace başını sallar. "Bilmiyor; beni daha önce bir kadını öperken görmedi ki." Ellerimi kalçalarımaya koyuyorum. "Sadece çıldırmayalım."

"Oh, senin için söylemesi kolay," diye karşılık verir Grace. "Babasına karşı yüzünü kızartan ben olacağım." Ne kadar gerginleştğine gülmekten kendimi alamıyorum. Genelde soğukkanlı, sakin ve akıllı başında biridir, hep de öyle olmuştur. Daha ilk günden benimle dışa dış bir mücadeleye girişti ve ben kocaman korkutucu bir adamım ama o kızımından korkuyor. "Gidip ona bir elma keseceğim, böylece beni sevecek."

"Ona denizkızı örgüsü yaptın," diye hatırlatıyorum, "yani benden üstünsün ve doğduğundan beri onunla birlikteyim." Bana gülümsüyor. "Şimdi oraya gidelim ve hiçbir şey olmamış gibi davranalım."

"Tamam," diye kabul ediyor ve mutfaka gidene kadar elimi onunkinin içinde kaydırıyorum ve o da buzdolabına doğru yürüyor. Ben kahvaltılık tabaklarını toplarken o da etrafımda dolaşıyor ve kızım için bir elma kesiyor. Daha önce Meadow konusunda bana yardım eden biri olmamıştı ve nedense Grace'le bu çok doğru geliyor.

Bir saat sonra arabaya bindiğimizde bile onu nasıl bağlayacağını biliyor. Hayvanat bahçesine gittiğimizde bana sık sık su içmemiz gerektiğini söyleyen o oluyor. Meadow'un yanımda olduğundan emin oluyor. Birine aşık olmak başka bir şey, kızınızdan hoşlanan bir kadına aşık olmak ise bambaşka bir şey. Bu benim kitabımda bir oyun değiştirici gibi. Grace'den önce biriyle çıkmayı hiç düşünmemiştim. Elbette ileride olabilir diye düşünüyordum ama doğru zamanın ne zaman olduğunu asla bilemiyordum. Grace ile her şey o kadar doğal gelişti ki hayatımın bir parçasını kaçırdığımı farkında bile değildim. Günün büyük bölümünde ikisini el ele tutuşmuş, birbirlerine farklı hayvanları gösterirken izliyorum. Sosisli sandviç yemek için durduğumuzda bile o ve Meadow hangi hayvanın en sevdikleri olduğunu konuşuyorlar.

Hayvanat bahçesinden ayrıldığımızda, arabayı garaj yoluna çektiğimde Meadow kışını sürüklüyor ve yarı uykulu bir haldeydi. Arabayı park ettiğimde "Baba, yorgunum," diyor ve Grace'i güldürüyor.

"Rock yıldızı olmak zor," diyor ona ve arabadan inerken gülüyorum.

Merdivenlerden ön kapıya doğru yürürken Grace sessizce, "Sanırım ben dışarı çıkacağım," diyor. "Bırakayım da rutinine geri dön. Zaten hafta için hazırlanmam gerekiyor."

Gitmesini istemiyorum ama yine de gitmesi gerektiğini biliyorum, o yüzden başımı sallıyorum. Ön kapıyı açtığımda ona "Gidip çantanı getireyim," diye fısıldıyorum ve Meadow ayakkabılarını çıkarıyor.

"Ben gidip televizyon izleyeceğim." Bizden uzaklaşıyor.

"Bugün için Grace'e teşekkür ederim" diyorum kızıma ve o da dönüp ona koşuyor, beline sarılıyor.

"Bana bir denizkızı örgüsü verdiğin için teşekkür ederim." Başını kaldırıp Grace'e bakıyor, o da ona gülümseyip sırtına sarılıyor.

"Gelmiş geçmiş en güzel gün için teşekkür ederim," diyor Meadow kollarını onun boynundan indirip oturma odasına doğru yürümeden önce. Çantasını almak için merdivenlerden çıkıyorum, benim de korktuğum şeyi görmezden geliyorum.

"Meadow, Grace'i arabasına kadar geçireceğim."

"Tamam, baba!" diye bağıyor.

Grace yanımdayken merdivenlerden inip arabasına doğru yürüyorum. Çantayı arka koltuğa koyduktan sonra onunla birlikte sürücü kapısında duruyorum. Bana doğru yaklaşıyor ve kollarını belime dolayarak bana bakıyor. "Bu muhteşem hafta sonu için teşekkür ederim." Onu daha da yakınımaya çekerken bana gülümsüyor.

"Kayıtlara geçsin diye söylüyorum. Bu geçirdiğim en iyi hafta sonlarından biriydi."

Dudaklarını yuvarlıyor. "Anal yaptıktan sonrasını düşünsene." Ben başımı arkaya atıp gülerken o bana göz kırıyor.

Parmak uçlarına kalkıp boynumu öpüyor ve benim tek yapabildiğim ona bakmak oluyor. Bir saniye boyunca birbirimizin gözlerinin içine bakıyoruz, ikimiz de bir şey söylemeden önce başımı eğiyorum ve ağzını yutmak için mesafeyi kapatıyorum. Yolun ortasında durmuş, birbirimizin içinde kaybolmuştuk. Beni bıraktığında "İçeri girmelisin" diye öneriyor. "Eğer şimdi uyuyakalırsa, pişman olursun."

"Yarın görüşürüz," diyorum usulca ve kapıyı açmadan önce onu bir kez daha öpüyorum.

"Orada olacağım," diye cevap veriyor, kapıyı kapatıp uzaklaşmasını izlerken gülümsüyor. Uzaklaşmasıyla ilgili bir şey beni rahatsız ediyor ama ne olduğunu bilmiyorum ya da bilsem bile düşünmek istemiyorum. Onu göremeyene kadar bekliyorum.

Meadow'un uykuya dalmasını engellemek için tam zamanında eve geri koşmadan önce araba artık.

Gözlerini zar zor açık tutabiliyor ve saat yediyi vurduğunda çoktan yatağında uyuyor, denizkızı örgüsüne dokunulmamış. Telefonumu çıkarıp Grace'e FaceTime yapıyorum, iki kez çaldıktan sonra cevap veriyor ve yatakta doğrulduğunu görüyorum. "Yatakta mısın?" Kendi yatak odama girerken kıkırdıyorum.

"Öyleyim," diye onaylıyor, "tüm bu temiz hava ve ekstra aktivite bana iyi geldi. için.

"Gerçekten mi?" Yatağıma doğru kaydım.

"Söylemiyorsun." "Söylüyorum," diyor, "banyo bile yaptım."

"İyi misin?" Acıyıp acımadığını merak ederek sordum.

"Evet, sanırım internette her gün seks yapmaya devam etmemiz gerektiğini okudum.

daha iyi hissedeceksin." Bana sırtıttı. "Caine'in sikine bağımlıyım nokta com'da okudum."

Kahkahalarla uluyorum. "Belki yarın gizlice kaçıp bir iş toplantısı yapabiliriz?"

Başını iki yana sallar. "Göreceğiz." Telefonda iki saat konuştuk ve dördüncü esnemenin sonra onu bıraktım, telefonu komodinin üzerine koydum, sonra yatağı döndüm. Onsuz kendimi boşlukta hissediyordum.

Ertesi gün beni arabasında bekliyor ve onu öpmek artık yeterli gelmiyor. Elini tutamamak beni gerçekten rahatsız etmeye başladı. O kadar kötü ki Cuma sabahı herkese ve her şeye havlıyorum. Öğle yemeğinden sonra ofisime geldiğinde başımı kaldırdım. "Düşünüyordum da," diyor masama doğru yürürken ve odada başka kimsenin olmadığından emin olmak için omzunun üzerinden bakarken, "bu akşamki dersi atlayıp buraya gelsem ve belki-

"Evet," dedim, "beş buçukta gel."

"İnsanlar genellikle lütfen der," diye homurdanıyor ve ellerini kalçalarına koyuyor. Giydiğı dar beyaz pantolon gün boyu ruh halime hiç yardımcı olmadı ve o lanet soytarı Kevin ya da Ryan ya da adı her neyse etrafı koklayıp duruyor. Masasının etrafına fare kaparı koymayı düşündüm.

"Çok ince bir buzun üzerinde kayıyorum Grace," diye homurdanıyorum sıkılmış dişlerimin arasından. "O zaman bütün gece boyunca hıncını benden çıkarmanı bekliyorum." Bana göz kırpmıyor.

O odadan çıkmadan önce bana.

İşten çıkıyor, kafasını içeri sokuyor ve çıkmadan önce bana iyi bir hafta sonu diliyor. Aceleyle Meadow'u alıp çıkıyorum ve eve varır varmaz hızlıca duş alıyorum. Saat beş buçuktan biraz önce kapı çaldı ve kapıya koşan tek kişi ben değildim. Meadow onun geleceğini öğrendiğinde çok heyecanlandı, belli ki başka nedenlerden dolayı.

İkimizi gördüğüne şaşırdığını görünce yüzümdeki gülümsemeye engel olamıyorum. "Bunlar benim en sevdiğim iki insan değil mi?" diye selamlıyor bizi.

Meadow ona bakarak, "Yine bir peri gibi görünüyorsun," diyor. Beyaz pantolonunu değiştirmiş ve onun yerine üzerinde kırmızı çiçekler olan uzun beyaz bir etek ve karnını biraz gösteren, etek ucu fırfırlı beyaz bir üst giymiş.

"Teşekkür ederim," diyor içeri girerken. "Sana bir hediye aldım." Elindeki çantayı havaya kaldırıyor ve Meadow'la aynı hizaya gelmek için çömeliyor. Kapıyı arkasından kapatırken Meadow'un hediyesi çıkarışını izliyorum.

"Bak, baba." Uzun sarı saçlı bir Barbie kafası olan hediyesi eline alıyor.

"Ben senin saçını yaptığımda sen de bu saç yapabilesin diye aldım," diyor ona. "Böylece birlikte pratik yapabiliriz."

Meadow'un nefesi kesiliyor. "Denizkızı örgüsü yapabilir miyiz?"

"Elbette yapabiliriz," diye kabul ediyor ve Meadow zilin tekrar çalmasıyla aynı anda ayağa kalkıyor.

Teslimatçı olduğunu düşünerek kapıyı açtım ama Marilyn'le yüz yüze geldim. Ellerini havaya kaldırdığında şok oldum. "Meadow," diyor beni görmezden gelerek, "gel anneni gör." Meadow ona doğru koşuyor. "Nasılsın prensesim?"

"Örgü yapmak için bir Barbie kafam var," diyor heyecanla.

"Meadow," diyorum, sonunda kendime gelerek, "git onu yerine koy."

"Tamam," diyor Meadow, yaklaşan dramı fark etmeden. Marilyn'i açtığımda onun merdivenlerden odasına çıkmasını bekliyorum.

"Burada ne halt ediyorsun?" Tıslıyorum.

"Ziyarete geldim," diyor, bana bakıyor ve sonra Grace'in burada olduğunu fark ediyor.

"Dışarı mı çıkıyorsun?" diye soruyor. "Asistanın sana bebek bakıcılığı yapacak." Başını sallar.

"Sadece bir şey bırakmaya geldim," diyor Grace endişeyle. "Ben de tam gidiyordum," diyor bana bakmaktan kaçınarak. "İyi geceler." Ben onu durduramadan aceleyle evden çıktı.

Dışarı çıkışını izliyorum, peşinden gidemiyorum çünkü evimde Marylin var ve onu evimde istemiyorum. "Marylin, bu iş bugün bitiyor," diyorum sıkılmış dişlerimin arasından, "bundan sonra evime, iş yerime ya da bulunacağım herhangi bir yere gelmeden önce haber vermeni istiyorum, yoksa tacizden polise şikayette bulunacağım. Bu üçüncü kez benim alanıma zorla girişin."

"Kızımı görmeye geldim," diye homurdanıyor.

"Ve dediğim gibi, daha önce aradın." Kapıyı açıyorum. "Bu gece meşgulüz."

"Ama ben buradayım." Ellerini havaya kaldırıp çığlık atıyor, "Bunca yolu geldim!"

"Araman gerekirdi. Bu hafta sonu planlarımız var." Bana bakıyor ya da daha doğrusu, bakışlar öldürseydi ölmüş olurum der gibi bakıyor.

"Buraya gelerek onca parayı boşa harcadım," diye hayıflanıyor. "Gidecek bir yerim yok.
git."

"Benim sorunum değil." Başımı salladım. "Şimdi, gidiyor musun yoksa polisleri arar mısın?"

Kapıdan çıkarken yine "Bu konuyu avukatımla konuşacağım," diye homurdanıyor. "Bu şekilde muamele görmek kabul edilemez," diye söyleniyor ve ben de kapıyı arkasından çarpıyorum.

Meadow aşağı indiğinde telefonu arka cebimden çıkarıyorum. "Annem nerede?" diye soruyor, etrafına bakınarak.

"Gitmesi gerekiyordu. Seni sonra arayacağını söyledi," diyorum ve o gözünü bile kırpmıyor.

"Grace nerede?" Oturma odasına doğru yürümek için döner.

"Gidip bir şey alması gerekti," diye yalan söylediğimde hayal kırıklığına uğramış görünüyor. "Geri gelecek."

Numarasını bulup onu arıyorum ve çağrı doğrudan sesli mesaja düşüyor. Gözlerimi kapatıyorum, göğsümdeki çekiç sesini duymazdan geliyorum.

Beni arayabilir misin, ya da daha iyisi,
Geri dönmek
mi?

Onu tekrar aramadan önce bir saniye, sonra iki saniye bekliyorum ve yine telesekretere düşüyor. Eve geri dönüp kanepeye giderken ona bir mesaj bırakıyorum.

Lütfen beni ara.

YİRMİ DOKUZ

Grace

Elimde tekrar çaldığında telefonuma bakıyorum.

Batman değil: Lütfen beni ara.

Kalbim göğsümde düzensiz bir şekilde sertçe atıyordu. Kapıyı açtığı andan ben çıkana kadar sanki beden dışı bir deneyim yaşıyormuşum gibi hissettim. Marilyn'i orada görünce ve Meadow'un anne dediğini duyunca kendimi davetsiz misafir gibi hissettim. Olayı izlemek yerine kendimi durumun dışına çıkardım. Evden çıkarken ellerim titriyor, dizlerim titriyor, ensem yanıyor ve genel olarak araba yolunun ortasında hasta olacağımı düşünüyordum.

Telefonum elimde tekrar çalarken başımı direksiyona koyuyorum ama yeni bir mesaj yok. Sadece gelenler hakkında beni uyarıyor. Onu aramayı düşünüyorum ama bunun yerine ona bir mesaj gönderiyorum.

Ben: Seni sonra ararım.

Tam gönder tuşuna basacakken siliyorum ve ne yazacağımı düşünüyorum.

Ben: Bunun ortasında olmak istemiyorum. Bu kavganın içinde olmak istemiyorum.

Geri alamadan gönder tuşuna basıyorum. Baloncukların hemen çıktığını görüyorum ve telefon elimde ping atıyor.

Batman değil: Hiçbir şeyin ortasında değilsiniz çünkü ortasında olacağınız hiçbir şey yok.

ortasında.

Gözlerim yanmaya ve kaşınmaya başladığında gözlerimi kapatıyorum.

Ben: Hafta sonu için eve gidiyorum. Meadow'a annesiyle başkası olmadan biraz zaman ver.

Gönder tuşuna basıyorum ve yardımcı olabileceğini bildiğim numarayı arıyorum. Yarım zil sesinden sonra cevap veriyor. "Bu benim en sevdiğim torunum değil mi?" Ona gülmek zorundayım.

"Bunun yalan olduğunu biliyorum." Kıkırdıyor. "Merhaba baba," diyorum, hayatımda hiç olmadığım kadar çelişkili hissederek. "Bu hafta sonu annemle babama sürpriz bir ziyaret yapmayı düşünüyordum."

"Öyle mi?" diyor ve bir araba kapısının çarptığını duyabiliyorum. "Bir saat içinde orada olabilirim."

Başımı salladım. "Bir saat mi?" Etrafıma bakıyorum. "Nasıl?"

"İş yapmak için yakınlardayım. Eve dönmek üzereydim ama bir mola verebilirim," diyor ve yalan söylediğini biliyorum. Ailesi için her şeyi yapar. Ayrıca onu aramamın yapacağım en son şey olması gerektiğini de biliyor. O da dahil olmak üzere hepimiz onu aradığımızda bunun bir şeyler yapmak için olduğunu biliyoruz.

"Tamam, seninle nerede buluşmamı istersin?" Ben soruyorum, o gülüyor. "Ben seni alırım." Gözlerimi deviriyorum.

"Baba, Pazar günü evde olmalıyım ve eve arabayla gitmek zorundayım. Bu herkese zaman kazandıracak."

"Olumsuz," diyor. "Muhtemelen Pazar günü geç saatlerde evde olacaksın ve gece araba kullanmanı istemiyorum. Gece araba kullanmanın tehlikelerini biliyor musun?" Gözlerimi kapatıyorum, aklım Caine'e gidiyor ve onu özlediğim için nefret ediyorum. "Kırk dakika içinde seni alması için bir şoför ayarlayacağım."

"Gece tek başıma araba kullanamam ama beni eve bırakması için bir adam tutabilir misin? Bir şoförle kaç kişinin kaybolduğunu biliyor musun?"

Gülüyor. "Seni herhangi bir şoförün kullanmasına izin vereceğimi mi sanıyorsun?

Bu adamların eğitimi var."

"Tanrım, baba, ben başkanın kızı değilim," diye homurdanıyorum. "Kırk dakika içinde hazır olurum."

Telefonu kapattım ve mesajıma cevap verip vermediğini görmek için aşağıya baktım ama mesajımdan sonra hiçbir şey yoktu. Telefonu bırakıp evime doğru yol alıyorum, evde hala birkaç kıyafetim olduğu için küçük bir çanta hazırlıyorum. Kapı zili çalıyor ve kalbim hızlanıyor, gelenin o olabileceğini düşünüyorum ama onun yerine siyah takım elbise giymiş bir adam geliyor. "Bayan Barnes, ben şoförünüzüm."

İçimdeki pişmanlık duygusunu görmezden gelip çantamı alıyorum ve onunla birlikte dışarı çıkıyorum. Çantayı hızla elimden alıyor. Telefonum elimde çok ağırmış gibi hissediyorum. Attığım her adımda sanki bir tepeye tırmanıyormuşum gibi hissediyorum. Arabanın arka koltuğuna geçip onu aramayı düşünüyorum ama belki de işleri yoluna koymak için zamana ihtiyacımız var. Etrafta dolanan eski karısı var ve onun hâlâ onlarla birlikte olduğu düşüncesi içimi kemiriyor. Gözümden akan yaşı siliyorum, tek bir damla gözyaşı bile döksem büyükbabamın içimi göreceğini biliyorum.

Uçak, arabanın oraya varmasıyla aynı anda iniyor ve merdivenler iniyor, ardından kot pantolon ve tişört giymiş olan büyükbabam geliyor.

"Merhaba."

"İş mi?" Ona bakıyorum. "Ne zamandan beri iş için kot giyiyorsun?"

"Sofia'nın evinde bir şeyler takılıyordum," diye açıklıyor ve beni kucaklamak için kendine çekiyor. Kollarımı beline doladım. "Matthew'a bu işin nasıl yapıldığını göstermem gerekiyordu."

Ona bakıyorum ve gülüyorum. "Sen ve Matthew," diyorum Matty'nin amcasından bahsederken, ilk günden beri ikisi arasında aşırı bir rekabet var.

"Hadi seni eve götürelim," diyor, uçağa doğru yürüyor ve önce beni merdivenlerden yukarı çıkarıyor. Uçağın eve inmesi kırk beş dakika sürüyor ve merdivenlerden inerken burada olmamam gerektiğini hissediyorum. Bir şeyler ters gidiyor, ama onu itiyorum. On dakika sonra, çocukluğumun geçtiği evin merdivenlerinden çıkıyorum ve kapının zilini çalıyorum.

Sağ salim içeri girmemi sağlamak için babamın kamyonetinin yanında durduğunu görüyorum. Kapının arkasında ayak sesleri duyuyorum ve sonra kapı çekilip açılmadan önce kilidi açılıyor. Babam şortu ve tişörtüyle orada duruyor, yüzündeki şok ifadesi beni güldürüyor. "Sürpriz," diyorum ellerimi kaldırarak.

"Willow!" diye bağıyor omzunun üzerinden, sonra bana doğru hamle yapıyor ve kollarını belime dolayıp beni kucağına alıyor. "Bebeğim eve döndü."

Gözlerimi deviriyorum. "Bu ailede daha dramatik olabilir miyiz?"

"Willow," diye tekrar sesleniyor ve annemi koridorda görmeden önce ayak seslerini duyabiliyorum.

"Neden bağıyorsun?" Beni görünce adımlarının ortasında durdu, ağzı açık kaldı. "Aman Tanrım." Elini ağzına götürdü, babam beni bıraktı, böylece yanına gidebildim.

"Merhaba." Onu kollarıma aldım. "Sürpriz," diyorum usulca.

"Bu gürültü de ne?" Charlie yatak odasından çıkarak şikayet ediyor. "Ah, o neden burada?"

"Neden hâlâ buradasın?" diye soruyor babam. "Gel de çantasını al." "Baba, bu sabah beşte kalktım," diye homurdanıyor ama geliyor

Yine de eşyalarımı almak için aşağıya indim. "Habersiz misafirleri sevmeyiz." dedi ve babam onun kafasına bir tokat attı. "Ow."

"Neyi sevmiyoruz biliyor musun?" diye sıkılmış dişlerini gıcırdatıyor babam. "Sabahın beşinde kıyafetlerini giyerek bir kadını gizlice evden çıkarmaya çalışmaktan."

"Aptal." Başımı sallıyorum.

"Peki ya Jim Preston?" diye beni suçluyor ve altı ay boyunca çıktığım lisedeki erkek arkadaşımın bahsedince gözlerim büyüyor. "Sabah pencereden atladı."

Annemle babam bana bakıyor. "Yapmadı," diye inkar ediyorum, onlara bakmaktan kaçınarak. "Birini daha iyi hissettirecekse, biz hiçbir şey yapmadık."

"Grace," diye homurdanıyor babam sıkılmış dişlerinin arasından.

"Altı yıl kadar önceydi." Ellerimi havaya kaldırdım. "Acıktım." Konuyu değiştirmeye çalışıyorum; neyse ki annemle babam konuyu kapatıyor, Charlie de öyle.

"Yemek yiyebilirim," diyor başını sallayan anneme.

"Ne zaman yemek yiyemeyeceksin?" Şimdi dönüp mutfığa gidiyor ve gecenin geri kalanında kendimi yeniden on altı yaşındaymışım gibi hissediyorum. Charlie ve ben sürekli birbirimize laf atıyoruz, annem de bize uslu durmamızı söylüyor. Yatağıma kayıyorum, telefonu elime alıyorum ve ona gönderdiğim mesajları okuyorum. Sonuncusu hala cevaplanmamıştı. Bütün gece onu ve Meadow'u hayal ediyorum. Rüyalarımın onun öpücüklerini bile hissedebiliyorum ve ertesi gün uyandığımda kendimi kaybolmuş hissediyorum.

Yatakta döndüğümde saatin dokuzu biraz geçtiğini görüyorum. Yataktan kalkıp merdivenlerden inmeden önce gerinirken annemi taburelerden birinde oturmuş evrak işleriyle uğraşırken buluyorum. "Günaydın," diye mırıldanıyorum, kahve demliğine gidip kendime bir fincan yapıyorum.

Bir tabure çekip annemin yanına oturuyorum. "Herkes nerede?" Sıcak kahveden bir yudum alırken ona soruyorum.

"Baban ve ağabeyin ahıra gittiler," diye açıklıyor. "Dün yeni atlar aldılar, bu yüzden nasıl olduklarını görmek için onları kontrol etmeye gittiler."

"Oh, eğlenceli," diyorum, "belki oraya gidip bakarım."

"Baban buna bayılırdı." Bilgisayarı kapatıyor ve ben de ona bakıyorum. "Peki neden burada olduğun hakkında konuşmak ister misin?"

"Ziyarete geldim." Kahvemden bir yudum daha alıyorum, umarım düşürür.

Gülüyor. "Tatlım, bu parmağında oynattığın erkeklerde işe yarayabilir. Büyükbaban ve baban gibi." Başını eğiyor ve kaşları havaya kalkıyor. "Ama benimle bundan daha iyisini yapman gerekecek."

"Önemli bir şey değil." Midem sıkışıyor. "Sadece biraz yalnız kalmaya ihtiyacım vardı, hepsi bu."

"Kulağa hiçbir şey gibi gelmiyor." Sesi yumuşak.

"Biriyle görüşüyorum," diye itiraf ediyorum ve gözleri bunun şokunu gizlemeye çalışıyor. Hep birileriyle çıktım ama hiç kalıcı olmadı. Bir ya da en fazla iki randevu sürerdi ama sonra sönerdi.

"Bu büyük bir şey-" Onu durdurmak için elimi kaldırdığımda konuşmayı kesti. "O benden daha yaşlı." Bir parmağımı kaldırdım. "Onun bir kızı var." İkinci bir parmağını kaldırıyor ve gözlerinin büyüdüğünü görebiliyorum. "Ve O benim patronum." Tanrım, tüm bunları yüksek sesle söylemek düşündüğümünden çok daha yoğun geliyor.

"Grace," diyor annem sıkılmış dişlerinin arasından.

"Biliyorum." Tezgâhı itip ayağa kalkıyorum, bir yere gitmek için değil ama biz bunu konuşurken yürümek için. "Ama hangi kısma daha çok şaşırdın?"

"Hepsi," diye itiraf ediyor. "Ne kadar yaşlı?"

"Bilmiyorum, belki dokuz yıl," diyorum. "Bu beni rahatsız etmiyor ama onu rahatsız ediyordu."

"Geçmiş zaman, yani aştı mı?" diye soruyor. Tek yapabildiğim omuz silkme çünkü geçen hafta sonundan sonra artık onu rahatsız etmediğini varsayıyorum. "Kızı kaç yaşında?"

"O dört yaşında." Meadow'un burayı ne kadar çok seveceğini düşünerek gülümsüyorum. "Ve o harika biri."

"Grace," dedi usulca, "o senin patronun."

"Biliyorum." Ellerimi havaya kaldırıp önümdeki tezgâha vuruyorum.

"Ondan nefret ediyorsun," diyerek beni aradığı ve onun hakkında atıp tuttuğum zamanları hatırlatıyor.

"Biliyorum." Başımı öne eğdim. "Biliyordum, ama şimdi-"

"Ama şimdi gittin ve patronun olan bekâr bir babaya aşık oldun." Her şeyi özetliyor ve ben ona bakmadan başımı sallıyorum.

"Peki neden buradasın da orada değilsin?" diye soruyor bana milyon dolarlık soruyu.

"Sanırım eski sevgilisi onu geri istiyor." Bu sözleri söylerken başımı kollarımın üzerine koydum.

"Öyle mi düşünüyorsun?" Sandalyesinde arkasına yaslanırken ona bakıyorum.

"Dün akşam yemeği için oraya gittim ve o geldi." Bu anı beni hasta ediyor. "Ondan önce de, biz çıkarken değil, ofise geldi ve onun karısı olduğunu söyledi."

"Bu konuda ne dedi?"

"Hiçbir şeyin ortasında olmadığımı, çünkü ortasında olunacak bir şey olmadığını söyledi," diye itiraf ediyorum ona, "ve sonra buraya geldim."

Nefes nefese, "Grace."

"Biliyorum." Başımı sallıyorum. "Biliyorum, ona gitmeliydim." Başını sallıyor. "Ama korkmuştum."

"Neyden korkuyorsun?" diye soruyor.

"İkisine de aşık olduğumdan ve bana karısına geri döneceğini söyleyeceğinden korkuyorum."

"Ama onunla konuşmazsan nasıl bileceksin?" Anne sesini kullanıyor.

"Anne, hayatımda ilk kez aşık oluyorum," diye itiraf ediyorum. "Bu birçoğunun ilki." Umarım ne demek istediğimi anlamıştır. "Yani, keşfedilmemiş bir bölgedeyim."

"Bir numaralı kural iletişimdir." Ona gözlerimi deviriyorum. "Babanla tanıştığımda aşkın ne olduğunu bildiğimi mi sanıyorsun?" Bilmediğini biliyorum çünkü üvey babası tarafından ölüme terk edilmişti. "Hiçbir şey bilmiyordum ama onun farklı olduğunu biliyordum."

"Anne." Elimi karnıma götürdüm. "Şu anda kafamdan o kadar çok şey geçiyor ki. Nereden başlayacağımı bile bilmiyorum."

"Peki, en baştan başlayalım, bebek anne draması dışında." Sırıttıyor. "Seni rahatsız eden ne?"

"Patronum olması dışında." Gözlerimi kapatıyorum. "Yüksek sesle söyleyince kulağa daha da kötü geliyor." Bana gülüyor. "Herkes ne diyecek?"

"Herkes kim?"

"Babam, babam, birkaç isim vermek gerekirse." Ellerimi başımın üzerine koydum. "İş arkadaşlarım."

"Ailen için endişelenme. Seni mutlu edecek herkesi kabul edeceklerdir," demeye çalışıyor. "Baban benim de patronumdu ve sonra onunla evlendim."

"Anne, bu farklı," diyorum ona. "Nasıl yani?"

"Öncelikle, bir çocuğu var," diye belirttim.

"Tamam, babanın bir çocuğu olsaydı, yine de ona aşık olurdum," diyor bana, "bebek annesi dramasına rağmen." Derin bir nefes alıyorum. "Asıl soru, sen ona gerçekten aşık mısın? Her şeyi bir kenara bırak, insanların ne diyeceğini düşünüyorsun, nelerden korkuyorsun. Onun hakkında ne hissediyorsun?"

Bu cevabı bildiğim için ona bakıyorum. "Yüzde bin kesinlikle, ona sırılsıklam aşık olduğumu söyleyebilirim."

OTUZ Caine

otoparka normalden daha geç giriyorum çünkü erken gelirsem burada olacağını biliyorum ve onu görmeye hazır olduğumdan emin değilim. Asansöre doğru yürürken arabasına bakmaktan bile kaçınıyorum.

Yukarı çıkan numaralara bakarken parmağımın telefonuma dokunuyorum, ping sesi geldiğinde dışarı çıkıyorum ve kapılar açılıyor. Attığım her adım kulaklarımda yankılanıyor ve göğsümde bir sıkışma hissediyorum. Tüm hafta sonu boyunca onun yanımda olmayacağını bildiğim için hissettiğim aynı gerginlik. Gün boyunca yokmuş gibi davranmak kolaydı ama Meadow yatağa girdiğinde ve evde sadece ben kaldığımda artık rol yapamazdım. Ona aşkıttım. Ona sırılsıklam aşkıttım. Ne söylersem söyleyeyim ya da nasıl ifade edersem edeyim, her seferinde bu sonuca varıyordum. Kendime kaç kez bunun yanlış olduğunu söylediğimin önemi yoktu. Eksilerini ne kadar söylersem söyleyeyim, tek yapmam gereken onun gülümseyen yüzünü hayal etmektir ve tüm bahaneler pencereden dışarı çıkıyordu.

Köşeyi dönmeden önce resepsiyon görevlisini "Günaydın," diye selamlıyorum ve gözlerim ona gidiyor. Bilgisayarına bakıyor ve göğsümdeki gerginlik daha da artıyor, nefes almakta zorlanıyorum. Ofisime gitmek yerine doğrudan konferans salonuna gidiyorum. Çok geç kaldığım için toplantı çoktan başlamıştı.

"Hey," diye mırıldanarak sandalyeme oturuyorum. Tüm bu olanlardan etkilenmemiş görünen Grace'e bakıyorum. Toplantıda neler konuşulduğunu dinlemiyorum bile ve geriye dönüp baktığımda Kayla'nın ona söylediği bir şeye güldüğünü görüyorum, bu da onu tüm hafta sonu boyunca kafamda canlanan anılarımdan daha güzel kılıyor.

Toplantı bitti ve dışarı çıktığımda her zamankinden daha sinirliydim ve nedenini bile bilmiyordum. Ama nedenini biliyorum. Çünkü az önce gitti. Gitti ve bunun hakkında konuşmak için bile kalmadı. Ofisime doğru yürüyorum ve bana bakıyor, beni gördüğünde yüzünde tam bir gülümseme oluşuyor ve midem geriliyor. "Günaydın," diye neşeyle selamlıyor.

"Evet," diye havlayarak masasının önünden geçip durmadan yürüyorum. Hala dolu olan kahvemi masamın üzerine koyduktan sonra ceketimi çıkarıp kanepeye atıyorum. Tam kollarımı sıvıyordum ki onun kapıyı çaldığını gördüm.

kapı pervazı. Üzerinde siyah bir bluz, uzun siyah bir etek ve yüksek topuklu ayakkabılar var. "Ne?"

Ofise doğru biraz yürüyor ve ellerim ona dokunmak için kaşınıyor. "Konuşmak için bir zaman ayarlayabilir miyiz diye merak ediyordum."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Konuşma zamanı." Kollarımı sıvamayı bitirirken alaycı bir şekilde gülüyorum. "Konuşma zamanı Cuma günüydü," diye tıslıyorum, "ve sen benimle konuşmak yerine çekip gittin."

"Haklısın," diye usulca onaylıyor ve ağır nefes aldığını görebiliyorum çünkü göğsü kabarıyor. Ayrıca ellerini bir arada tutuyor ve gergin bir şekilde sıkıyor. "Ben sadece-"

Elimi kaldırarak onu durduruyorum. Aklım bile sakin olmamı söylüyor ama yapamıyorum. Onun gidişine duyduğum öfke bir anda kabardı. "Benimle yetişkinler gibi konuşmak yerine, bir çocuk gibi öfke nöbeti geçirdin." Kelimeler ağızımdan çıktığı anda her şeyi berbat ettiğimi anlıyorum. Sanki ona vurmuşum gibi tek ayağının üzerinde bir adım geri atıyor. Gözleri bulutlanıyor ve iyi anlamda değil. "Grace." Ona doğru bir adım atıyorum ama titrediğini gördüğüm elini kaldırıyor.

"Zaman ayırdığınız için teşekkür ederim," diyerek topuklarının üzerinde döndü ve ofisimden yürüyerek, neredeyse koşarak çıktı. Masasında durdu, telefonunu almak için eğildi ve dönüp benden hızla uzaklaştı.

"Siktir." Başımı salladım ve başımı eğdim. "Siktir, siktir, siktir."

Masama doğru yürümek için geri dönüyorum, sandalyemi çekmeden önce derin bir nefes alıyorum ve onun tuvaletten dönmesini bekliyorum. Gözlerim bir şahin gibi masasının üzerinde. Bir dakika ikiye, iki beşe dönüşüyor. Her otuz saniyede bir saatime bakıyorum, acaba gidip onu kontrol etsem mi diye düşünüyorum. Ama kadınlar tuvaletine girip onu öpsem nasıl görünürdü? Parmağımı masama vururken Loren'in kolunun altında bir kutuyla masasına geldiğini ve Grace'in masasına koyduğunu görüyorum. Sanki yanıyormuş gibi yerimden fırladım. "Ne yapıyorsun sen?" Kutuya bir şeyler koymaya başladığında ona çıkışıyorum.

"Grace işi bıraktı," diyor ve vücudumdaki kan çekiliyor, "ve benden eşyalarını paketlememi istedi."

"Ne?" Yerin altımdan çekilip alındığını hissederek soruyorum. "Ona şans verdiğin için teşekkür etti," diye aktarıyor Loren.

her zaman kullandığı kahve fincanlarından birini kaldırarak, "ama o

okulda." Kalbim göğsümde öyle bir çarpıyor ki tek duyabildiğim bu. "Ama buradan hışımla çıkıp gittiğine göre, ona söylediğin şeyin bardağı taşıran son damla olduğunu varsayıyorum."

"Ben-" diye söze başlıyorum ama elini kaldırıyor.

"Bunu sana inanacak birine sakla," diyor ve Grace'in eşyalarının olduğu kutuyla dönüyor.

"Kutuyu bana ver," diye çıkıştım. "Gidip ona götüreceğim."

"Bunu söylemen komik. Caine'e gelebileceğini ama benim orada olmayacağımı söyle, dedi." Daha önce yanılmışım. Şu anda, şu anda, sanki zemin altımdan sökülüp alınmış gibi hissediyorum.

Asansöre koşmadan önce telefonumu ve ceketimi kaptığım gibi ofisime geri dönüyorum. Asansörün düğmesine bir kez daha basıyorum ve tam otuz saniye boyunca hiç durmuyorum. Kapılar açıldığında merdivenlerden çıkmak üzereydim. İçeri adımımı atar atmaz kapıyı kapatma düğmesiyle birlikte P düğmesine basıyorum. Neyse ki başka kimse içeri girmiyor ve kapılar açılır açılmaz arabama doğru koşuyorum.

Yol boyunca hız yapıyorum, binasının önüne park ediyorum, beni çekip çekmemeleri umurumda değil. Her bir saniye acı veriyor. Her bir saniye bir ömür gibi geliyor. Her saniye çok geç olmasın diye dua ediyorum.

Kapısına varıyorum ve çalıyorum. "Grace, bebeğim," diyorum usulca, çalıyorum ve çalıyorum. "Lütfen." Başımı kapıya koyuyorum, göğsümdeki gerginlik eskisinden çok daha fazla. Nefes almak bile gittikçe zorlaşıyor. "Grace, lütfen," diyorum tekrar, yalvararak. "Hiçbir yere gitmiyorum. Bütün gece burada oturmam gerekiyorsa, otururum." Telefonumu çıkarıp onu arıyorum, ellerim sürekli titriyor. Çalmadı bile. Doğrudan sesli mesaja düşüyor.

"Grace'e ulaştınız. Mesaj bırakın."

"Grace, bebeğim," diyorum, sesim kesik kesik. "Lütfen beni ara. Özür dilerim." Gözlerimi kapatıyorum. "Çok, çok üzgünüm." Telefonu kapatıp kapıyı bir kez daha çalıyorum, açmasını umuyorum, hak etmediğim halde beni bu ıstıraptan kurtarmasını umuyorum. Onu hak etmiyorum. "Lütfen," diye yalvarıyorum kahverengi kapıya. Elimi kapının üzerine koyuyorum, üzerindeki serinliği hissediyorum. "Grace." Kapıyı tekrar usulca çalıyorum. Uzaklaşmadan önce derin bir nefes aldım. Dedi ki

burada olmazdı ve blöf yapmadığını içten içe biliyordum. Bu sefer yapmadı. Bu benim üçüncü saldırımdı.

Binadan çıkıyorum ve içime bir korku çöküyor. Telefonumu açıyorum ve gerçekten yardım edebilecek tek kişiyi arıyorum. İki kez çaldıktan sonra cevap veriyor. "Yo," diyor ve ben gözlerimi kapatıp başımı koltuk başlığına yaslıyorum.

"Nash." Sesim çığ çıkıyor ve pencereden dışarı bakıyorum. "Ne oldu?" Sesinde şimdi endişe var.

"Ben Grace," diyorum. "Her şeyi berbat ettim."

"Yeni olan başka ne var?" Gülerken ses tonu değişiyor. "Şimdi ne yaptın?"

"Durum kötü." Onu içeri girerken yakalamayı umarak binanın kapısına bakıyorum ama kapı açılmıyor. "Çok kötü."

"Ne kadar kötü?" diye soruyor.

"O gitti." Sesim kesiliyor. "Dostum, ne yapacağım hakkında hiçbir fikrim yok. yap."

"Ona ne söyledin?" Nasıl yapacağımı düşünürken başımı geriye attım. açıkla.

"Onunlayım." Nefesinin kesilmesini bekliyordum ama onun yerine güldü.

"Şok edici," diyor ve şimdi şok olan benim. "Dostum, ilk günden beri onun için yanıp tutuşuyordun."

Reddediyorum, "Değildim."

"Dostum, ona mesaj attığımı öğrendiğinde barda bana yumruk atacağını d ü ş ü n m ü ş t ü m ." Bana gülmekten başka bir şey yapamadı.

"Değildim. Bir erkek arkadaşı olduğumu sanıyordum," diye hatırlatıyorum ona. "Her neyse, işler ilerledi."

"Onu becerdin, değil mi?" Bu sözler içimde açıklayamadığım bir öfke yarattı.

"Onun hakkında bir daha böyle konuşursan o lanet çeneni kendim kırarım," diye tıslıyorum. "Seninle oyun oynamıyorum."

"Tanrım, Caine," diyor usulca.

"Ona aşığım." Kelimeler ilk kez ağzımdan çıktı.

"O zaman ne oldu?" Kapiya doğru yürüyen birini görüyorum ve o mu diye merak ederek kafamı çeviriyorum ama değil.

"Cuma günü Meadow ve ben im le yemek yemeye geldi," diye başladım, "sonra Marylin çıkageldi."

"Siktir," diye yemin ediyor Nash. "Clusterfuck."

"Hiçbir fikrin yok. Her neyse, Grace gitti ve arkasına bakmadı." Nash yine "Kahretsin," dedi. "Ona ne söyledin?"

"Ona hiçbir şey söylemedim çünkü beni hiç aramadı. Hafta sonunu ailesiyle geçirdi."

"Tamam, peki nasıl istifa etti?" diye soruyor bana.

"Onu gördüğümde çok kızmıştım. Yani aslında ona değil. Daha çok tüm bu duruma ve söylememem gereken şeyleri söyledim."

Bana tekrar "Şok edici," dedi.

"Tuvalete gitti sandım. Sonra bir baktım Loren masasını topluyor ve bana istifa ettiğini söylüyor."

"Onu görmeye gittin mi?" diye çıkışır. "Ona ne söylediğini hayal edebiliyorum. onu."

"Loren'e bana gideceğini söylemesini söyledi." Kelimelerin tadı asit gibi Ağzımı. "Nerede olduğu hakkında hiçbir fikrim yok."

"Muhtemelen eve, çiftliğe gitmiştir," dedi o çok korktuğum sözleri söylerken.

"Onu bulmak için yardıma ihtiyacım var."

"Seni sonra ararım." Telefonu yüzüme kapattı. Arabayı çalıştırıyorum ama ofise dönmek yerine doğruca eve gidiyorum.

Elimdeki telefon çaldığında ön kapıyı açıyorum ve arayanın Nash olduğunu görüyorum. Yarım zil sesinden sonra "Alo," diye cevap veriyorum.

"Yo," diyor.

"Onu buldun mu?" Her neredeyse oraya gitmeye hazır bir şekilde soruyorum.

"Oh, evet." Islık çalıyor. "Söyleyeceklerimin hoşuna gideceğini sanmıyorum."

Midem bulanıyor, bana ne söyleyeceğini merak ediyorum.

"Eve gidiyor." Gözlerimi kapatıyorum, burnumun kenarını sıkıyorum. "Ben hoş karşılanmadığınız söylendi."

"Evet, beni vurmazlarsa," diyorum merdivenleri ikişer ikişer çıkarak, "oraya gitmememin tek yolu bu."

"Bunu söyleyeceğini düşünmüştüm," diyor. "Bir uçağa atlayıp sana geliyorum."

"Gerçekten mi?" Şok olmuş ve şaşırmış ama aynı zamanda arkamda en azından bir kişi olacağı için mutlu bir şekilde cevap veriyorum.

"Vurulma ya da ağzını açma ihtimaline karşı birinin orada olması gerekiyor," diyor. "Sadece otur. Sana kadının geri getireceğiz." Gülüyor. "Ya da denerken öl."

OTUZ BİR

Grace

"Günaydın güzel kız." Ahıra girerken ata gülümsüyorum. "İyi bir gece geçirdin mi?" Köşeye sinmişken ona elimi uzatıyorum. Babamın geçen hafta kurtardığı küçük beyaz bir at. Ben ona doğru yürürken bir adım geri çekiliyor, bana güvenip güvenemeyeceğinden emin değil. "Sana biraz su vermeye geliyorum." Her hareketimi izliyor. "Nasıl hissettiğini biliyorum." Elim kaldırıp yanıma gelmesini bekliyorum. "Kime güveneceğimden emin değilim." Temkinli bir şekilde yanıma geldi. "Çok güzelsin," diyorum başını eğip gözlerini benden ayırmadan. "Sana zarar vermeyeceğim." Bana doğru bir adım daha atarken biraz ofluyor. "Yürüyüşe çıkmak ister misin?" Boynunu ovuyorum. "Evet, gidip biraz temiz hava alalım." Boynundaki yuları alıp onunla birlikte ahırdan çıkıyorum. Bir eyer kapıp üzerine atıyorum ve o da biraz geri çekiliyor. "Sorun yok." Yan tarafını ovuyorum. "Bu acıtmayacak." Sözlerimi bitiriyorum ve dizginlerini elimde tutarak gözlerinin içine bakıyorum. "Şimdi üzerine çıkacağım ve sen beni attan indirmeyeceksin." Ayağımı üzengiye koyup bacağımı atın üzerine atıyorum. Beni attan indirmek için sağa ve sola hareket ediyor ama attan inmiyor, bu da benden memnun olmadığını belli ettiği dünden daha iyi. Sakinleşene kadar tam beş dakika sürdü.

"Ormanda güzel bir yürüyüşe çıkmaya ne dersin?" Onu sessiz bir yerdeki patıkaya götürürken soruyorum. Birkaç dakika yavaşça yürüdük. Hâlâ nereye gideceğinden ve benden emin değil. "Ne güzel bir çift olduk." Kendi kendime kıkırdıyorum, iyiymişim gibi davranmaya çalışıyorum ama dürüst olmak gerekirse bu çok yorucu. Gece yarısına doğru ortaya çıkıp herkesi, özellikle de ailemi şoke ettiğimden beri iki gün geçti. Eve arabayla gideceğimi bile bilmiyordum. Tek bildiğim her şeyden uzaklaşmam gerektiği idi. İşe yüreğim ağzımda gittim, özellikle de onu yirmi dakika bekledikten sonra. Ya benden kaçtığını ya da bana kızgın olduğunu ya da belki de her ikisini birden yaptığını biliyordum. On dakika sonra elinde kahvesiyle içeri girdiğini ve doğruca konferans odasına gittiğini gördüm.

Beni görmeye gelmesini bekledim ve hemen gittiğini anladım. Beklemeliydim ama daha fazla bekleyemezdim. Onunla konuşmak istedim. Onunla sohbet etmeyi umuyordum ama ağzından çıkan kelimeler kalbime saplanmış bıçak gibiydi. Bu bana onun asla ve asla

benim yaşımda üstünde olmak. Bizim için geri dönüş yoktu. Ona aşıkken orada kalıp her gün onun için çalışmazdım, bu yüzden ayrıldım.

Loren'i aradım ve ona ayrılacağımı ve lütfen eşyalarımı toplamasını söyledim. Geri dönmemi ve onunla çalışmamı sağlamak için gelip benimle konuşmaya çalışacağını biliyordum. Onu göremeyeceğimi de biliyordum. İlişkimiz bitmişti. Fikrimi değiştirmek için söyleyebileceği hiçbir şey yoktu. Bu yüzden arabamı eve doğru sürdüm, telefonumu kapattım ve yola çıktım. Eve vardığımda her şeyin yoluna gireceğini düşünmüştüm ama onu o kadar çok özlemiştim ki canım yanıyordu. Göğsümde sürekli bir ağrı, bir tür zonklama gibi. Şu stres toplarından birini sıkı bir yumruk gibi. Her günün her dakikasında böyle hissediyordum. Geceleri gözlerimi kapattığımda bile Caine'i hatırlıyorum. Bu sabah gözyaşlarımla ıslanmış yastık kılıfımla uyandım. "Aşık olma, Dixie," diyorum ata dereyi geçerken. "Buna değmez."

Birkaç saat boyunca gençken gittiğim yollardan geçtik ve ona küçük şeyleri gösterdim. Ona kuzenim Sofia'nın nişanlandığı ve teyzem Kallie'nin amcam Jacob'a aşık olduğu kayayı anlattım. Ancak on dakika sonra onu biraz daha zorluyorum ve o da bunu bir profesyonel gibi hallediyor. Ahırın yanında attan inerken "Nasıl da gidiyorsun," diye övüyorum onu. "Dixie Pixie." Boynunu ovuyorum. "Sanırım seni tutacağım."

"Hâlâ burada mısın?" Charlie kurtardığı diğer atlardan birini yıkarken ben onun yanından geçerken "Hâlâ buradasın" diyor.

"Ben de sana aynı şeyi sorabilirim." Bir kamyonun yanaştığını duyduğumuzda başımı sallıyorum ve yana bakıyorum.

"Harika," diyor Charlie, "seni arıyor gibi görünüyor." Büyükbabamız bize doğru gelirken kıkırdıyor. Üzerinde eski bir kot pantolon, toz içinde bir gömlek ve daha iyi günler görmüş kovboy çizimleri var. "Hey, babalık," diyor Charlie.

"Hey, dostum," diye selamlıyor onu ve sonra bana bakıyor. "Sana bir şey getirdim." Arka cebinden bir telefon çıkardı.

"Bu da ne?" Ona sordum.

"Bu senin yeni telefonun," diyor. "Büyükbabam sana ulaşamadığını söyledi. Diğer telefonun çalışmadığını varsayıyorum."

"Baba," diyorum ona, burnumu göstererek, "burnun her geçen dakika büyüyor." Charlie ona gülüyor.

"Bu sabah büyükanne Olivia ile konuştum. Bana kahvaltı getirdikten sonra."

"Çivilendi, babalık," diye dalga geçiyor Charlie ve ona ters ters bakıyor.

"Dua et de baban ahırın içindeki kameraları izlemesin." Onu işaret ediyor ve nefesim kesiliyor.

"Az önce geldi-" Sırıttıyor ve ben de elimi kaldırıyorum. "Öyle bir şey değil."

"Burada neler oluyor?" Babam bize doğru geliyor.

"Charlie ahırda seks yapıyor." Odağımı Charlie'den uzak tutmaya çalışıyorum.

Ben

"Charlie," diye homurdanıyor babam sıkılmış dişlerinin arasından.

"Herkes sakın olabilir mi?" Ellerini havaya kaldırdı. "Geri dönmek için geldi kazağım." Dişlerinin arasından yalan söylediği için kakhaha atıyorum.

"Sekiz yaşından beri kazak giymiyorsun ve onları zaman kaybı olarak görüyorsun," diyor babam ve ben de ona bir şeyler söylemek üzere yken taşların çatırdadığını duyuyoruz. Kahverengi bir kamyonun durduğunu gördüğümüzde hepimizin başı yana dönüyor. Kim olduğunu görmek için ellerimi gözlerimin üzerine koyuyorum. Nash'in şoför kapısından çıktığını hemen fark ediyorum ve sonra başka bir kapının kapandığını duyduğumda kaçtığım adamı görüyorum. Arka kapıyı açıyor ve kollarını Meadow'a uzatıyor, o da kollarından aşağı atlıyor ve etrafına bakıp beni görüyor.

"Gracie!" diye bağırarak bana doğru koşuyor.

"Arkadaşların mı?" Babam soruyor.

Charlie, "Birinin açıklaması gereken bir şey var," diyor ve benim tek yapabildiğim ona bakıp ters ters bakmak oluyor.

"Gracie!" Meadow bana yaklaşırken tekrar adımı sesleniyor. "Bu senin atın mı?" diye soruyor bana, atkuyruğu yaptığı saçları bir o yana bir bu yana savrulurken.

"Merhaba," diyorum önümde durduğunda, kalbimin hızla çarpmasına aldırmadan. "Bu Dixie Pixie," diyorum ona ve sonra başımı kaldırıp Nash ve Caine'in yaklaştığını görüyorum. Vücudum sanki onun orada olduğunu biliyormuş gibi canlanıyor. Tek yapabildiğim Caine'i izlemek, gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor. Nash ona bir şey söylüyor ama tek yapabildiği bana bakmak.

"Ona binebilir miyim?" Meadow soruyor ve ben gözümü kırpıştırarak babasından başka tarafa bakıyorum.

"Hımm," diye söze başlıyorum, onu karşımda hissettiğimde tüm kelimeler birden boğazımda düğümleniyor.

"Merhaba," diye konuşmaya başlar Nash, ama Caine her zamanki gibi sözünü keser.

"Ben Caine." Elini babama uzatıyor, o da ne olup bittiğinden emin olmadan elini tutuyor. Sonra elleri kalçalarında olan büyükbabamın yanına gidiyor.

"Kim olduğunu biliyorum," diyor babam ona. "Asıl soru, neden buradasın?"

Caine bana bakarak, "Grace'i görmeye geldim," diyor ve gözyaşları akmaya başlayınca gözlerimi ondan kaçırmak zorunda kalıyorum.

"Merhaba Dixie," diyor Meadow, yanıma gelip küçük elini benimkinin içine sokarak. Bir açmazın ortasında olduğunun farkında bile değil. "Ona dokunabilir miyim?" Sonra Charlie'ye bakıyor. "Sen kovboy musun?"

"Hayır" diye cevap veriyorum, aynı anda o da "Elbette" diyor.

"Grace'i nereden tanıyorsunuz?" Charlie çocuklara bakar. Nash,

"Bizimle çalışıyor," diye yanıtlıyor.

"Eskiden," diye söze karışan büyükbabam başımın dönmesine neden oldu. Ona doğru. Pops'un ölümcül bakışları altında olduğunu bile fark etmeyen Caine'e bakıyor.

Kontrolden çıkmadan bunu durdurmalıyım. "Meadow." Ona bakıyorum. "Bu benim babam, Quinn." Babamı gösteriyorum. "Tanıdığım en iyi kovboydur." Kollarını göğsünde kavuşturmuş Caine'e bakan büyükbabama yan gözle bakıyorum. "Eminim ona sorarsan seni bir gezintiye çıkarabilir."

"Gerçekten mi?" Ona gülümseyen babama bakarken sesi yükseliyor. "Beni ata bindirebilir misin?"

Babam bana bakıyor, sonra Meadow'a bakıyor, sonra tekrar bana dönüyor ve durumu yatıştırma ihtiyacını hissetmesini umuyor. "Benim için onurdur." Ona elini uzatıyor. "Ama önce sana bir kask almamız gerek," diyor ona. "Şuradaki adamı görüyor musun?" Büyükbabamı işaret ediyor. "O sana yardım edebilir, değil mi baba?" diye sesleniyor büyükbabama, o da sonunda ona bakıyor. "Meadow'u kask almaya götürebilir misin?"

Meadow elimi bırakıyor ve büyükbabamın yanına gidip elini onun elinin içine koyuyor. "Atları severim," diyor ona, büyükbabamın bile karşı koyamayacağı yumuşak ve tatlı bir sesle.

"Senin için özel bir atım var." Üçü uzaklaşmaya başlamadan önce babama bakıyor.

"Dikkatli olun," diyorum, ikisi de omuzlarının üzerinden bana bakıyor ve sonra birbirlerine bakıyorlar. Tamam, onu koruyorum, her neyse. Babası pislik herifin teki diye bunun bedelini ödemesi gerekmiyor. Pops, Caine'e doğru yürümeden önce Meadow'un elini bir anlığına bırakıyor. Caine'in kulağına eğilip bir şeyler fısıldadığında herkes alarma geçer. Caine'den başka kimse duyamaz ve tek yaptığı Meadow'a dönmeden önce Pops'a başını sallamak olur.

"Sanırım bana takılıp kaldın." Charlie Nash'e bakar. "Hadi, sana bir bira getireyim."

"Saat sabahın dokuzu," diye nefes nefese kalıyorum ve Charlie sadece omuz silkiyor.

"Bir yerlerde saat beş," diye ekliyor Nash, Caine'in omzuna bir tokat atarak. "Pişman olacağın bir şey söyleme," diye mırıldanıyor ve ben gülmek istiyorum çünkü Caine'in bildiği tek şey pişman olacağı şeyler söylemek.

Caine'e dönüp bakmadan önce ikisinin uzaklaşmasını bekliyorum, ona gidemediğim için göğsüm sızlıyor. Ellerimi birleştiriyorum, ona dokunmak için öne doğru eğilmekten korkuyorum. "Neden burada olduğunu bilmiyorum," diyorum, bu işi mümkün olduğunca çabuk bitirmeye çalışarak. "Söyleyeceğin ve duymak istediğin hiçbir şey yok." Başımı sallıyorum, gözyaşlarımla savaşıyorum. "Meadow'u burada bekleyebilirsin." Dönerek ondan kaçıyorum.

OTUZ İKİ

Caine

M Tüm bu hesaplaşma boyunca gözlerim ondan hiç ayrılmıyor. Tüm kelimeler boğazımda düğümleniyor ama ağızımdan çıkmak isteyen tek kelimeler seni seviyorum ve seni özledim oluyor. Ancak bu yüzleşmeyi babasının, dedesinin ve kardeşinin önünde yapmanın onun istediği bir şey olduğunu sanmıyorum. Onlara benim hakkımda ne söyledi bilmiyorum. "Neden burada olduğunu bilmiyorum." Ama karşımda durmuş gözyaşlarını siliyor, onu ağlatan ben olduğum için kalbim kırılıyor. "Söyleyeceğin ve duymak istediğim hiçbir şey yok." Başını sallıyor ve yere bakıyor. "Meadow'u burada bekleyebilirsin." Dönerek, fırtına gibi benden uzaklaşıyor.

"Grace, bir saniye bekler misin?" Geri çekilen arkasına doğru bağıryorum, kalbim kulaklarımda çınlarken benden kaçacağı paniği içimi sarıyor. Büyükbabasının sesi kafamın içinde çalıyor. *"Eğer ona zarar verirsen, bunu asla unutamazsın. Bunu unutmana asla izin vermeyeceğim."*

Ayaklarının üzerinde dönüyor ve ancak o zaman kovboy çizmeleri giydiğini fark ediyorum ve topuklularla olduğundan daha seksi görünüyor. "Ne için?" diye bağıryor bana, sesi kızgın. "Bence söylemen gereken her şeyi söyledin." Sesi kırılıyor. "Öyle değil mi?"

"Hayır," diyorum ve ona doğru yürüyorum. Ondan çok uzakta olmak istemediğim için önünde duruyorum. "Söyleyecek daha çok şey var." Sesim neredeyse bir fısıltı gibi çıkıyor ve tek yapabildiği başını öfkeyle iki yana sallamak oluyor. "Evet," diyorum, ona doğru bir adım daha atarak aradaki mesafeyi kapatıyorum. "Çok yanılmışım."

"Bunu yapmayacağım." Benden uzaklaşırken sesi çatlıyor ve elim kolunu tutmak için yukarı kalkıyor.

"Grace, konuşmak için bana bir saniye ver," diye yalvarıyorum kolunu tuttuğum yerden çekerken ve onu kaybetmiş olmaktan korkuyorum. Bunun onunla son konuşmam olabileceği korkusu içimi dolduruyor ve eğer öyleyse, o zaman her şeyi alacağını biliyorum.

"Sana bir saniye verdim." Gözyaşını sildi. "Ofisine geldim ve benimle konuşmanı istedim." Sözleri taşaklarına inen bir tekme gibi. "Peki bu bizi nereye getirdi?"

"Bizi şu anda buraya getirdi," diyorum ona. "Beni dinlemeni hak etmiyorum." Kelimeler dilimde asit gibi. "Seni o kadar çok özledim ki-" Konuşmaya başlıyorum ama sonra tüm kelimeler ağzımdan dökölmek istediğinde duruyorum, zamanım olmayabileceğini biliyorum. "Her konuda çok yanılmışım. Beni terk ettiğinde çok kızmıştım, sana değil ama hemen peşinden gelmediğim için kendime. Her şeyden önce senin iyi olduğundan emin olmadığım için. Sana yemin ederim, üzerimize yemin ederim, ben onu kovmadan önce iki dakika daha oradaydı." Bir şeyler söylemeye başladı ama elimi kaldırıp onu durdurdum. "Bütün hafta sonu boyunca seni yanımda istedim. Tüm hafta sonu boyunca bana zaman ayırmaman beni incitti. Sanki önemli değilmişiz gibiydi ve bu aptalcaydı, biliyorum."

"Bütün hafta sonu boyunca," diyor usulca, "oturup seni düşündüm. Meadow'u. Bizi. Ama hepsi bir kenara itildi. Her şey bir anda yok oldu. -" Elimini kaldırıyorum, bizi çağırmasına hazır olup olmadığımın emin değilim. Aslında hazır olmadığımı biliyorum. Hazır olamam.

"Söylediklerim yersizdi ve ben dünyanın en büyük ahmağıyım," Nash'in tüm bunlar başladığından beri bana saat başı söylediğı sözleri tekrarlıyorum. "Tanrım, Grace, hayatımda hiç beni terk ettiğın zamanki kadar kırılmamıştım." Rüzgâr saçlarını savuruyor ve elim saçlarına dokunmak, kulağına dolamak için kalkıyor. "Benimle evlenip beni terk eden bir kadın oldu ve bittiğine dair gözümü bile kırttığımı sanmıyorum. Ama sen..." Elimini saçlarından omzuna götürüyorum. "Ama seninleyken nefes almak acı veriyordu. Seni düşünmek acı veriyordu. Yaşamak acı veriyordu."

"Caine." Dudaklarının titrediğini görüyorum. "Lütfen dur."

"Hayır." Elimini yanağına koyup gözyaşını silerken başımı sallıyorum. "Asla. Bizim için savaşmaktan asla vazgeçmeyeceğim."

"Bunu şimdi söylüyorsun." Gözlerimin içine bakıyor. "Ama sonra-"

"Bunu şimdi söylüyorum ve nefesim kesilene kadar bizim için savaşacağıma yemin ediyorum." Sonra arabadan inip onu tekrar gördüğümün beri ona söylemek istediğim sözleri söyledim. Beni terk ettiğinden beri ona söylemek istediğim tek sözleri. Benim için önemli olan tek kelimeleri. "Seni seviyorum Grace." Nefes nefese kaldı. "Sana o kadar aşığım ki, yaptığının farkında bile olmadığım şeyler yaptırıyorsun bana." Diğer elim yüzünü tutmak için kalkıyor. "Mesela, büyükbabasının deniz komandosu olduğunu bildiğın bir çiftlikte ortaya çıkmak gibi. Kuzeni Yeşil Bereli, herkes silah kullanmayı biliyor ve sen ona zarar veriyorsun. Çünkü sen tam bir aptalsın." Kıkırdıyor ve

Kalbimin müziği gibi. "Bana çok geç kalmadığımı söyle." Alnımı onunkine koydum. "O güzel kalbinde beni affedecek gücü bulabileceğini söyle. Seni incitmiş olsam bile, bunun bizim sonumuz olmadığını söyle."

"Caine," dedi, "bunu yapamam."

Gözlerimi kapatıyorum. "Benden vazgeçme," diye yalvarıyorum ona. "Vazgeçme bize."

Sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca birbirimize bakıyoruz. "Eğer gidiyorsak bunu tekrar denemek için kurallar olmalı."

"Ne istersen kabul edeceğim." Kalbim göğsümde yükseliyor. "Artık bir çift olduğumuzu saklamak yok."

"Katılıyorum," diyorum. "Zaten beni öldürüyordu ve Kevin'i becermek sinirlerimi bozuyor."

"Bu yaş meselesini bir kenara bırakmalısın," diyor. "Benden bir yıl ya da yüz yıl daha yaşlı olman umurumda değil."

"Beni genç tutacaksın," diye şaka yapıyorum onunla. "Bazı şeyleri kısaltmaya bile çalışabilirim."

Kıkırdıyor. "Benim de bir kuralım var," diyorum ve bana bakıyor. "Benim evimde daha fazla zaman geçirmeni istiyorum. Okulun olsa bile, bunu benim evimde yapmanı istiyorum."

"Ama Meadow," diye hemen araya giriyor ve onu sevmemin bir başka nedeni de kızımın ne düşündüğü konusunda benden daha endişeli olması.

"Son iki gün içinde sohbet ettik," diyorum ona. "Dört yaşında bir çocukla ne kadar konuşabilirsen o kadar konuştuk. Ona yatıya kalmanı istediğimi söyledim." Gözleri büyüyor. "Yatıya kalmayı sevdiğini söyledi."

"Onu seviyorum," diye paylaşıyor sonunda

benimle. "Biliyorum," diye itiraf ediyorum.

"Sevdiğini biliyorum."

"Sanırım üzerime kustuğu anda ona aşık oldum." Kıkırdıyorum. "Yani, zaten babasına aşık olmaya başlamıştım, yani-" Nefes alma sırası bende. "Seni seviyorum, Caine. Seni ve senin aptal, inatçı kafanı." Yüzünü ellerimle sıkmadan ve dudaklarını öpmeden önce başka bir kelime söylemesine izin vermiyorum. Onu kendime çekerken elleri belimi kavırıyor. Öpücük hatırladığımdan daha güzeldi. Tam başımı yana çevirmek üzereydim ki kayaların çatırdadığını duyduk ve o da başını yana çevirdi.

Eski bir kamyonet park ediyor, bize bakıyor. Şoför kapısı açılıyor ve eski bir kot pantolon, düğmeli bir gömlek giymiş, başında kovboy şapkası olan bir adam dışarı çıkıyor. Adam bize doğru yürürken Grace "Kahretsin," diye küfrediyor. Şapkasının kenarı gözlerini görmemi engelliyor.

"Vay, vay, vay." Yeterince yaklaştığında sesi çıkıyor. "Sizi burada bulabileceğimi düşündüm."

"Büyükbaba," diyor Grace, kolunu belime dolayarak, "bu Caine."

"Aha," diyor sırtarak, "sesin arkasındaki yüz." Elini uzatıyor. "Sonunda sizinle tanıştığıma memnun oldum."

"Memnun oldum efendim." Elini sıktım. "Tüm yardımlarınız için teşekkür ederim."

Grace büyük büyükbabasına bakıyor ve sonra bana bakıyor, bana bir şey sormak üzereyken diğer taraftan gelen at seslerini duyuyoruz. Büyük siyah bir at yanımızda duruyor ve ata binenin büyükbabası olduğunu görüyorum, yanında da babası, önünde de Meadow var. "O gerçek bir kovboy." Meadow Billy'yi işaret ediyor. "Ata binebiliyor musun?" diye soruyor ona.

"Büyükbaba," diyor Grace gururla, yanımdan ayrılırken, "bu Meadow. Meadow, bu benim büyük büyükbabam Billy. Gelmiş geçmiş en iyi

kovboy." "Affedersiniz," diyor Casey, "Ben rodeo kralıydım."

"Bir milyon yıl önce," diye mırıldanıyor Quinn.

"Neden onu eve getirmiyorsun?" Billy, Quinn'e diyor ki. "Onu kendi midillisine bindir."

Meadow nefesini tuttu, "Kendi midillim mi?" Gözleri büyüyor. "Senin midillin var mı?" Grace'e bakar.

"Benim üç tane var" diyor ve yemin ederim Meadow bana sanki ona hayatında hiçbir şey vermemişim gibi bakıyor.

"Ahırda bir at var," diyor Quinn Billy'ye, "eyerlenmiş."

"O zaman hemen çıkıyorum," diyor onlara ve bana dönüyor. "Sanırım akşam yemeğine kalacaksınız."

Casey, "Hayır," diye yanıtlıyor.

Aynı anda Grace bana baktı ve "Evet" dedi.

"Ne zaman öğreneceksin?" Quinn Casey'e söyler. "Sofia'yı hatırlıyor musun? Artık bir hokey takımının var ve hâlâ paten kayamıyorsun."

"Ben de kayabiliyorum," diye savunuyor Casey. "Sadece zamanında duramıyorum."

Grace bana döndü. "Büyük büyükbabam Billy seni nereden tanıyor?" "Dün onu aradım," dedim. "Buraya gelmek zorunda kalırsam en azından bir kişi benim tarafımda olur." Ağzı açık kaldı. "O İlk dört seferde telefonu yüzüme kapattı."

"Vay canına," diyor.

"Gerekirse tüm aileyi karşıma alırdım," diye bilgilendirdim onu. "Hiçbir şey sana ulaşmamı engelleyemezdi."

Bana bakıyor, gözyaşları uzak bir anı, gözleri güneş ışığında parlıyor. Göğsüm bu kez farklı bir duyguyla doluyor. Bir doluluk hissi, bir huzur hissi, bir mutluluk hissi. Burada, bu çiftliğin ortasında kendimi hiç bu kadar huzurlu hissetmemiştim. "Bundan sonra ne yapmamız gerektiğini biliyorsun, değil mi?" Parmak uçlarında yükseliyor ve kulağıma fısıldıyor, "Makyaj seksi."

EPILOG BİR Grace

"S hhh," diye uyarıyor Caine, ben gözlerimi kapatıp kığım bacaklarına değene kadar sikine gömülürken, "sessiz olmalısın."

"Bu çok iyi." Kendimi sikinin ucuna kadar kaldırırken omuzlarına tutunuyorum, sonra tekrar aşağı iniyorum, bu sefer öncekinden daha hızlı. Ağzı, ağzımdan çıkan iniltiyi yutuyor.

"Bebeğim," diyor usulca, sonra eğilip meme uçlarımdan birini ağzına alıyor, ısırp emiyor ve içimde şok dalgaları yaratıyor.

"Caine," diye fısıldamaya çalışıyorum, "sessiz kalabilir miyim bilmiyorum."

"Denemek zorundasın, bebeğim." Yatak başlığına yaslanıyor ve ellerinden biri kalçamdan göğüs ucuma doğru gidip yuvarlanıyor. Nefes alış verişlerimiz odayı doldururken üzerine atılıyorum. "İşte bu, bebeğim."

Bu noktada sayıklıyorum ve orgazmın parmak uçlarıma geldiğini hissedebiliyorum. "Caine." Ona soruyor muyum yoksa yalvarıyor muyum bilmiyorum.

"Al bebeğim," diye ısrar ediyor, kalçalarımdaki elleri yukarı hareket etmeme yardım ediyor ve sonra beni aşağı çarparak horozunun içimde daha derine inmesini sağlıyor. "Dölümü al." Bir kolunu belime doluyor, beni kaldırıyor ve sonra beni sikinin üzerine çarpıyor. "Kukun içimdeki dölleri emecek." Biraz geriye yaslanıyorum, böylece siki G noktama sürtünebiliyor ve o da bunu biliyor. "Bu kedi sıklaşıyor," diye fısıldıyor, "horozumu boğuyor." Başparmağı aramızda kayıyor, klitorisimi onunla ovmadan önce yarığımıza sürtüyor. "Dölüm için açgözlü."

"Evet," diye nefes alıyorum, "Hepsini istiyorum." Kendi başıma yapmak istediğim bir şey olan sikini sürmeme yardım ederken gözlerimi kapatıyorum, ama ellerini üzerimden çekemeyeceğini biliyordum. "İçimde istiyorum." Kollarımı boynuna doladım. "Üzerimde istiyorum," diye kulağına fısıldıyorum. "Gün boyu içimden aksın istiyorum."

"Siktir," diye inliyor ve onun da benim kadar bitkin olduğunu anlıyorum. "Ben gidiyorum
.."

"Oradayım." Sikini sıkarken gözlerimi kapatıyorum, ağzını kapatıyor
İkimiz de aynı anda boşalırken benimkini. Elini aramızdan çekip

Sırtıma dolayarak beni kendine çekti. Yüzümü boynuna gömerek ona daha da sokulmadan önce dudaklarını bırakıyorum.

Komodinin alarmı çalmaya başlamadan önce iç çekerek "Bu güzeldi," diyorum. Kapatmak için bir anlığına beni bırakıyor.

"Günaydın," diye mırıldanıyor usulca.

"Hmm, günaydın." Başımı kaldırmadan önce boynunu öpüyorum, siki hâlâ içimde gömülü.

"Müteahhitleri çağırıp bu odaya ses yalıtımı yaptırmam gerekecek," diyor ve ben gülmekten kendimi alamıyorum.

Kollarının arasında tüm vücudum titriyor. "Sessiz olabilirim."

"Bebeğim," diye yumuşakça yatıştırıyor, "sessiz olabileceğini sanıyorsun." Burnumu boynuna sürüyorum. "Adımı haykırmama da bayılıyorum."

"Ben çığlık atmam." Doğruluyorum ve siki içimde seğiriyor. "Ben konuşurum." Başımı yana eğiyorum. "Yüksek sesle." Öne eğilip dudaklarını öpüyorum. "O uyanmadan duşa girip çıkma şansımız nedir?" Ben soruyorum, o sırtlıyor.

"Duşa dizlerinin üzerinde mi başlayacaksın?" Bana göz kırpmıyor, ben de kalçalarımı oynatıp amımı sıkıyorum. "Hmm." Çenemi ısırma için eğildi ve beni güldürdü. "Kesinlikle dizlerinin üstünde başlıyorsun." Beni yatağından kaldırıp banyoya doğru yürürken bana olan sarılışını sıkılaştırıyor.

"Ya Meadow uyanırsa?" Omzumun üzerinden bakıyorum.

"Bağırarak ve beni bulamayınca gelip beni arayacak. Duş sesini duyacak ve sonra aşağı inip yemesine izin vermediğim Froot Loops gevreğini yiyecek."

"Çabucak hallederiz," diyorum, beni bırakmadan önce ona sarılıyorum. Duşa giriyorum ve dizlerimin üzerine çöküyorum.

Benden önce duştan çıktı çünkü saçlarımı ıslatmamaya çalışmama rağmen onu yuttuktan sonra sırlıklam oldu ve beni yıkayacağını söyledi. Bu, onun beni arkadan parmaklaması ve benim önümdeki duvara tutunmamla sonuçlandı. Elinin her tarafına boşalmadan hemen önce kulağıma "İçine boşaldığımdan emin olmak için" diye fısıldadı.

"Sana kahve getireceğim bebeğim," diyor şortunu giyip kapıdan çıkmadan önce, bana her seslenişinde karnım karıncalanıyor

Bebeğim. Geçen hafta tekrar bir araya geldiğimizden beri yaptığı bir şey.

En hafif tabiriyle inişli çıkışlı bir hafta oldu. Tekrar bir araya geldiğimizde, hemen eve dönmedik. Hayır. Ailemle birlikte değil. O gün evden ayrılan tek kişi, kulağıma "Ona iyi davran, iyi niyetli" diye fısıldadıktan sonra Nash oldu.

Açıkçası, annem ve büyükannem biz ateşli ve ağır bir şekilde sevişirken birkaç dakika içinde ahıra geldiler. Caine ölmek istiyordu. Öte yandan ben bulutların üzerinde yüzüyordum. Kalbim doluydu, ellerim Caine'in ellerindeydi ve o da oradaydı.

Büyükannem onun şehirde bir otelde kalması hakkında bir şey duymak bile istemedi. Bunun yerine ona beyaz evin anahtarlarını verdi. Oraya girdiğinde çıldıracağını bildiğimden dudaklarımı yuvarladım. Beyaz ev kimsenin kalmak istemediği bir evdir çünkü dergilerden fırlamış gibi görünür. Herkes ona dokunmaktan ya da kirletmekten korkar.

Kadınlar Caine'le tanıştıkları için mutluluktan havalara uçuyorlardı, erkeklerse pek değil ama Meadow onları parmağında oynattığı için ona pis pis bakmaktan başka bir şey yapmadılar. O gece Beyaz Saray'a gittiğinde onunla gitmemem mümkün değildi.

Bu yüzden haftayı at binerek geçirdik ve hatta Meadow'u o kadar yoran büyük bir Pazar öğle yemeği yedik ki, eve dönerken yol boyunca uyudu ve dün gece geldiğimizde zar zor uyandı.

Suyu kapatıp havluyu alıyorum, aynı anda Caine elinde iki fincan kahveyle banyoya giriyor. "Bil bakalım kim hâlâ uyuyor?" diye soruyor saçlarımı havluya sarıp bana beş beden büyük gelen beyaz pelüş bornozunu alırken.

"Gerçekten öyle mi?" Bir fincan kahveme uzanarak soruyorum. Meadow ilk geceden sonra Caine'le aynı yatakta olmamız konusunda gözünü bile kırpmadı. Kendimi çok suçlu hissettim, ama kuzenlerimle bu konuyu konuştuktan ve onlar da dört yaşındayken etrafınızda olmayan şeyleri gerçekten anlamadığınızı açıkladıktan sonra rahatladım. Bu onun için yeni olabilir ama normal olmadığını da bilmiyordu.

"Bugün için hazır mısın?" diye soruyor, bir kalçasını tezgâha yaslayarak.

Derin bir nefes aldım. "Olabileceğim kadar hazırım sanırım." Bir yudum daha alıyorum. "Ofisten biriyle konuştun mu?"

Başını sallıyor. "Loren'e geri döneceğini haber vermek için bir mesaj gönderdim."

"Vinny ve Jaret ne olacak?" Tezgâha yaslanırken onun önünde duruyorum.

"Onlara toplantıda söyleyeceğim," diyor ve beni öpmek için eğildiğinde aynı anda kapı açılıyor ve Meadow içeri giriyor.

"Seni aradım ama gelmedin." Meadow gözlerini ovuşturarak Caine'e doğru yürüyor, o da onu kucağına alıp başını öpüyor. "Atımı görmeye gidebilir miyiz?"

Caine, "Cumartesi günü gidebiliriz," diye cevap vererek beni şaşırtıyor.

Meadow onun göğsüne sarılırken, "Büyükbaban Billy'ye seni sık sık geri getireceğime söz verdim," diye açıklıyor.

"Az önce oradaydık," diye hatırlatıyorum ona.

"Artık orada bir atı var," diye gerekçelendiriyor, "yani her hafta gitmemiz gerekiyor." Ona bön bön bakıyorum. "Güzel olacak." Meadow'la birlikte kahvaltı hazırlamak için dışarı çıkmadan önce bir kez daha eğilip beni öpüyor.

Saçımı kurutmam ve makyajımı yapmam kırk beş dakikamı alıyor. Meadow üst kata çıktığında kıyafetlerimi alıyordum. "Gracie," diyor, "saçımı yapar mısın?"

"Emin olabilirsin." Onunla birlikte banyoya doğru yürüdüm. Tekrar bir araya geldiğimizden beri her sabah saçını yapıyorum. Bu, gün içinde ne yapmak istediğini söylediği küçük zamanımız. Son birkaç gündür her şey atıyla ilgiliydi.

"Billy Dede benim dünyadaki en iyi binici olduğumu söyledi." Ellerini yanlara doğru uzattı. "Şimdiye kadar."

Ona gülümsedim. "Eğer o söylediyse, doğrudur." Örgüyü bitirirken başını sallıyor. "Şimdi giyin." Tabureden atlayıp yatak odasına giderken başının üstünden öpüyorum.

Odaya geri döndüğümde Caine'in gömleğinin düğmelerini ilikleyerek dolaptan çıktığını görüyorum ve ona gülümsemekten kendimi alamıyorum. O şimdiye kadar gördüğüm en yakışıklı adam. "Her şey yolunda mı?" diye soruyor gömleğini içine sokarken, sanki bunu uzun zamandır yapıyormuşuz gibi. Sanki sadece birkaç gün değil de yıllar geçmiş gibi. Ona sadece başımı sallıyorum, dolaba geri dönüyorum ve dün gece beni yatağa sürüklemeyen önce astığım beyaz pantolonu alıyorum. Dantel külotumu ve ona uygun sütyenimi giydikten sonra

pantolonun içine adım atıyorum. Üzerinde beyaz çiçekler olan açık yeşil ipek bluzu elime alıyorum ve kuşağı belime bağlamadan önce üç düğmesini ilikliyorum. Birlikte işe gitmeden önce ayakkabılarımı alıp giymek için yeterli zamanım var. Arabam ailemin evinde olduğu için planladığımı düşündüğüm bir şey.

Meadow'u bıraktık ve arabayı onun yerine park ettik. Arabadan inerken ellerim titriyor ve asansöre doğru yürüyoruz, eli elime kayıyor. Beni öpmek için eğilmeden önce boştaki eliyle düğmeye basıyor. "Hazır mısın?" diye soruyor ve midem bulanırken aynı anda başımı sallıyorum. Asansörün sesi duyuluyor ve içeri giriyoruz, eli elimden kayıyor. "Biraz ağırdan alacağız," diyor ve ağırdan almaktan daha iyi bir planımız olmamasından nefret ediyorum. Aslında bu hayatımda duyduğum en aptalca plandı.

Kapılar katta açılıyor ve ben dışarı adım atarken elini belime koyuyor. "Günaydın," diyor resepsiyon görevlisi. "Tekrar hoş geldiniz."

"Teşekkür ederim," diyorum usulca, gözlerini kaçırarak, öfkeyle çıkıp sonra bıraktığım ve şimdi de bırakmadığım için biraz utanarak.

Koridorda birlikte yürüyoruz. Kayla beni görünce gülümsüyor. Caine ona başını sallayıp ofisine doğru yürümeye devam ederken bana "Dönmüşsün," diyor.

"Geri döndüm," diye onaylıyorum. Masama doğru yürümeden önce "Bu sefer belki de temelli" diye şakalaşıyorum onunla. Kevin mutfaktan çıkıyor ve beni fark ediyor, beni görünce gözleri büyüyor.

Bana doğru ilerliyor, ikimiz de aynı anda masama geliyoruz. "Selam," diye usulca selamlıyor. "Seni bir daha göreceğimizi sanmıyordum," diye itiraf ediyor ve kalbim göğsümde güm güm atıyor.

"Aşırı tepki vermiş olabilirim." Sinirli bir şekilde gülüyorum. "Birazcık."

"Şey, seni aramaya çalıştım ama sanırım telefonun kapalıydı," diyor. "İyi olduğundan emin olmak istedim."

"Ben iyiyim," diye onu temin ediyorum ve tam başka bir şey söyleyecekken ikimiz de Caine'in ofisinden çıktığını görüyoruz.

"Ben toplantıya gidiyorum," diyor, ben de başımı sallıyorum ama o bir adım öne çıkıyor ve herkesin önünde başını eğip beni dudaklarımdan öpüyor. Beni öptükten sonra Kevin'a dönerek bana sırtıyor. "Hey, Kevin, hafta sonun nasıl geçti?"

"Şey," diyor Kevin, "iyiydi. Sana sonra yetişirim." Bana bir kez daha baktıktan sonra uzaklaşıyor.

"Bunu yapmak zorundaydın, değil mi?" Ona bakıyorum ve tek yaptığı bana gülümsemek oluyor.

"Ya bunu yapacaktım ya da boğazını yumruklayacaktım," diyerek yüksek sesle güldü ve tüm gözlerin bize çevrilmesine neden oldu. "Ben de beni tutuklatmayacak ve sonra da dava açtırmayacak olanı seçtim." Elini belime doladı. "Bir şey değil." Eğilip beni tekrar öpüyor ama bu kez tüm gözler üzerimizde.

"Bunun olacağını hiç tahmin etmemiştik," diyor Vinny arkamdan. "Jaret'e şimdi bin dolar borçluyum."

Caine elini belimden çekerek, "Senin yerine ben öderim," diyor. "Sonra görüşürüz." Benden uzaklaşıp konferans salonuna doğru yürüyor, gözler hâlâ onun üzerinde ve birkaç kişinin ağzı açık kalmış durumda. "Oh, Grace ve ben çıkıyoruz," diye herkese duyuruyor ve herkesin bakışları üzerimdeyken yanımdan ayrılmadan önce bana göz kırpmıyor.

Ellerimi kalçalarımın koydum, onu gaza getirmeye hazırdım ve başımı ona doğru salladım. "Şey, bu-" Gülmeye başlıyorum. "Evet," diyorum, masama doğru yürüyorum, yukarı bakıyorum ve insanların hâlâ şokta olduğunu görüyorum, "biz çıkıyoruz."

SON.

Sevgili aşkım,

işte buradasın.

Kemerimizin altında sekiz düğün var.

Bunlardan bazıları hiç gerçekleşmemeye çok yakındı.

İhtiyaçları olan tek şey doğru yönde küçük bir itmeydi.

Şimdi herkes sonsuza dek mutlu yaşıyor.

Charlie hariç.

Ne karışık bir ağ bu böyle.

Kaçırmak istemeyeceğiniz bir ağ.

XOXO

Aşk NM

Grace ve Caine'in bonus sonsözünü ister misin?

Haber bültenime kaydolun ve özel içeriklerin doğrudan gelen kutunuza gönderilmesini sağlayın!

[Kaydolmak için buraya tıklayın!](#)

Rüya Serisi için hazır mısınız?

Charlie

Sıradan bir gün olması gerekiyordu.
Yazın son günlerini kutlayan dört çift.
Trajedi yaşandığında.
Onunla evleneceğimi sanıyordum.
Ama bunun yerine onu
gömüyordum. Bu acı için dünyayı
suçladım.
Hepsini gömdüm.
Tanımadığım bir adama dönüştüm.

Aurelia

Göz açıp kapayıncaya kadar her şey değişti.
En iyi arkadaşım gitmişti ve bunun sorumlusu bendim.
Arabayı ben kullanmıyor olabilirdim ama durdurmadım da.
Suçluluk duygusundan kurtulmak için yapabileceğim tek şey kasabadan kaçmaktı.
Geri dönecek kadar güçlü olduğumu sanıyordum.
Yanılmışım.
Bir bakışıyla hoş karşılanmadığımı anladım. Ama burası
benim evim ve geri dönmek istedim.
Bir gece daha fazlasına dönüştü.
Ama günün sonunda, beni asla sevmeyeceğini biliyorum.
Ayrıca, hepimizin parçalanmış hayalleri
var [Parçalanmış Ön Sipariş](#) Hayaller

Stone Richards için hazır mısınız?

Meant for Stone 1 Mart'ta çıkıyor, şimdi ön sipariş verin!

TEŞEKKÜRLER

Her seferinde kolay olacağını düşünmeye devam ediyorum. 'a yardım etmek için bir köy gerekiyor ve ben kimseyi dışarıda bırakmak istemiyorum.

Benim kocam: Seni seviyorum, bunu sana yeterince söylemiyorum. Günün büyük bir kısmında yatakta oturup yazı yazmama izin verdiğin ve yemek yapmadığımda beni kırmadığın için teşekkür ederim. Oh bekle, yapıyorsun!

Çocuklarım: Matteo, Michael ve Erica, Bunu yapmama izin verdiğiniz için teşekkür ederim. Benimle gurur duyduğunuz için teşekkür ederim, sizi bal demetleri ve yulaf seviyorum!

Shauna: Nereden başlayacağımı bile bilmiyorum. Anlamsız mesajlara katlandığın ve bunun ne anlama geldiğini bildiğin için teşekkür ederim. Benim haberim bile olmadan yapmam gereken her şeyi yaptığın için!

Dani: Beni kabul ettiğin ve sana günde yirmi kez mesaj atmaya başladığımda beni bırakmadığın için teşekkür ederim! Sensiz ne yapardım bilmiyorum.

Madison Maniacs: Bu küçük grup iki kişiden çok daha fazlasına dönüştü ve size ne kadar teşekkür etsem az. Bu grup benim gideceğim, güvenli yerim. Beni zorluyorsunuz ve benim için heyecanlanıyorsunuz ve daha da büyümemizi izlemek için sabırsızlanıyorum!

Karen: Beni sevdiğin ve sözlerimin güzel görünmesini sağladığın için teşekkür ederim!

BLOG YAZARLARI VE INFLUENCER'LAR. KATILDIĞINIZ İÇİN TEŞEKKÜR EDERİZ

BANA ŞANS VER. Zahmetsizce kendinizden çok şey veriyorsunuz ve bunu onsuz yapamayacağımız bir sessiniz.

Benim takımım: Aileme, yani en sevdiğim yeğenlerime ve teyzelerime grup sohbeti. Tüm bu yolculuk boyunca desteğiniz inanılmazdı. Dürüstçe söyleyebilirim ki hiç şüphesiz hayatımın en iyi ekibine sahibim!!!!

Ve son olarak ve en önemlisi okuyucu SİZE, siz olmadan bunların hiçbirisi gerçek olmazdı. Bu yüzden okuduğunuz için teşekkürler!

NATASHA MADISON HAKKINDA

Burnu bir kitaba gömülmediğinde ya da parmakları klavyenin üzerinde yazı yazmadığında, mutfakta gurme yemekler hazırlıyor. Onu dört inçlik topuklu ayakkabılarıyla arabada çocuklara şoförlük yaparken ya da muhtemelen iş seyahatlerini planlayan kocasıyla birlikte bulabilirsiniz.

Sizinle iletişimde kalmayı çok isterim!

[Bülten Web Sitesi](#)

[Okuyucu Grubu](#)

AYRICA NATASHA MADISON TARAFINDAN

Meant For Series

Meant For Stone *1 Mart'ta geliyor*

Güney Düğün Serisi

Benim Öpmem

Benim Sahip

Olmam Benim

Tutmam

Benimki değer için

vermek Benimki

almak için Benimki

sevmek için

Söz Vermek Benim

Onurlandırmak

Benim Saklamak

Benim

Seri İçin Üretildi

Benim İçin

Yapıldı Senin

İçin Yapıldı

Bizim İçin

Yapıldı

Romeo İçin Üretildi

The Only One Serisi

Sadece Bir Öpücük

Sadece Bir Şans

Sadece Sadece

Sadece Sadece Bir

Sadece Sadece Bir

Sonsuzluk Bir Gece

Bir Dokunuş Bir

Pismanlık Hata Bir

Aşk

Southern Serisi

Southern Chance

Southern Comfort

Güney Fırtınası
Güney Güney
Güney Güney Sırları
Gündoğumu Kalbi
Sıcağı Güney
Güneşi

Bu Dizi Bu
Çılgınlık Bu Bu
AşkVahşet
Bu Sonsuza Kadar

Hollywood Kraliyet Serisi

Hollywood Hollywood
Prencesi Hollywood
PrenciPlayboy

Something So Serisi

Something So Right So
SomethingIrresistible Perfect
Something So Something So
Unscripted Something So

BOX SET Tempt Serisi

Patronu Ayart Playboyu
Ayart İlişkiyi Ayart Eski
Sevgiliyi Ayart

Cennet & Cehennem Serisi

Cehennem ve Dönüş
Cennetin Parçaları Cennet
& Cehennem Kutu Seti

Aşk Serisi

Mükemmel Aşk Hikayesi

Beklenmedik Hikayesi

Aşk Kırık Aşk Hikayesi

Karışık Aşk Gafları

Brandon'a kadar

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

